தஞ்சாவூர் ஸரஸ்வதிமஹால் வெளியீடு-9.

பெருந்தேவனார் பாரதம்

பொழிப்புரையுடன

(மகாவிந்தம்)

வெற்றிவேல் அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.
1950.

தஞ்சாவூர் ஸரஸ்வதிமஹால் வெளியீடு—9.

'பெருந்தேவனார் பாரதம்

பொழிப்புரையுடன்

(மகாவிந்தம்)

பதிப்பாசிரியர்:

ஸ்ரீ பண்டித S. முத்துரத்ன முதலியார் அவர்கள்,

தமிழ்ப் பண்டிதர்.

தஞ்சாவூர் ஸரஸ்வதிமஹால் நிர்வாகக் கமிட்டியாருக்காக

கௌரவ காரியதரிசி

ஸ்ரீ S. கோபாலன் B. A., B. L., அவர்களால்

வெளியிடப்பெற்றது.

— தஞ்சை —

வெற்றிவேல் பிரஸில் அச்சிடப்பட்டது.

விலை]

1950.

PREFACE.

The Saraswathi Mahal Library is the result of the fusion of three cultural influences, the Tamilian Cholas, the Telugu Nayaks and the Maharashtras, finally enriched by the impact of the West under Maharaja Serfoji. The manuscripts in the Library are in the respective languages of the rulers, namely, Tamil, Telugu and Marathi. But they all owed common allegiance to Sanskrit and this accounts for the Sanskrit collections in the Saraswathi Mahal which are the biggest in the whole of India. It is a remarkable lesson to us in tolerance that under the reign of the three different dynasties, no hostility was evinced by the successors to the language of the predecessors. On the other hand we find in our library remarkable instances of linguistic experiments like Tamil manuscripts in Telugu and Nagari script, Telugu manuscripts in Nagari script and Sanskrit manuscripts in Telugu script. Under each ruler, collections were made in many languages and subjects, until in the reign of Serfoji, the Great Maratha King, we find the Saraswathi Mahal well established as a great centre of research and learning.

Although the Sanskrit collections in the Library are by far the most voluminous, still there are a great number of manuscripts in each of the other three languages which are of surpassing value. The Tamil

collections are among the most valuable of our literary treasures. Importance naturally centres round the Tamil Medical manuscripts because of their practical value. But the Tamil collections in other subjects especially in literature deserve special attention.

We have published in the following pages the contents of a rare manuscript first noticed in our Descriptive Catalogue by the well known Tamil Scholar, late Sri Olaganatha Pillai It is described as PERUNDEVANAR BHARATAM It consists of 339 stanzas in Tamil in the "VENBA" metre, (வெண்பா) dealing with the closing portion of MAHA BHARATHAM, where the Pandavas journey to Heaven after entrusting the kingdom to Parikshit.

It is clear from the work that the author is one PERUNDEVANAR. But is he the celebrated author of the "SANGAM AGE" or the later PERUNDEVANAR of the 9th century, who enjoyed the patronage of the Pallava King NANDI VARMAN? A fragment of the later author comprising the UDYOGA PARVAM, BHEESHMA PARVAM and DRONA PARVAM was published in 1925 by Pandit Sri A Gopala Iyer. In his learned Introduction, the Pandit has given cogent reasons for concluding that the author of the fragment is different from the author of the "SANGAM AGE". We have made a comparitive study of the text published by him and the text we are now publishing and it is clear that the author of the present work is no other than the poet of the 9th century and that our work is the concluding part of the same work published by Pandit Sri A. Gopala Iyer.

Sri S. Muthuratna Mudaliar, the learned Pandit of our Library, has discussed this question in his introduction. He has referred to some of the stanzas in the previously published work and this work to prove the identity of the author.

A chief feature of this work is the commentary in prose under each stanza. It is not clear if the author of the comments is different from the poet.

It is not necessary for us to speak of the high quality of the verses or the sublimity of the thoughts enshrined in them. Even a superficial glance at the work throws up coruscating utterances which linger long in the mind. There is no doubt that all lovers of Tamil will welcome this publication

We are grateful to the Government of Madras for the timely financial aid they have given us to bring to light the rare treasures of the Saraswathi Mahal.

Saraswathi Mahal,
Tanjore.
1—7—1950.

S. GOPALAN,
Hony. Secretary.

முன்னுரை.

உ

ஸ்ரீ கண்ணபிரான் துணை.

" உயர்வற உயர்நல முடையவன் எவனவன்
மயர்வற மதிநல மருளினன் எவனவன்
அயர்வறு மமரர்க ளதிபதி எவனவன்
துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே."

மாபாரதக் கதைகள் பண்டைக் காலத்தில் நந் தமிழ் நாட்டில் 'யாண்டும்' பரவியிருந்தன என்பது சங்க நூற்க ளால் நன்கு அறியக்கிடக்கின்றது.

தமிழ் மக்கள் அக்கதைகளில் பெரிதும் ஈடுபட்டு அவற் றை அறிந்துகொள்வதற்கு ஆவலுடையவர்களாகவிருத்தலை யுணர்ந்த பாண்டிய வேந்தன் ஒருவன் அவ்விதிகாசம் முழுவ தையும் தமிழில் மொழிபெயர்க்க விரும்பினன்.

கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவராகிய '**பெருந்தேவனார்**' *என்பார், அவ்வேந்தன் வேண்டுகோட்கிணங்கி அப்பெரு நூலைப் பன்னீராயிரம் வெண்பாக்களில் பாடி முடித்தனர். இதனைக் கீழ்வரும் பாவினால் உணர்க.*

சீருறும் பாடல்பன் னீராயிரமுஞ் செழுந்தமிழ்க்கு
வீரர்தஞ் சங்கப் பலகையி லேற்றிய வித்தகனார்
பாரதம் பாடும் பெருந்தேவர் வாழும் பழம்பதிகாண்
மாருதம் பூவின் மணம்வீ சிடுந்தொண்டை மண்டலமே.

அவ்வருஞ் செயல்பற்றி அப்புலவர்பெருமான் 'பாரதம்' பாடிய பெருந்தேவனார் என்று சங்கப் புலவர்களாலும், பாண் டிய வேந்தனாலும் பாராட்டி வழங்கப்பெற்றனர்.

கி. பி. 900 முதல் 920 வரையில் பாணடிநாட்டில் ஆட்சி புரிந்த '**மூன்ரும் இராஜசிம்ம பாண்டியன்**' என்பான **சின்னம னூர்ச் செப்பேடுகளில்**, கடல் கோளுக்குமுன தன் முனனோர் காலததில நிகழ்ந்த அரிய பெரிய செயலகளைக குறிக்கு மிடடது (1) '**மாபாரதந் தமிழ்ப்படுத்தும்**' (2) 'மதுராபுரிச சஙகம வைத்தும்' (3) 'தலையானஙகானத்துக கிடைத்த வெறறி' எனறு வரைந்திருப்பது அறியத் தக்கது.

தமிழகததில் பலலவர் ஆட்சிக காலஙகளில் ஊர்தோறும் மன்றங்களில இரவில மாபாரதம படிததுப் பொருள கூறப் பட்டு வந்தது எனபது, அவ்வேந்தாகளின செப்பேடுகளா லும, கல்வெட்டுககளாலும அறியபபடுகிறது.

அஙஙனம படிககப்பெற்ற (South Indian Inscriptions Vol. III No 206) பாரதம் வடமொழியில உள்ள நூலாக விருததல்வேண்டும் எனபது, உய்த்துணரப்படு கின்றது.

எனினும், அறிஞர்கள் அந்நூலைப் படித்துப் பொருள் கூறுவதைப் பொதுமககள் விரும்பிக் கேட்டுவந்தமை குறிப் பிடத் தக்கது.

அதுபற்றியே, அரசர்களும், பிறசெல்வர்களும, ஊர்க ளில் பாரதம் படிததற்கு '**நிவந்தங்கள்**' அளித்துள்ளனா; அன்றியும, அவர் இறையிலியாக வழங்கியுள்ள ஊர்களில பாரதம படிப்போாகளுககுப '**பங்குகளும்**' அளிததிருபபது உணரறபாலதாம். பலலவ வேந்தனுகிய 'முதல **பரமேச்சுர வர்மன்**' (கி. பி 670—685) எனபான கூரதது மணடபத தில் பாரதம் வாசிப்பதறகு ஒரு பங்கு நிலம் கொடுத்துள்ள செய்தி '**கூரஞ் செப்பேடுகளால்**' தெள்ளிதிற் புலப்படு கின்றது. (South Indian Inscription Vol. I pp. 144-146) நந்திவர்ம பல்லவமலலனது (கி. பி. 710-775) **தண்டந்தோட்**

டச் செப்பேடுகளில் 'பாரதம்' வாசிப்பவனுக்குப் பங்கு ஒன்றும், என்று கூறப்பட்டிருப்பதும் அறியற்பாலது. (S. I. I. Vol. II No. 99).

பாரதம் பொதுமக்களால் பெருவிருப்புடன் கேட்கப் பெற்று வருதலை யுணர்ந்த '**தெள்ளாறு எறிந்த நந்திவர்மன்**' என்ற பல்லவ அரசன் (கி. பி. 826—828) அதனைத் தமிழில் மொழி பெயர்க்குமாறு தன் அவைக்களப் புலவர்க்குக் கூறவே அப்புலவரும் அதனை 'உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாக' இயற்றி அரசவையில் அரங்கேற்றினர். அப் புலவர்பெருமான் வரலாறு தெரியாமற் போயினமை மிக வருந்தற்பாலது. அவர் அந்நூலைத் தெள்ளாறெறிந்த நந்திவர்மன் ஆட்சியில் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் இயற்றியிருத்தல் வேண்டுமென்பது,

'வண்மையால் கல்வியால் மாபலத்தால் ஆள்வினையால்
உண்மையால் பாராள் உரிமையால்—திண்மையால்
தேர்வேந்தர் வானேறத் தெள்ளாற்றில் வென்றானே
டியார் வேந்தர் ஏற்பார் எதிர்"

என்ற பாரத வெண்பாப் பாடல் ஒன்றால் நன்கு துணியப்படும்.

இனி, **கி. பி. 1210 ஆம் ஆண்டில் 'மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழன்'** ஆட்சிக்காலத்தில் பாரதம் மற்றொரு முறை இனிய தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது என்று வட திருவாலங்காட்டுக் கல்வெட்டொன்றால் தெரிகிறது. (Inscription 482 of 1905) அப்பெருஞ் செயலைப் புரிந்தவர் தொண்டை மண்டலத்துக் குன்றவாத்தனக் கோட்டத்து இல்லத்தூர் நாட்டு அரும்பாக்கமுடையான் '**அருணிலை விசாகன் திரைலோக்ய மல்லன் வத்சராசன்**' என்பவர். அவர் பாரதந்தன்னை '**அருந்தமிழ்ப் படுத்தி சிவநெறி கண்டவர்**' என்று அக் கல்வெட்டில் கூறப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கி பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டில் வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதம் தோன்றியது.

இவ்வாறு, சங்க காலம் முதல் பாரத கதை பல பெரியார்களால் தமிழில் பாடப்பட்டிருப்பினும் தற்காலத்தில் வழங்கிவருவது கடைசியிற் செய்த நூலாகிய வில்லிப்புத்தூராழ்வார் பாரதமேயாகும்.

இனி, மற்ற மொழிபெயர்ப்புகள் அநேகமாய் இறந்துபட்டனவெனினும், சிற்சில பகுதிகள் வெளியிடப்பெற்றிருக்கின்றன. அவற்றின் தொன்மையையும், சொல்நயத்தையும் உற்றுநோக்குங்கால் அவைகளில் பெரும்பாகம் இறந்தமை குறித்து வருந்த வேண்டியிருக்கிறது. நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் பகுதிகள் பின்வருமாறு:—

(1) தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களால் மேற்கோளாக எடுத்தாளப்பட்ட பாரதப் பாட்டுகள் என்றும், பெருந்தேவனார் பாடல்கள் என்றும் குறிக்கப்பட்ட பாடல்கள் வெண்பாவும் அகவலாயும் உள.

(2) தெள்ளாறெறிந்த '**நந்திவர்ம பல்லவன்**' புகழை முதற்படியாகவுடைய 'பெருந்தேவனார் பாரதத்தில்' உத்தியோக பருவம், வீடும பருவம், துரோண பருவம் இவற்றில் சில பாகங்கள் பாடல்கள் 'உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாக' அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பெரும்பகுதி வெண்பாக்களும், இரண்டொரு அகவற் பாக்களுமிருக்கின்றன. இது, திரு. பண்டித கோபாலையரவர்களால் வெளியிடப் பெற்றிருக்கிறது.

(3) வீரசோழிய உரையாசிரியராகிய 'பெருந்தேவனார்' என்பவரால் மேற்கோளாக எடுத்தாளப்பட்டிருக்கும் பாரதப் பாடல்கள் வெண்பாக்களாகும்.

(4) சரஸ்வதிமால நூல நிலயததில் உள்ள **பெருந்தேவ ஞர் பாரதம்-மாவிந்தம்** இது உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாகவும், செய்யுள் முற்றிலும் இரண்டோரிடங்கள் தவிர வெண்பாவாகவும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது

மேற்கூறிய **(1)** என்று இலக்கமிட்ட பகுதி சங்க காலத்திய பெருந்தேவனார் இயற்றியது என்று கொள்வதே சால புடைத்து. சங்க காலத்திய தொகை நூற்களுக்குக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடியவரும், 'திருவள்ளுவ மாலையில' 'எப் பொருளும' என்ற முதற் குறிப்புப் பாடல் இயற்றியவரும் இவரே என்று கொள்ளல் தகும.

இவரது காலத்தை ஆராய்வதற்கு நமக்குச் சில ஆதாரங்கள் உள. கடல்கொண்ட காலத்திற்கு முன்னே நிகழ்ந்த அரிய சம்பவங்களில் ஒன்றாகப் பாரதம் பாடியது குறிக்கப் பட்டிருப்பதாலும், சங்க காலத்தில் பெருந்தேவனாருக்குப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் என்கிற சிறப்புப் பெயர் ஏற்பட்டிருந்ததலாலும், இவருடைய பாரதம் கடல்கோளுக்கு முந்தியதென்றே திரமாணிக்கத்தகும.

(2) நந்திவாமன காலத்திய பெருந்தேவனார் பாரதத்தின் நடை பிற்காலத்திய நடையாக விருந்தலானும் நந்திவாமன புகழ் பாடப்பட்டிருத்தலாலும், இதை இயற்றிய புலவர் நந்திவாமன காலத்தில் உள்ள **இரண்டாவது பெருந் தேவனார்** என்று கொள்ள இடந்தருகிறது

(3) வீரசோழியத்தில் மேற்கோளாக எடுத்தாளப் பெற்ற பாரதப் பாடல்கள் வெண்பாக்களாகவுள்ளன. அவற்றை எடுத்தாண்ட உரையாசிரியர் பெருந்தேவனார் பனுவல் மேற்கோள் பாடல்கள் பாரதப் பாட்டுக்கள் என்றும் குறிக் கப் பெற்றிருக்கின்றன. வீரசோழிய நூலின் காலம் **11 ஆம்** நூற்றாண்டு என்பது ஆராய்ச்சியாளர்கொண்ட முடிபாகும.

ஆகவே, அங்ஙனம் குறிக்கப்பெற்ற பாரதப் பாடல்கள் அதற்கு முற்பட்டதென்றே கூறுமல்லமையும. பெருந்தேவனார

என்ற பெயர்கொண்ட மூவருள் இப்பாட்டுக்கள் இயற்றியவர் சங்க காலத்திய பெருந்தேவனாரா அல்லது, நந்திவர்மன் காலத்திய பெருந்தேவனாரா, அன்றி வீரசோழிய உரையாசிரியராகிய பெருந்தேவனாரா என்பது ஆராய்ச்சிக்கு உரியதாக இருக்கிறது.

(4) தஞ்சை சரஸ்வதி மஹால நூல் நிலயத்தில் உள்ள பாரதப் பாடல்கள் :—

இவையடங்கிய சுவடியைக் கண்ணுற்று நோக்குமிடத்து, ஏடுகள் தொடர்ச்சியாக இல்லாமலும், பெரும்பான்மை முதல், இடை, கடைகளில் சிதைந்தும் இருந்தன.

முதலில் ஒன்று முதல் ஒன்பது ஏடுகளும், இடையிடையே மொத்தம் நூற்றுப்பதினெட்டு ஏடுகளும் முற்றுமில்லாமலும் எட்டு ஏடுகள் பாதியாக முறிந்தும் உள்ளன.

இப்பாடல்கள் பாரதத்தின் இறுதிப் பகுதியைச் சேர்ந்தன. இப்பகுதிக்குச் சுவடியில் '**மாவிந்தம்**' என்ற பெயரிடப் பெற்றிருக்கிறது. அதாவது பாண்டவர்கள் சுவர்க்கமென்னும் மகாவிந்தத்துக்குச் சென்ற பகுதி என்பது அதன் பொருள்.

இப்பகுதி உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாகவும், அதன் நடை பெரும்பாலும் நந்திவர்மன் காலத்திய பெருந்தேவனார் பாரதத்தின் நடையை ஒத்தும், இதிலுள்ள உரை நடையும் நந்திவர்மன் காலத்திய பாரதத்தின் நடையைப்போல இருத்தலால் இது நந்திவர்மன் காலத்திய பாரதத்தின் இறுதிப் பகுதியாகிய சுவர்க்கரோகண பர்வத்தின் பகுதியாகக் கொள்ளத்தகும்.

நந்திவர்மன் காலத்திய பெருந்தேவனார் பாரதத்திலே வெளிவந்த பாரதப் பாட்டுக்களின் முதற்குறிப்புப்படி, இப்

பாரதப் பாட்டுக்களின் முதற் குறிப்பும், சில விடங்களில் ஒன்றியிருத்தலால் இவ்விரு நூலாசிரியரும் ஒருவராகவே இருத்தல் கூடுமென்பது உய்த்துணரற்பாலது.

எடுத்துக்காட்டாகச் சில பாடல்களின் முதற் குறிப்புகள் கீழே கொடுக்கப்படுகின்றன.

ஸரஸ்வதிமஹால் பாரதப் பாடல்.		ஸ்ரீ கோபாலையர் பதிப்பித்திருக்கும் பாரதப் பாடல்	
எண்.	முதற்குறிப்புகள்.	முதற்குறிப்புகள்.	எண்.
530	காரவரையை	காரவரை மேல	245
326	வம்பவிழ்தார்	வம்பவிழ தார்	248
327	கோவர்த்தனமெடுத்து	கோவர்த்தன மெடுத்து	
75	வண்டுவரை மன்னன்	வண்டுவரை மூழை	
68	வண்டுவரை தன்	வண்டுவரை தன	
21	அரவுயர்த்தோன	அரவுயர்த்தோன	
24	அரவுயர்த்தோன		

இந்நூலைத் திருத்தஞ் செய்துகொள்ளவும், ஒத்துப் பார்க்கவும், பலவிடங்களில் தேடியும், கடித மூலமாக வினவியும், வேறு பிரதிகள் கிடைக்கப் பெற்றில. ஆதலின், இவ்வொரு பிரதியை வைத்துக்கொண்டே எழுத்துப் பிழைகளை நீக்கியும் அடிகள் இல்லாதவிடங்களில் விட்டும், பிரதியிலிருந்தவாறு பதிப்பிக்கப் பெற்றிருக்கிறது. கதைச் சுருக்கமும் பாடல்கட்கு ஓர் அகராதியும், அருமபதங்கட்கு அகராதியும் பின்னே சேர்க்கப் பெற்றிருக்கின்றன.

இந்நூற் பிரதிகள் கிடைத்து, அவற்றைத் தந்து உதவுவோர்களாயின் அடுத்த பதிப்பில் திருத்தம் பெறுதற்கு ஏதுவாகும். பொருந்துமென்று கொள்ளத்தக்க சொற்களும், எழுத்துக்களும் இருதலைப் பகரங்களில் அமைக்கப் பெற்றுள்ளன.

இவ்வாசிரியர் வைணவப்பற்று மிக்குள்ளாரென்பதற்கு இவருடைய பாக்களிலே **திருவாய்மொழியின்** *சொற்களும், சொற்றொடர்களும், சில விரவி வருதலே போதிய சான்ரு கும். அப்பாடல்களின் பகுதியைக் கீழ்வரும் பாடல்களின் முதற் குறிப்புக்கண்டு தெளிக.*

எண்	பாரதப் பாடல்.	எண்.	திருவாய்மொழிப்பாடல்.
247	*வெளளைசசுரிசஙகு*	*(7-3)*	*வெள்ளைசசுரிசங்கு*
97	*வெளளைநிறச்சஙகார்ப்ப*		
210	*கார்மேக வண்ணனே*	*(10-41)*	*கார்மேக வண்ணன*
333	*பூவைபபூ வணணன*	*(2-3)*	*திருப்பாவை மாரிமலை பூவைப்பூவண்ணு*

இனி, இப்பாரதப் பாடல்களில சொலலினிமையும் பொருளமைப்பும் வாயந்த சிலவிடஙகளைக குறிப்பிடுவோம் :

(97) வெள்ளைநிறம் (98) மேற்கடலிற் (128) கரும்புங கதலி (129) மாரி பெருக (193) உயாந்த (194) கண்ணன றன (210) காரமேக வணணன் (212) வாழைமுழுமடல் (337) மணணிரந்து (237) வையததுவெண்க (130) நாரத தை புனனை (245) எட்டெழுதது (247) வெளளைச் சுரி சஙகு (321) பூவிரெடு.

பாரதப் பாடல்களில் மேலே குறிப்பிடப்பட்ட சுவையுடைப் பாக்கள் சிலவற்றிற்கு பொழிப்புரை வருமாறு:—

(1) 'மேறகடலில' என்று தொடஙகும சூரிய உதய வருணனைப பாடலில குளிபபதறகு மேலைக கடலுககுச சென்ற சூரியன உலகிருளைப பாரதது விரைநது கீழ்க்கடல வழியே தோனறி ஒளி வீசினுன எனபது பொருட்சுவை ததுமப அமைந்துள்ளது.

(2) 'கரும்புங கமுகு' என்று தொடங்கும பாட்ல் **முத்துப்** *பிறக்குமிடஙகளில சில கூறியது நோக்கற்குரியதாம.*

(3) 'மாரி பெருக' என்னும் தொடக்கத்தையுடைய பாடல மழைவளம் பெருகவும், அறம பெருகவும், வாரிபெருகவும, வளப்பம பெருகவும, மறைஞானகும பெருகவும தனம புத்திரா மண்முழுதுமாணடனன எனனுங கருததையுட் கொ்ண்ட இப்பாடல் முறகால அரசியல் நிலையைக் காடடுவதறிக.

(4) 'கண்ணன்றன்' எனத் தொடங்குமிப் பாடல கணணபிரானுடைய அவயவஙகட்குக கமலமலரை ஒப்புக கூறிய நயம் மகிழசசி தரததககது

(5) 'மணணிரந்த' எனத தொடஙகுமிப் பாட்டு மூனறடி மண் கேட்டு மாபலியினிடம யாசிதத மாயவறகு மணமுழுதும அளித்தனன எனககூறும சொனனயம் நோககறகுறியது.

(6) வாழை **முழு மடலின்** போத்தை **வெள்ளைக் குருகென்று** நினைத்து மீனினஙகள் துள்ளுவதாக வாணிததிருபபதின நயம வியததறகுரியது.

(7) "வாழை இளமபோதலர் வாளை அடறகுருகுதாமென்றஞ்சி" இககவியில குருகொனறு அஞசியதாக மறறொரு வகையாக வர்ணிததிருப்பது நோககறகுறியது.

உவமைகள் :—

48. கார்மேகம எஙகும கலநதெழுநத வாறேபோல
76. இருதலைக்கொள்ளி வெளவெறுமபே ஒத்தேன
321. பாலோடளாயநீர பாலானது போல
322. பூவினோடு புனைந்த நாரபோல
272. மாககுனறினமீது மயிறகணஙகள வநதாறபோல

திருக்குறள் மேற்கோள் :—

316. "இனனாசெயதாரை ஒறுத்தல்" என்னும் குறட்பாவை, நரகததழுந்தும தாரியோதனனைத தனமபுத்திரன் கண்டு அனபு கூர்நது நரகததினினறும விடுவிததததறகு எடுததுககாட்டாகக் கூறியுளளார.

கதைச் சுருக்கம்.

இப்பகுதி வடமொழி வியாசமாபாரதத்தில் சுவர்க் காரோகண பர்வத்தில வந்துள்ள பகுதியில ஒருபுடை ஒத்துள்ளதாகும்.

கண்ணபிரான வைகுந்தம புக்கபின்னர் பாண்டவர்கள தமமரசியலைப் பரீக்ஷித்து மன்னனிடம ஒப்புவித்து மாவிநதம சென்ற வரலாறு மட்டுமுளளது அரசாட்சியைப் பரீட்சித்து மன்னனிடம ஒப்புவித்துப் பாணடவர்கள் வனம செல்லும போது அமரபோகத்தில, பணடு, தேவாகள் அமுதங் கடைந்து ஆலிதெழுந்த ஆரவாரமபோலப் புலம்பாநின்றது அத்தினபுரம். இவவகை நகரிசனம புலமபுதலும் நகரியில் மகாசனஙகள் சோபஙகணடு பரீட்சித்துவை நோக்கி தனம புத்திரன நல்லறிவுணாததி, இராசசியம கருகாமே, மண் மடநதை வருநதாமே இரட்சிககிறுயா? என்று சொலலிப் பினசென்ற நகரிசனஙகளுக்கு அத்தினபுரம் சென்று, அமைதியுடன் இருபபீராக எனப்பணித்தனன.

பின, தனமபுத்திரர் விண்டுபதம் எய்துதலும் ஆயிடைத் தெய்வமாதாகள பல்லாணடிசைபப, மணிநெடுந்தோ மேல் கொண்டு பவளசசாமரை அருகிரட்ட, வெள்ளி வெண்குடை நிழற்ற, ஒற்றைசசஙகு முன்னூத, வைணவரெலலாம தன்ம புத்திரனை எதிர்கொணடு அழைத்துச சென்றனராக. தனம புத்திரன வரவுபார்த்து கருடவாகனன் மேறகொணடு, நீலத் தடவரையில செந்தாமரைப பூக்கள் பூத்திருப்பது போல் விளஙகுகின்ற புருடோத்தமனை அணுகச் செல்லாநின்ற பொழுது ஈசுரன முதலாகிய இந்திராதி தேவர்களாலும் காண்பதற்கரிய ஸ்ரீ பாதஙகளைத தனமபுத்திரன பொருட் டாக அடியோங்கள் திருவடிதொழும பேறுபெற்றோம் என்று கூறிததேவர்கள் எலலாம பெருககச சந்தோஷித்து விடைபெற்றுப் போயினா.

நன்றி கூறல்.

தஞ்சை சரஸ்வதிமகால் நூல் நிலயத்துள்ள நூற்களை சிதைந்து போகாவண்ணம் வெளியிட்டு உபகரிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் சரஸ்வதிமகால் புத்தக சாலையின் கவுரவ காரியதரிசியாகிய பிரம்மஸ்ரீ **S. கோபாலய்யர் அவர்கள் B. A. B. L.** என்னையும் வருக வென அழைத்து இந்நூலையும் இதுபோன்ற நூற்களையும் வெளியிடுமாறு பணித்தார்கள்.

ஆதலின், அவர்கட்கு எனது நன்றி என்றும் உரித்தாகுக. அஃதேபோல சரஸ்வதிமகால் நூல் நிலய ஆராய்ச்சி ஆசிரியர் பிரம்மஸ்ரீ **K. வாசுதேவ சாஸ்திரியார் அவர்கள் B. A.** இந்நூல் வெளியீடு காரணமாகச் செய்து தந்த உதவி மிகவும் பாராட்டற்குரியது. அன்னார்க்கும் எனது நன்றி உரித்தாகுக.

தஞ்சை,
1—7—50.

S. முத்துரத்னம்,
பதிப்பாசிரியர்.

பெருந்தேவனார் பாரதம்.

"பெருந்தேவனார் பாரதம்"

[விநாயகர் துதி]

ஓதவினையகலு மோங்கு புகழ் பெருகுங்
காதற் பொருளனைத்துங் கைகூடும்—சீதப்
பனிக்கோட்டு மால்வரைமேற் பாரதப்போர் தீட்டுந்
தனிக்கோட்டு வாரணத்தின் தாள்

[திருமால் துதி]

மண்ணுண்டு தாம்பிணிப்புண்டு மால்வரையால் மால விசும்பின்
மாலின் புயல்காத்த மால்வண்ணனை—மாலரவப்
பேரோதப் பேராழியானைப் பேரோத நீர்கடைந்தானைப்
பேரோத மேவியானைப் போ.

உ

ஸ்ரீ கண்ணபிரான் துணை.

"பெருந்தேவனார் பாரதம்"

பொழிப்புரையுடன்

மகாவிந்தம்.

விதியை வெல்ல வல்லாரில்லை என்ன, நீ விதி இல்லை என்று சொன்னாய், உனக்குமேல் வருகின்றதும், கூறுகின்றேன், வராமல் காக்கவல்லையாமாகில் காத்துக் கொள்ளென்று உரைத்து, இற்றைக்கு இருபத்தேழாம் நாளில் பிரமகத்தியானது வருமென்று கூறித், தன்னாச்சிரமம்போக எழுந்திருந்து போயினன், மகாவிருடி என்றவாறு.

இப்பால் "சனமேசயன்" யாது செய்தானென்னில்

விதியா றதன்மேல் வினைமுன்னே காட்டுதற்கென்
றோதுவார் தம்மை யுடனழைத்து—நீதி
அருந்தவ வேள்வி யதுதுடங்கு மெரிமுன்
பெருந்தழலில் நெய்வார்த்துப் பின் (1)

எ.து. வேதவிதியால் வேள்வி இயற்றினால் விதியை வெல்லலாமென்றுரைத்த, முதுமொழிகொண்டு நாற்றெட்டு வேதவியாதரான(?) விப்பிரரை அழைத்து அக்கினி வளர்த்து ஓமந் தொடங்கி யாது நிகழ்ந்ததோ எனில்,

நெய்பெய் தழல்வளர்த்து நேரிருந்த நித்தியைப்பிற்
றெய்வ மறையவனைத் தேர்வேந்தன்—மையிலோர்
தெர்ப்பையினால் விட்டெறியத் திண்டாய் வெறிய
ஞம்
அப்பொழுதே பட்டா னயர்ந்து (2)

எ.து. வேதமுறையாய் வேளவி செய்கிற பிர.........
.........மல் பாாகிற விருநது கேட்பாயாகில பிரமகததியா
தோஷமும உனமேலுண்டாகிய குறறமும நீஙகும எனறு
ரைத்துப பின்னும பாரததுச சொனனான வேதவியாசன.

கரும்பிடர மென்றதனைக் காதலித்து மன்னு
விரும்பிட நீமேலிட் டிருந்தால்—[நெரு]ங்கும்
வினைவிட்டகலு மென்றும் விதிகடக்குமாதலால்
மனத்திருந் தாராய் மதி. (3)

எ. து. கருமபிடர மெனறதனை மேலிடடு இருந்து
பாணடவா புராணஙக கேடடு அவமதியாதே இருபபையாகில, உன• திருமேலியும பொறகெனறு பிரமகததியும் போம மெனன, அதனைககேட்டு யாது சொனனான் மனமேஜயன

என்மேலிருந்த வினை யகல வெந்தாவர்
தன்மையது வெலலாம் தவறாமல்—முன்னே
இகழ்ந்துரைத்த தீமை இடர்கெடுமா மாகில்
புகழ்ந்துரைக்க வென்றான புரிந்து. (4)

எ து. என குருவஙகிஷததிலுளள பராககிரமங கேட்டால என்மேலிருநத வினை விடடகலு மெனறும் அதனையான் கேடப [தேவரீர்] அருளிச்செயவாயாகவெனன, மஙகளிததுப பசுதோஷிதது பிழையாமல் ‡ சுருதியும் எடுத்துரைக்கத் தொடஙகினான. அது எஙஙன மெனனில,

* சுவடியில இருநதப்பின் அநேகமாய் ஏடுகள் இல்லை.
† சகலமும் எனபது இருக்கலவேண்டும்.

மாற்றரசர் தங்கள் வலிதொலைத்து மண்ணின்மேல்
ஏற்றரசு செய்தங் கினிதிருந்தான்—நூற்றுவரை
............லையஞ்சோ ராண்டிருந்தான்
வென்றி முரசுயர்த்த வேந்து. (5)

தனமபுதநிரன எவ்வகை இராசசி(யபாரம செயதாரென வெலில)

[வானம்] மழைபொழிய மாநிலத்தோர் வந்தி
றைஞ்சத்
தானமொடு தன்மந் தலைநிற்ப—நானிலத்தே
செம்பொன மணிமகுடம் [சேரவே] வீற்றிருந்தான்
அம்பொன் மணி யாசனத்தே யாங்கு. (6)

எ.து. ஆவினம பெருக, அநதணா அறம வளர, அற நிலைகள தழைததோஙக, வருநதவததோா மனமகிழச சிவ நெறி வளரச செஙகோல செலுததித துட்டநிககிரகஞசெயது, வேநதா திறை அளபப ஆறில ஒன்று கடமைகொணடு அசுவ மேதங *கிரதுககள் பலவுஞ்செய்து நீ....................ன தனமபுததிரன எனறவாறு.

இபபால் ஸ்ரீ வாசுதேவா நிலைமை யாதாயிறறோ எனில.

கடல்................................
.........................நதராடி பணிய
வங்காச னற்றே(?) நெடியமால் வீற்றிருந்தான்
செங்கோல் விளங்க மதித்து. (7)

இவவகை இருநத ஸ்ரீ வாசுதேவர் ஸ்ரீ பலதேவரை வேறுகொணடிருநது யாதருளிச்செயதாா.

---

* கிரது-யாகம்.

'புகுந்தா லித்தங் கொலிகடல் சூழ்வையம்
அகம்புகுந் தாளுங் கலிதானிற்க—விகழ்ந்தி
..................க்கொன்றான் மாதவத்தோன்
துய்ய முடையானைத் தொகுத்து. (8)

எ.து. இனித்துவாபர[யு]க முடிவுங் கலியுகத்தில் முத்லுமான(தால்) இனித் தன்மசிலரானவர் கலியுகத்தில் நல்லோர் இருக்கலாகாது. இருந்தால் செய்த தவ(ங்க)ளுங் குன்றித் தன்ம தானங்களும், மற்றுஞ்செய்த அசுவமேதங் கிரதுக்களும் அழிவாய் நரகத்துக் கெய்துவர் கண்டாய். இனி நாமும் இராக்கிஷராகப் பின்பற்றியே போகிறது †கற்பென்று(?) ஸ்ரீ வாசுதேவன் அருளிச்செய்து தன்மபுத்திராதியரிடைக்கு யாது சொல்லித் தூதரை விடுத்தாரோ எனில்,

கருமம் பெரிதுண்டு கார்வரைக் கோர்வார் வார்(?)
குருபதியாரைக் கொடுவா ரென்று[ரு]ன்—உரிமை
யால்
மண்ணளந்து மண்ணுண்டு மன்றிழந்த மண்காத்த
மண்ணுலக மாயோன மகிழ்ந்து. (9)

எ.து. தன்ம புத்திரனைக் காரியமுண்டென்று கடிது கொடுவாராயாமென்னத் தூதனும் போய்த் தன்ம புத்திரனைக் கண்டு யாது சொன்னான்.

மாயனழைத்தான் வளர்குருநா டாளுகின்ற
தூயபுகழ்த் தருமன் தூதனென்—பேய்முலையை
வாழாம லுண்டான் வளருந் திருநகர்க்குத்
தாழாதே ஏகின்ற னென்று. (10)

[illegible] தூதன் சொல்ல யாது செய்தான் தன்ம புத்திரன்.

* [illegible] பிறழ்ந்துள்ளது. † 'கற்பென்று' இருந்[illegible]

மாணியா மாவலிபால் மூவடி மண் கொண்டானை
காணவியத் தருமன் காதலித்துச்—சேணிலத்துப்
போய்மலரும் புனற்கங்கை நன் னுடன்
மாதாவின் பாலணைந்தான் வந்து. (11)

எ-று. மாதாவாகிய குந்தி தேவியை வணங்கி ஸ்ரீ வாசுதேவனை அழைத்தபடியுஞ் சொல்லிக்கொண்டு போந்து யாது செய்தான் தன்மபுத்திரன்

ஆயர்புகழ்த் தரும னுடவர்கள் தற்சூழ
மாயனைக் காண்பான் வருகின்றான்—பேய்முலையை
மீட்டுப பாலுண்டான விளங்கமதித் துவரைக்
கூ[ட்]டப்பாற் சத்தங் கொண்டு. (12)

எ-று. தன்மபுத்திரன் பதினாலாயிர மிடக்கைச் சின்னமும் யானை, தேர், குதிரை, புடைசூழச் சங்கு பேரிகை கடலொலி முழங்க ஸ்ரீமத் துவாரகாபுரி யாங்கணும் புக்கானே எனில,

தருமனும் தம்பியரும் வந்தார்களென்று
நிறையொளிசேர் நீர்வாசல்காப்பீர்-கருமுகில்போல்
வண்ணத்தான் மாவலிபால் மண்ணிரந்துகொண்
டாற்கு
விண்ணப்பஞ் செய்கென்றான் வேந்து. (13)

அதுகேட்டுத் துவாரபாலர் ஸ்ரீ வாசுதேவற்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய அவரை உள்புகுதவிடுவீராமினென்னக் கேட்டுத் துவாரபாலருந் தன்மபுத்திரனை அருளிப்பாடென்ன வுரைக்க வுள் புகுந்து யாதுசெய்தான் தன்மபுத்திரன்.

மறுதிறத்து வான்சகடுமா வாயுங் கொன்று
அருதிறத்தி லன்றன் னையரும்—வுகிரழுத்தி
மேனியோ னீர்க்கனக வெற்பை யதிரட்டுத்
தான் றாள் பணிந்தான் வந்து. (14)

இவ்வகை ஸ்ரீ வாசுதேவனை அடிவணங்கி யாது விண்ணப்பம் செய்தான் தன்மபுத்திரன்.

தடத்தருகே வாழை இளம்போ தலர்வாளை
அடற்குருகு தாமென் றஞ்சி—உடற்சுருங்கிச்
சென்றியற்ற மீனினங்கள் சேர்ந்தொளிக்கும் நன்ஞடா
இன்றழைத்த தேதோ வெனை. (15)

எ.து எம்பெருமானே அடியேங்கள் அருளிப்பாட்டை யுற்றுத் தாங்கள் வந்து அழைத்த பணிவிடை யெதுவென்று தன்மபுத்திரன் கேட்ப ஸ்ரீ வாசுதேவன் யாது அருளிச்செய்தான்.

கருமம் நினைந்து தரணிதனில் நீக்கும்
கருமமது காதலித்தென் கண்டாய்த்—தருமம்
தினைத்தனையும் சார்கிலாயாய்த் தீமைதரும் தீமை
வினைப்பயனில் யாம்விழுதல் விட்டு. (16)

எ.து. யானுன்னை அழைத்தபடியைக் கேட்பாயாகில், இவ்வுலகமெல்லாம் கலி வந்தாண்டால் பின்னை தன்மமிட்டாரானவர்களிருக்கு மதுகாரியமல்ல கண்டாய் என்று இப்பா சமுத்திரத்தேற யானும் போகின்றேன். நீங்களும் இங்கே இருக்குதல் போருதல் செய்யாரின் என்று உங்களுக்குச் சொல்லுவது பொருட்டாக அழைத்தேன் கண்டாய் என்றருளிச் செய்ய, இதுகேட்டுக் கண்ணாரதிரை யானும் என் தம்பிமாரும் நின் ஸ்ரீபாதங்களைப் பிரிகை உண்டோவென்று தன்மபுத்திரன் விண்ணப்பம் செய்ய ஸ்ரீ வாசுதேவன் யாது அருளிச் செய்தான்.

திங்களவே (?)தாரணியம் சேர்ந்திருக்க வேணு
மென்று
உங்கள் தனக்கே உடன்சொல்லி—வங்கக்
†கடல்சூழ்ந்த மண்ணெல்லாம் பொங்கி வரும்
நூற்றுவரு மாளப் பொருதுனக் கேயாக்கியதிறல்
வீற்றிருந்தா(ன்) ஆசனத்து மேல். (17)

எ.து. துரியோதனுதிகள் நூற்றுவர் உன்ன மித்துரு வொருதவத்தாரையும் ஈடழித்தது துரோணனை, கிருபனை, கன்னனை, சல்லியனை, சகுனி தொடக்கத்தாரையும் பொருது கொன்று இவ்வுலகமனைத்தும் நின்னதேயாக்கி ஆளாநின்றாய். நீ என்னோடு இராச்சியத்தினைத் துறந்து போதுதற்குக் காரணம் ஏதென்று ஸ்ரீ வாசுதேவர் அருளிச்செய்தது தனம புத்திரன யாதுசொன்னான்.

ஈரொன்ப தின்மரோடும் எழுபதின்மரோடும்
தேரும் பொருந்துந்திசை அழித்தாய்-காரணத்தால்
கஞ்சனையுங் காய்ந்தாய் கடல் வண்ணு நீசெய்த
வஞ்சனை காணன்றோ விம்மன். (18)

அன்றியும்,

பாரதப்போர் பயின்றுவித்தும் பார்த்தனுக்குத்
தேரூரச்
சாரதியாய் முன்னே தனிநடந்தும்—மக்கட்கு
ஒப்பரா மதுவாய்மை பண்ணிணுய் எங்களுக்கு
உன்னைவிடக் காரியமென் னேது. (19)

எ.து. பூமி தேவியின் பொறை தீர்க்கவும் கஞ்சன வதை நிமித்தமாகவும் தேவர்கள் யுத்தத்தில் பிழைத்த விரிய

† இவ்வடி மிகுந்துள்ளது.

அசுரரைக் கொல்லும் பாரதப்போருக்குத் திரிந்தகற்றும் நீயே நின்று கொல்லுவித்து இப்பொழுது பாதகரில்லையென்று, ஒருவர்க்கும் பக்கமாக நின்று வெற்றியொடு இம்மையை யெல்லாம் எனக்குத் தந்தருளினை. பூர்வதிதியில் பயலென்றே, என்று உள்ளபடியே தருமபுத்திரன் விண்ணப்பஞ் செய்ய ஸ்ரீவாசுதேவன் முறுவலித்து யாது அருளிச்செய்தான்.

வீமன்விசய னென்றிரண்டு வெங்கோப யானைகளே
போர்வென் றழித்தலால் போர்வேந்தே—எம்
முனைக்கண்
என்னைநீ கூறி லிதுவே தகாதென்றான்
மூன்னைப் பயனை முயன்று. (20)

எ-று. "அரசுனை என்னும் அங்கியும் வீமனென்னும் வாயுவும் இரண்டுங்கூடிப் பாரதயுத்தம் பயிர்ந்தது, என்னால் செய்யப்பட்டதில்லை" என்று ஸ்ரீ வாசுதேவனருளிச்செய்ய தர்மபுத்திரன் யாது விண்ணப்பஞ் செய்தானென்னில்,

எனக்கு மெனக்கிளைய தம்பியர்தங் கையால்
மனக்கினியார் மாண்ட பழிதா—னெனக்கோர்
மதியினத்தார் மாதவங்கள் மண்ணின்மேல் நீங்கும்
கதியினைத்தான் வென்றான் கடந்து. (21)

எ-று. இராச்சியத்தின் பொருட்டுத் தன் பிதிர்க்குருவாகத் தகப்பனாரை யெல்லாங் கொன்று, பரமாத்மாவான தருமபுத்திரன் என்னுஞ் சொல் பரிட்டமெங்கும் நிகழ்ந்ததாலிப் பழி நீங்கும் வண்ணம் எனக்கு அருளிச்செய்வாய் ஆகென ஸ்ரீ வாசுதேவனை அருளிச்செய்தான் பகர்வன்று

கொற்ற முரசுயர்த்த கோவேந்தர் கூறுங்கால்
உற்றவினை நீகொன்ற வூழ்வினை—வெற்றிகொள்ள
வேண்டுதிரே மாவிந்தம் வெங்.........
.... (22)

பதிஞயிரம் வேதவித்தியாதரர் சேவிப்பத் திருவோலக்கமிட்டு எழுந்தருளியிருந்தான், இப்பால்,

ஐயிரண்டு மீரிரண்டு மவ்வளவிற் பிள்ளைகளும்
மெய்திரண்டு தோளால் மிகவிரும்பிக்—கைதிரண்டு
நின்றுவிளை யாடுவார் நீணகலா மாதவத்தோர்
சென்றவனைக் கண்டார் தெளிந்து. (23)

எ-து, அந்த நகரியில் பிள்ளைகளெல்லாந் திரண்டு ஒரு பிள்ளைக் கருப்பிணியாகச் சீலையை வயிற்றகத்தில் கட்டிக்கொண்டு விளையாடா நின்றகாலத்து அத்தேவர்கள் பணியினால், அத் துருவாச மகாவிருடி துவராபதியைச் சாபமிட வேண்டிப் பிள்ளைகள் நிற்ப, மகாவிருடியைக் கண்டு பிள்ளைகள் யாது சொன்னார்.

விளையாடு போதின்கண் மெய்ந்தோ மிவள்தான்
கலைகா ணிலாள்போற் கலங்கும்—தலையாடு
மாணோபெண் ணோவீ தறியோ மருந்தவத்திர்
பெண்நீர் கூறும் பெயர்த்து. (24)

எ-து. இவள் வயிற்றில் பிள்ளை ஆணோ பெண்ணோ வென்று சொல்லுவீராமின் என்று பிள்ளைகள் மகாவிருடிக்குச் சொல்லுமளவில் யாதுசொன்னான் மகாவிருடி.

---

* இதன் பிறகு சுவடியில் இரண்டு ஏடுகள் இல்லை.

இந்த இவள் வயிற்றில் வந்தோரிருப் புலக்கை
புந்தியி லும்மைப் பொடியாக்க — வந்து
பிறக்கு[மா]மென்று பெருந்தவத்தோர் சொல்லச்
சிறக்குமா லிப்போதிற் சென்று. (25)

எ.து. இவள் பெறுவதோ ரிருப்புலக்கை யாதலால் உங்களுக்கும் உங்கள் சுவாமிக்கும் மிருத்துவாவ தென்று மகாவிருஷி சாபமிட்டுப் போயினன். அப்பொழுது பிறந்த இருப்புலக்கையைப் பிள்ளைகளெல்லாம் பற்றிக்கொண்டு போ யாது செய்தார்.

மெய்கள் விதிர்விதிர்த்து வேர்த்துமிக நடுங்கிக்
கையதனால் பற்றிக் கடுகிப்போய்ச் — செய்யமலர்
கண்ணன்பாற் றான்சென்று காதலித்துக் கட்டுரைத்தார்
வண்ண வுலக்கைதனை வைத்து. (26)

எ.து. பிள்ளைகளெல்லாம் இருப்புலக்கையைப் பற்றிக் கொண்டுபோய் ஸ்ரீ வாசுதேவருக்குக் காட்டிச் சொல்லுவார், தாம் விளையாடினவாறும், மகாவிருஷி சாபமிட்டவாறும் சொல்லி நிற்ப ஸ்ரீ வாசுதேவனும் பயப்பட்டுப் பிள்ளைகளை நோக்கி யாது அருளிச் செய்தார்.

மாதவத்தோர் சாபம் வழுவா வதை வருமால்
ஏதவிருப் புலக்கை யெள்ளளவும் — போதாமல்
தாரா தலத்தில் வீழாமல் தக்கவாங் கொண்டே
அராவிடுங் கோளென்றார் அறிந்து. (27)

இருப்புலக்கை யாவரும் [illegible]. இது [illegible] கேட்டுக்[illegible], மகாவிருஷி [illegible] இ[illegible] பொடியாக்[illegible] இ[illegible] [illegible]

* [illegible]

கொண்டுபோய்ச் சமுத்திரத்திடுமின, என்ன அவர்கள் ஆங்கோர அரங்கொண்டு பொடியாக்கி யாதுசெய்தார்.

இப்பொடி எல்லாம்வாரிப் புழுதியுட னுங்கே
அடியின்மேற் றுன்படா வண்ணங்—கடிதன்னை
யன்றெடுத்துக் கொண்டாங் கனவினுடன் பெய் [தார்
துன்றெடுத்தார் கூறக் கொணர்ந்து. (28)

எ.து. இபபடி இவர்கள் சமுத்திரத்திட்ட இருப்புலக்கைப பொடி யாது செயததோ எனில,

எழுகடலி னுட்பெய் திடவிருடி சாபம்
வழுவின்றி வார்கரையிற் சேர்ந்தங்—கொழுகு [புனல்
மண்டிஎழுந் தெங்கும்வளர் சம்பினுடன் பொழிந் [தார்
*பிண்டி பாலானதே பின்பு. (29)

எ.து. மகாவிருடி சாபம பழுதுபோகாதாகலின் ஓதமெறிகரை சோநது பொடியிருமபெல்லாம், கூடிப் பிண்டிபாலுருககொணடு சமபாய் நினறதெனறவாறு.

அபபொழுது ஸ்ரீமதத்துவராபதியில் பிள்ளைகளாக விருந்துள்ள இராசகுமாரருஙகடலாடி, விளையாடாநின்ற காலதது யாதருளிச செயதாரோ எனில,

பண்டைமுனி சாபம் பரந்துபல சம்பாகி [கள்
மண்டுகடல் பார்மேல் வளர்ந்ததனைக்—கண்டுதங்
கையாற்பறித்துக் களித்தார்த்து வார்மணலில்
தொய்யாநின் றுடினார் சூழ்ந்து. (30)

* எறிபடைவகை, பிண்டிபாலத்தை ஏந்தி, சிந். 2269.

என்று, பிள்ளைகளெல்லாம் சமயிலா கோலாகக் கருதி, ஒன்றோன்று தாம் கைக்கொண்டு யாது செய்தாரோ எனில்,

அருந்தவத்தோன் சாபத்தால் ஆங்கெங்கும் சம்
[பின்
குருந்தெழுந்த தோரொன்றுக் கொண்டு—பெருந்
[திரையில்
ஓடினார் ஓடி இகலி எதிரெதிரே
சாடினார் தம்மில் சலித்து. (31)

இவ்வகையே பதினாயிரம் குமாரர்களும் தம்மிற்படை பொருது எதிர்த்து மோதியும், ஒருவரோருவர் சோராமல் உள்ளபடியே மடிந்தார்கள். அப்பொழுது பிள்ளைகள்பட்ட சேதி ஸ்ரீ வாசுதேவற்கறிவிப்ப, அவரும் தம்மிலே சிந்தித்திருப்ப ஸ்ரீ பலதேவர் யாது சொன்னார்.

ஒட்டிவந்த நாளிருநூ றாயிரமிவ் வொண்பதியில்
மட்டவிழ் தாராய்வந்து மன்னுண்டோம்—பட்
[டனபோ
தங்கிளைஞ ரெல்லாரு நாமுமினிப் பாற்கடற்கே
அங்கணையச் செல்[வோமினி]* (32)

அப்பொழுது அவ்வனத்திலிருந்த வேடன் யாது செய்தான் என்றவாறு.

அங்குட்ட மான பிரமாணத் தவ்விரும்பை
வங்கக், கடல் மீன், வயிற்றகத்தே—தங்கியதோ(ர்)
அம்பாகக் கொட்டி அருங்காணி லெய்தினான்
வெம்பாவ வேட்டைக்கு மிக்கு. (33)

---

* இதற்கடுத்த ஏடு (27-வது) இல்லை.

எ. து. மகாவிருடி சாபத்தால வந்து தோன்றிய இருப புலகதைகயை அராவிச சூழகடலினகணணிட அஙகுட்ட பிர மாணதத்தோரிருமபு மீன விழுஙக, அமமீன வலையிறபட, அங நதனை ஒருவேடன வாஙகி அமமீனைப பிளக்க அமமீன வயிறறில கிடந்த இருமபைககணடு மிகபபிரியபபடடுத தன னமபுக்குத தலையாகவிடக கொணடு செலலாநினற காலத்து, ஒருநாள வேடடைககுபபோய் ஒரு மானைககணடு அமபு தொடுத்த தெய்யவேணடி யாது செயதான வேடன,

வில்வளைய வாளி தொடுத்தந்த வெங்கானில்
செல்லுங் கலைமான் செறுத்தந்த—வல்லையம்பை
உற்றவந்தா னெய்யவது ஓடியதே மாதவன்மே
லற்றமுன் சாபத்தா லாங்கு. (34)

எ. து. பூரவ விதியினலே வேடனுக்கஞ்சி ஓடுகிற மானைத் தபபி வடவிருட்சததின கீழே யோகமாக எழுநதருளி யிருககினற ஸ்ரீ வாசுதேவன ஸ்ரீ பாதாம் குண்டத்து உருத்த லுங கணடு வேடனு மதி பயமெயதி மானைப் பிழைத்த அமபு மனிதரைபபட்டது போலும எனறு அம்பு தேடிச செலலுகினற வேடுவன் ஸ்ரீ வாசுதேவரானதுவும, தனனை அமபு பட்டதுவுங கண்டு யாது செய்தானே வெனில,

இனமானை யானெய்ய வெங்கோனு மோடி
உனயோ திருந்தமா லின்பகற்—றன்காலிற்
பட்டவா வென்று பதைத்துப் பயமாகிக்
கெட்டேனென விருந்தான் கீழ். (35)

எ, து. எம்பெருமானே நின்னலறியப்பட்டதிலலை இனி என்னைக் கொல்வாயாகிலும் இரட்சிப்பாயாகிலும் திருவுள மெனறு பாதாங்குட்டத்தில் சுரோணிததைதை யமைத்து ஸ்ரீ பாதத்தின் கீழிருந்து பிரலாபிககின்ற வேடனைப் பார்த்து யாதருளிச் செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன்.

என்னை நீயஞ்சா திருங் கானில்
முன்னை வினைகாண் முரண்வேடா—மன்னுபுகழ்
பார்த்தனைக்கொண் டிங்கணைவா யாகென்றான் பஞ்சவற்கு
வார்த்தைதனைச் சொல்லீர் மறித்து. (36)

எ.து. வாராய் வேடனே நினறல் ஒரு தோஷமுமிலலை. இதுவெல்லாம் பூர்வ விதியே கணடாய் எனறு வேடனைத தேறறி நானென்ன சீவன் விடுவன முனனே அததினபுரம புகுந்து அர்ச்சுனனுக்குச சொலலி ஈணடன கொண்டுவருவாயாகென்று அருளிச செய்து விடை கொடுப்ப வேடனும பரவசபபட்டு விடை கொணடுபோய், அததினபுரம புகுந்து அர்ச்சுனன் கோயில வாசல் குறுகித் துவாரபாலரைக கணடு சொலலுவான ஸ்ரீ வாசுதேவன் தூதனுனேனென்ன வந்தேன் எனறு அறிவிப்பீராமெனன, அவாகளும் சென்று தனமபுததிரனும அர்ச்சுனனுக்கு அறிவியுஙகளென்று கூறவும, உடனே அர்ச்சுனனுககுத துவாரபாலர் சொலல அவனும வநத தூதனை வரவிடுவீராமென்று சொல்ல வேடனும வநது அர்ச்சுனனை முன்கண்டு புகுந்தபடி எலலாம விண்ணப்பஞ் செய்ய அாச்சுனனும யாது செய்தான

வில்வேடன் சென்று விசயற்கு வேறாகச்
சொல்லியவா றெல்லாந் தொழுதுரைப்ப—ஒல்லை யிற்போய்
மாமுரசமுன்னும் மன்னவற்கு மற்ற தெல்லாம்
கோமத்தை கூறும் குறித்து. (37)

என்பது வேடன் சொனன வார்த்தை எல்லாம் தம்ம புத்திரனுக்கு அாசசுனன விண்ணப்பம செய்தான.

என்னை வருகவென்று அருளிச் செய்தானுகில் பின்னை நானருளிப் பாடுண்டானலை வருகின்றேன். நீங்களிருவரும்

போய மாதவனபால் புகுநத தெல்லாமறிந்து வருவிரா மென்ன, விமாாச்சுனறகு விடைகொடுபப வேடனை முன கொணடு போயாது செய்தாா

குருக்களில் முன்பிறந்த கோவேந்தன் கூறிப்
பொருப்பனைய தோளாரும் போந்து—செருக்கண்
மணிநெடுந்தேர் முன்னூர்ந்த மாதவன்பால் வந்
தார்
அணிநெடுந்தே ரேறி யவர். (38)

என்பது இவ்வகை இருவரும தேரேறி அதநினபுரம புறப்பட்டுப் போநது பலதுளளிமிததஙகளும கண்டு யோக மாந எழுநதருளி இருநத வடவிருடசத்துககு நேரே சென்ற பொழுது,

மாயனிருந்த நிலைமைதனைக் காண்டலுமே
நெடித்தாய மன்னவர்கள் நெஞ்சுருகித்—தாயஞ்
சேர்
நூற்றுவரை அன்றேவி நேர்பரித்தே ஞர்கண்ணை
போற்றியென வீழ்ந்தார் புாண்டு. (39)

இவ்வகை திருமேனியில தளாச்சியும சுரோணிதமுங கலநது ஸ்ரீ பாதஙகளிருகையுறப பூணடுகொணடு பிரலாபிதத இவாகளை நோக்கி ஸ்ரீ வாசுதேவன யாதருளிச செயதான

இதுவெனக்குக் காலமிகல் வீமா பார்த்தா
விதிநினைந்து வேறுநீர் வேண்டாங்—கதுமெனப்
போய்
வண்டுவரைக் குள்ள மாநிதியும் மாதரையும்
கொண்டுபோ மென்றார் குறித்து. (40)

எ.து. இது ஏனைருக காலமாதலால் நீஙகளிருவரும போய ஸ்ரீமத துவராபதி புகுநது, அணி இழையாரையும, என் மகாபணடாரமும் மறறுஙகுள்ள மாஙிதியமும சாததிரஙகளும் எலலாமகொண்டு, அததினபுரம் புகுவிராமின என்று அருளிச செய்யுமளவில தேவர்கள் புட்ப வருடம பொழிநது சதுர் வேதஙகளைப பாடி வந்தெதிரகொண்டு ஸ்ரீ கருடனை நினைநதருள அவனுமப்பொழுது அஞ்சலியததனாய்ப் பஞசாயுத சஙிதனாய்ச சஙக சககரதரபாணியாய், மாணட*

ஸ்ரீசங்குவாய் வையத்தார் தமக்கு நீ
இங்குரிமை பூண்டே விசையா — இவ்விடத்தில்
வேல்வேந்தன் மாண்டாற்குச் செய்யும் வழக்கு 41

எ து. இவறருக தாழாதே வேணடுங கிரியைகளெலலாம செயது நமமைத துறந்துகொளவதென்று வீமசேனனை சொலலிப் பினனும் யாது சொனனான

ஐவோரு முந்தன் அடைக்கலமாய் வாழ்வோமை
பொய்போல விங்கன் புறத்திட்டுச்—செய்தான்
மருவுந்தோள் மாரபா மறந்தனையோ வெங்கள்
செருவினியிற் செய்த திறம். (42)

அனறியும்.

கோவாந்தன மெறிந்துக் கோவரிமையைத் தான்
[மேய்த்தும்
மாழ்தக்க புள்ளின் வாயப்பிளந்தாய்—பூவின்
மடந்[தை]தனைக் கைவிட்டு மண்மேல் அவமாய்க்
கிடந்தனையோ வென்றன் கிளந்து. (43)

அனறியும்,

* 33, 34 பக்கிரமங்கள் [illegible]

காண்டா வனத்தைஇன்று கருதித் தனிவாட்ட
நீண்டபெருந் தேவனைய் நீயருளா—ஆண்டமக்கோர்
மாதவனைய் மைத்துனனை மாபாரதம் போரவோர்
தூதுவனைய் நின்றிலையோ சொல். (44)

என்றிவ் வகை, பலவுஞ் சொல்லிப் பிரலாபித்து ஸ்ரீ பாதங்களிலே கிடந்தரற்றுகின்ற அர்ச்சுனனை எவ்வண்ணத் தாலுந் தேற்றி இனித் தாழாதே சங்காரஞ் செய்வாயா கென்று அர்ச்சுனனும் அரிதாகத் தேறி அக்கினி வளர்த்துத் தருப்பையும் பரிதையும் பரப்பி, வெண்பொரியும் வெண் பூவும் தெளித்து நீதிமார்க்கம் வழுவாமல் வேதமார்க்கமே செய்து சர்வ திக்குகளில் உதகங் கொண்டுவந்து வீமசேனன் கொடுப்ப உதக கிரிகை செய்து அக்கினி மூட்டி அவ்வல கொளுத்தினன். அர்ச்சுனன் அப்பொழுது வேண்டும் கிரியை பண்ணின பின்னை அங்கு நின்றும் வீமசேனனோடும் துவார பதி புகுந்து அர்ச்சுனன் யாது செய்தான்

ஐயாறு நாளங் கணிநகரத் துள்ளிருந்து
வையகத்தோர் தான்செய்யும் வான்முறையால்—
வாய்த்தனவை யெல்லாம் வழக்காக வாய்ந்தபுகழ்
பார்த்தனவன் செய்தான் பரிந்து. (45)

இவ்வகை ஸ்ரீமத் துவாரபதியிலிருந்து ஸ்ரீ வசுதேவற்கு வேண்டும் கிரியைகளெல்லாம் செய்து, நிற்கும்பொழுதில் ஸ்ரீமத் துவாரபதிக்கு யாது நிகழ்ந்ததோவெனில்,

ஆழிநீர் வண்ண னருளாலே அந்நகரி
மூழையது வெழுந்து மூடிற்றே—ஊழி
யுகம்புகுந்த வாங்கே யுறுநீர்தான் வையத்
தகம்புகுந்தா மூங்கடல்நீ ராங்கு. (46)

எ,து. ஸ்ரீ நாராயணனைப் பணியிலார் வருணராசனுக்குத் தான் முன்னமே வேண்டிக்கொள்கின்ற சமுத்திரத்துக்குள்ளே

ரிதிடம தரவேணும், எனறருளிச செய்ய வருணராசனிடம கொடுத்து ஸ்ரீமத துவாரபதியெனறு படைவீடு செய்திருந்து ஸ்ரீவைகுணடமேறின பினனை முனனம் இவவணணமேயாக வேணுமெனறு, ஏரமபிழையாது மறறநத நகரிக்கு மூழை புகுதவேணடித் துவாரபதி நீஙகிக கலிபுகுநததனோடு மூடிக கொணடதெனறறிக, அபபொழுது அதுகணடு விமாரச்சுனா யாது செயதார.

வண்டுவரை தன்னிலுள்ள மாநிதியும் வாம்பரிமா
கெண்டையங்கண் மாதருடன் கேசவன்றன்—
பண்டார(ம்)
உள்ளதெல்லாம் கொண்டுவர வோங்குவரை
வானர்
கொள்ளைகொண்டா ரெல்லாம் குறித்து. (47)

அணியிழையாரையும, மாநிதியையும, ஆமபதினாயிரம மதகரியும இருபதினாயிரம் மணிநெடுநதேருமம, அறுபதினா யிரம பாய் புரவியும, மறறுமுள்ள பணடாரமனைததும கொணடு வீமசேனன் கடைக்குழை தாஙகவும, அர்சசுனனு முன தாஙகவும, அதறினபுரம நோககிப போகாநினற பொழுது,

* கார்மேக மெங்கும் கலந்தெழுந்த வாறேபோல்
போர்வேட ரெங்கும் புகன்றெழுந்தார்—சீர்மேவும்
மாநிதியுங் கொள்வார் மடவார் துகிலுரிவார்
தார்விசயன் காணவே தான். (48)

எ-து. காரமேகம்போல வேடரெல்லாம் திரண்டுவந்து விமாரச்சுனா கணடு நிறகவே ஆயிழையாரைத் துகிலுரி வாருமம ஆபரணஙகளைக் கழறறிககொள்வாரும், மணிநெடுந் தேரும் மதகளிறும, வயப்புரவியும, கைககொள்வாரும், மாநிதியும, சூறைகொள்வாருமாக நின்றபொழுது,

* கற்பனைப் பாடல்.

*இடும்பனையும் பேகனையு மேற்றி யிருங்கானில்
கடும்போரில் நூற்றுவரைக் காய்ந்தான்—அடங்கலரை
வென்றடர்த்து நின்ற விறவீமன் வீரியமும்
குன்றியதா லூக்கங் குறைந்து. (49)

எ.து. இடும்பனையும், பேகனையும், கொன்று சராசந்தனை பிளவு செய்து, துச்சாதனனை மறக்களத்திற் கொன்று சுரோணிதமும் பருகித் துரோபதையுமிருந்து தன் மனக் கருதது முடி வீமசேனன வரபபலனகளும் குறைத்து நின்றமை கணடு நாராயணன பலமல்லது இவரால் ஒரு பலன்களுமிருநததிலலை எனறு தேவாகள் கண்டு சொல்லா நிற்ப,

இனி, வீமார்ச்சுனா சத்தி குன்றினபொழுதே அகலிடத் தாற்கும அழிவனரே என்று தேவாகளும திகைத்து இருக்குமளவில அாச்சுனன சிறிது தாஙகலுற்றானுககு யாது நிகழ்ந்ததோ எனில,

†கங்கைமகன் முதலாங் கன்னனையே யுள்ளிட்ட
அங்கவர்க ளெத்தனைநா ளுயிரவர்—பங்கப்
படமலைந்த பார்த்தன் பகழிதொடுத் தெய்ய
உடலகவா வாங்கண் டொழுந்து. (50)

எ.து. அக்கினி தேவன ஆங்கறிவிப்பக் காண்டாவனந் தீயெழுப்பி மகாதேவருடன யுத்தம செய்து மகாபாரதப் போரில விடணன கனனன மறறுமுளள எத்தனையோ ஆயிர [illegible] கொனறு பூமி பாரந்தீாதது தர்மபுத்திரனுக்கு இராச்சியம் கொடுதத தோள்கள் வலிகுறைந்து அர்ச்சுனனுக்கு [illegible] வாஙகவொண்ணுதாயிறறு

இவவகையே பட்டார் படவும், பிடிபட்டார் பிடிபடவும், [illegible] இருந்தார் வீமார்ச்சுனர் என்றவாறு.

---

* இப்பாட்டுக் கற்பனையுடையது. † கற்பனைப் பாடல்.

இவ்வகை சென்ற இருவரையும் கண்டு தனமபுத்திரன யாது சொன்ஞன்,

மணிவண்ணற்குத் தீங்குளவோ மன்னர் காள்
நீங்கள் திருமுகத்தில் வாடியவா—செப்பார்கொல்
துவாராபதி வாக்கைச் சொல்லா துமக்குக்
கவரான தெல்லாங் கரிந்து. (51)

என்றிவ்வகை தன்மபுத்திரன் கேட்பவும மிலேச்சிந் தேதிர முகம நோக்காது விமாரசகுனர் புகுந்தபடி சொலல அது நிறப அரசகுனன் நமஸகாரஞ செயது தனமபுத்திரனை வணங்கி யாது செய்தாஞே எனில்,

தங்கோன் மணியிற் றனஞ்சயனும் வீமனும் போய்ப
பொங்கா ரணியம் புகுந்ததற்பின்—செங்கண்மால்
சென்று புரஞ்சோதி சேந்தனவும் சீர்சோதி
ஒன்றினவுஞ் சொன்ஞ ருவந்து. (52)

அன்றியும

வண்டுவரை மூழை எழுந்ததுவும் நன்னெறியில்
விண்டவர்கள் சூறைமிகுத் தாடினவும்—பண்டெதிர்ந்து
மாற்ருஞர் சார வளர்வாகு குன்றினவும்
வேருகச் சொன்ஞன் விரிந்து. (53)

எ,து. தனமபுத்திரன்

வந்ததெலலாம நீர் கூறுமினா, அளவிய முண்டாகின்றது நீர்ப்பன புகுந்த வணணமெலலாம உரைபபீரா மெனனப் பினனும சொலவான் தனமபுத்திரன்

41, 42 இந்த இரண்டு ஏடுமில்லை.

மன்னர் *கடுகி வந்துதுணுக் கென்ன
வன்னமணி ஓசை எடுத்தீர்—உன்னியது
கட்டுரைமின் என்றுரைத்தான் கார்வயல்சூழ் நன்
றுடன்
†எட்டுணையுங் குன்ற தெடுத்து. (54)

எ.து. பிராமணர்களே உங்களுடைய அபிதாயம் கேட்டுக் குவலாகப பயந்தேனுகின்றேன. உங்கள் நியாயம உரைப்பீரா மெனனத் தனமபுததிரனை நோக்கிப் பிராமணர் சொலலுவார்

இந்த மறையோன் எனக்கோ ரகம் விற்றான்
அந்த வகத்திலடையுமோ ரூதியம்—எந்தன்
பெருமானே யான் பெறுதல் பேசுங்கால் வேண்
டேன்
அருமறையோ ராக மிது. (55)

இநதப பிராமணன எனககுச சிறிது பூமி விறறான். அநத நிலததை யானும உழுவிப்ப அநதபபூமியில சிறிது திரவியம கிடந்தது. இந்தத் திரவியததை நீ கொள்ளென்று சொன்படக், கொள்ளேன் என்கின்றான பிராமேன எனறா, அவனுக்குப பூமி கொடுத்த பிராமணனை நோககித் திரவியம வாஙகிக் கொளளோமெனபது, தக்கதன்றெனறு தனமபுத்திரன கேடப பூமி கொடுககும் பிராம்மணன சொல லுவான்.

என்று லறியப் படாத விருநிதியம்
மன்றுளனக் கதனல் வாழ்வொழிந்தேன்—முன்
றுள்
விலைகொடுத்த நாளே கொடுத்தேன்பின் கொள்கை
புலைமகட்கு(ம்) ஆகாப் பொருள். (56)

---

* கருகிவந்து, பாடபேதம். † எட்டணையும்—பாடபேதம்

என்பது. பிராமே யான பூமி கொடுத்தவனறே அப் பூமியில் கிடந்த திரவியமும அவனதே எனறும, எனககு பொருளாவது யானறிந்ததாகில அன்ருே எனறு, தானறி யாத பொருள கொளளலாகாதெனறும், பூமி கொடுத்த பிராமணன் சொல்லப் பினனும் யாது சொனனுன தனம புத்திரன்

பண்டுன் வழியுள்ளார் வைத்த பழம்பொருளேக்
கொண்டிடுவ தல்லாது கூறுவதென்—எண்டிசை
யும்
ஏய்ந்த புகழ்மறையோ ரீண்டீன்று கொள்கவென்
ருன
ஆய்ந்த முரசுயர்த்தோ னுங்கு. (57)

எ.து. உன்னுடைய மூதாக்கள் வைத்த பொருள நீ தன்ருே கொள்ளாயென்ன எனக்கு ஆகாதென்று பிராமணனை மறுத்திடலும இதற்குச் செய்வதேது மறியாத பட்டாகளே அழைத்துக் கேட்பப் பட்டாகள் யாது சொன்னா.

மஞ்சாடு சோலேசூழ் நாடாளு மன்னவனே
அஞ்சாறு நாளி லறியலாம்—வஞ்ச
மறையவர்கள் தங்கள் வழக்கிதனைக் கேட்க
இறையவனே என்ரு ரிசைந்து. (58)

எ.து. இவர்கள் வழக்குச் சொலலுமளவில் அஞசாறு நாளேககு * அவதி வேணுமென்று அப்பிராமணா இருவரை யும் வேறு கொண்டுபோய்க் கேட்டுககொள்ளுஙகள. உஙகள வழக்கு வீடறுத்துச் சொல்லுகிருேமெனறு சொலலி விடு மளவில யாது நிகழ்ந்ததோ எனில

கையால் நடந்து தலேகீழாய்க் கால்மேலாய்
பொய்யால் மிடைந்த புகழ்சூடி—வையம்
வலிகவிந்து தக்கோர் வழக்கழிய வந்து
கலிபு குந்தான் காசினியிற் காய்ந்து. (59)

எ.து. அப்பொழுது வழக்காளர்க்குப் பட்டார்கள் விதித்த நாள் வந்துறுதலில் கலியது வழக்காளர்க்கு முன்பே அந்தணபுரமபுக்குக் காலிரண்டு மேலாகித் தலைகீழாயக் கையால நடந்து புகா நிற்க நீதி அழிந்து நெறி குன்றிப்போய் பாயந்ததாகக் கருதுவது

அப்பொழுது,

வழக்கைப் பிணங்கித் தவவலிமையாற் பற்றி
சழக்கோடித் தக்கோர்களிடத்தம்மை உழக்கின்றே
உள்ளாற்றித் தீதை யிருந்துநலிந் திட்டதே
கள்ளத்தால் வந்த கலி. (60)

எ.து, கலி புகுந்த காரணத்தினால் தன்மதானங்களும் இன்றி, ஆதித்தியகிரணங்களும் சுருங்கிப்போயக் கலிவருகிற தென்றவாறு

அப்பொழுது,

பொருள்சுமந்த அந்தப் பொருளனதே என்று
னருளஞ்சி நீங்கிய பின்னிற்—பொருளு
மஞ்சினன்கொள் ளென்றனு நன்னிதிய மெல்லாம்
உன்னதே என்று னிசைந்து. (61)

எ.து. அந்ததிவசம போயின. பிற்றைஞான்று பொருள்கொள் என்ற பிராமணனும் பொருள் என்னதே என்றன.

பூரி கொடுத்த பிராமணனும் பொருள் என்னதே என்றான். இப்படி இவர்கள் யதநியமம் கெட்டுத் தன்மன பயப்பட்டுச் சகாதேவனை நோக்கி யாது சொன்னனை.

வலிய கொடுக்கினும்பொன் வாங்கா மறையோன
நிலையழிந்தான் நீணிலத்தின மீதே—கலிபுகுந்த
†காரணத்தாற் கண்டீரோ வென்றுரைத்துக்
காட்டி, 62

இவ்வண்ணமே யுதிஷ்டிரனும் பாரின் இராச்சியத்தைத் துறந்து இராசாவென்றிருப்பது தனமே யென்ன பலவென்று ஸ்ரீ வாசுதேவனைச் சிந்தித்து யாத்திரை போனான் யுதிட்டிரன்,

மாலவனுந் தன்சோதி காட்டினன் வானுலகில்
காலமும் போய்வந்து கலிபுகுந்தான்—கோலமலர்
ம[[1]ன்னு]ளோர் தாமொழிய மாவிந்தம் போமவ
னுக்
கென்னுமோ வென்றுரை னெடுத்து. 63

எ-து. தம்பிமாரை நோக்கித் தருமபுத்திரன் சொன்னது ஞானவான ஸ்ரீ வாசுதேவன் வைகுண்டத்தே எழுந்தருளினான், நமக்கினி தலைக்கட்டில்லை கலிபுகுந்தது நாம் ஐவரும் இராச்சியத்தையும் அதனுபரமவிட்டு மாவிந்தம் போவோமென்றான். ஒருபாடு பண்ணினபடி அபிமன்னுவின் குமாரன் பரீக்ஷித்துவை நோக்கி யாது சொன்னான் தருமபுத்திரன்.

[[2]படி]முழுதும் வந்து பணிகேட்பப் பார்மேல்
முடிசூடி முனசூழ ஞாலத்—திடிமுரசு
நின்றியம்ப நீராசு நீகாக்க வென்றுரைத்தான்
வென்றி [[3]முரசு]யர்த்த வேந்து. 64

47-வது ஏடு இல்லை. * ஈற்றடி இல்லை.

† இவ்வடியுமிறுதிக் குறை.

1 மனனுளோரா-மூ. பாடம். 2 பணி-மூ. பாடம். 3 சேர்க்கப்பெற்றது

என்பது, காளி பாலர் பணிகேட்பத் தமனியக் குடை மேல் நிழற்ற என்னைப்போல இராசசியம் செய்திருப்பாயா என்று தன்புத்திரன் பணியப் பரீக்ஷித்து யாது விண்ணப்பம் செய்தான்.

கருடனவன் காக்குங் கடலுலகம் காப்ப
திருடரா வியதுவோ வெனனே — அருணன்
*[அராவிற்] றன்மீதுல வும்புவிக ளெண்டிசையே
சித்தநீண் முடியாச் சொல். 65

எ-து. கருடனை காக்கின்ற புவி எல்லாம் ஒருயிராவிருந்து காக்கவென்றே பெருமாள் எழுந்தருளியிருந்து காத்த விராச்சியத்தை என்னால் இரட்சிக்கப்போமோவென்று பரீட்சித்து விண்ணப்பஞ் செய்யத் தன்புத்திரன் அநிருத்தன் செய்தான்.

வாள்விசயன் சேர்க்க மருளேயிம் மாநிலந்தா
ளுளறியா ரில்லை பார் — ஒளிசேர்
மற்றெப்பா ரா நிலமுழு துங்கா வலனு
வாளாநீ யென்று ரைஞ. 64

எ-து. பூமியாள உரியார் பிறரில்லை, நீ அருச்சுனன் மகன் அபிமன்யு புத்திரனாகையால் இராச்சியத்தினை நீ ரட்சிக்க வேணுமாதலால் மணிமுடத்தை வருந்திடாமலும் நம்முடைய அதிட்டானம் குலையாமலும் நீ துட்டரைச் சங்கரித்துச் செங்கோல் செலுத்தென்று தருமபுத்திரன் அருளிச்செய்ய யாது விண்ணப்பம் செய்தான் பரீட்சித்து

நாகுலமீது தனில் நல்லமிர்த மாகு
மிரதி பயவா விருந்தும் — வீரப [ருண்ட
படைவேந்தர் தம்மைஎல்லாம் பாரிடைக்கொன்
கொடைவேந்தன் வீமனையே கூறு. 67

* இவ்வடியிருந்தவாறே எழுதப்பெற்றது. † அராவிற் சேர்க்கை.

எ, து. விமசேனனுக்கு இராசசியங் கொடாயாகில் ஸ்ரீ வாசுதேவனுக்குச் சாதகனுகிய அாசசுனறகு இராசசியங் கொடுப்பதென்று பின்னும் சொல்லுவான் பரிட்சித்தது.

வானவர்தம் கோனுக்காய் மாவலிதான் தேருத்
தானவரைக் கொன்ற தனிச்சிலையோன்—என
விருளிற் றெருட்டலு மியல்வரைசூழ் நாடா
பெருமகற்கே நல்காயிப் பேறு. 68

எ.து. இந்த ராசசியத்தினை அாசசுனறகே கொடாயாகில் அதிபராக்கிரமராகிய நகுல சகாதேவறகுக கொடுததருளவாயாதென்று மற்றவரை நோக்கி யாதருளிச் செய்தானா தனமபுததிரன்

மாயன் பணித்தமையால் வாள்விசயன் தன்சிறு
சேயுந் தனக்காக்கித் திண்புவியை—நீயே [வன்
முடிசூட்டி வைத்து முரசுயர்த்தோய் நீங்கள்
அடிகூட்ட நம்மருகே யாம். 69

சொல்லக் கேட்டுக் குந்திதேவி யாது சொன்னுள்.

அரவுயர்த்தோன் வஞ்சனைக ளன்றுபல நீங்கள்
வரையனைத்து மவனகான(ம்) நண்ணிப்-பரவுகின்ற
பாரதப்போர் வென்றுகடற் பார்காக்க வெய்
தினையோ
நேருனக் கின்றூர்சொல் நீ. 70

அன்றியும்,

வேந்தர் திறைகொணர வெண்சாமரை இரட்டச்
சாந்தணியும் மென்முலையார் தற்சூழத்—தீந்திகழும்
மன்னவர்கை கூப்ப மணியாசனத் திருந்தான்
என்னது யா(ர்) வேண்டீ ரிது. 71

51, 52, 53 & 54 இந்நான்கு ஏடுகளும் இல்லை.

அன்றியும்,

செம்பொன் மணிமகுடஞ் சூடியகோ வேந்தர்
அம்பொ [ன்] னகராத னுட் புகுந்து—தம்பியர்கள்
சென்றுதிறை கொணரச் செங்கோல் செலுத்தாதே
குன்றிடைநீ யேகுவதோ கூறு. 72

என்றிவ்வகை சொல்லக் குந்திதேவி தவிப்பத் தன்ம
புத்திரன் யாது சொன்னான்.

மன்னுங் குருநாடன் மாதைமன மகிழ்வுற்
றென்னைப் பயந்தெடுக்க வென்றிறைஞ்சி-முன்னம்
கடற்றுவரை நன்னுடன் கட்டுரைத்த தெல்லாம்
எடுத்துரைத்தா னங்கே இசைந்து. 73

எ.து. மாதாவே நான் மகாவிந்தம் போகின்றது ஸ்ரீ
வாசுதேவன் பணியாதலின் நீக்கப்பெறாதென்று விண்ணப்
பஞ் செய்யக் குந்திதேவி யாதருளிச் செய்தாள்.

மாதவன்றன் சொல்லை வழுவாத வண்ணத்தால்
மாதவமேற் கொண்டுநீ மன்னவனே—போதியோ
எங்கோவே உன்னை இறையும் பிரிந்திரேன்
வெங்கானம் வருவன் விரைந்து. 74

எ,து. மாதவன் பணித்தருளினன் வழுவாமல் போகா
நின்றாலே யான் உன்னை இருங்கானம் போகி இமைப்பொழு
தும் பிரியேன் யானும் வருவன் எனக்கேட்டு யாது விண்ணப்
பஞ் செய்தான் தன்மபுத்திரன்.

செந்தாமரை யடிகள் சேந்துபல பாலுறைப்ப
வெந்தரிருங் கானகத்(து) ஏகுவதில்—பைந்தார்
வாள்விசயன் சேய்க்கு வருமகனைக் கொண்டரசை
ஆளுநீ ரென்று னவன். 75

எ.து. எம்பெருமாட்டி தேவரீர்கருக்காவித்துப் போய்த் தரித்து. அபிமன்யுவின் புத்திரனைப் பீடித்து இராச்சியம் பண்ணுவித்துக்கொண்டிருங்கே எழுந்தருளி இருக்கவேண்டு மென் சீபாதங்களை நானிடை நடக்கவல்லேனோவென்று தன் புத்திரன் வினையாய்ச் செய்யக்கேட்டுக் குந்திதேவி யாது சொல்லி யாது செய்தாள்,

* மைந்தரிவர் சொலலாற்றூர்... .. ..
* (வேந்த)ரிவர் சொல்லாற்றூர் . .. .. சிந்தை—(தடு மாறியே)
இருதலைக் கொள்ளிமின் வெள்ளெறும்பே யொத்தேன
ஒருதலைக்கு மாற்றூ துழுனறு. 76

எ.து. மகாவித்தும் போகவேண்டாமென்பது நெஞ்சிற்று மாலவச மழைத்தேதுவோ. அப்போது என்னையும் போக வேண்டா வென்றான்

பிள்ளைகளைப் பிரிந்தோரு மாற்றி †........பொழுதிருக் கலாம் ஆற்றேனென்று தன் சிந்தை ஆகுலஞ் செய்து கண்ணீர் சொரிந்து நின்று யாது சொன்னாள் குந்திதேவி—

தன்மனைத் தான் பார்த்து நாராயணன் வசனந்
தன்வசமே தானகச் சார்ந்தொழுகி—என்மகனே
உன்வசனங் குன்றூமல் உம்பியரோ டேகின்றூன்
தன்வசனங் குன்றூன் தளர்ந்து. 77

எ.து. திரேதா யுகத்திலே கண் சக்கரவாத்தி தன் மகனைக் காடுறையப்போகத் தானே மாணடெய்தினன். அவனைப் போல யானுமுங்கள் திண்டோள்களும் செம்முகங்களும், உங்கள் சத்திய வாக்கியங்களும் உங்கள் தைரியங்களும் காணுதே யானுமுயி ரழிகின்றேன்.

---

* இவ்வடிக ரின கடைசசீரில்லை
† இங்குள்ள எழுத்துககள விடபபெறறிருக்கின்றன.

நீருந் தமபிமாரும மகாவிநதததே நாராயணன் திருவருள மறையாதே திருவடி சேமின என்று குநதிதேவி அருளிச் செயயத தனமபுததிரன யாது சொனனான.

பூப்தியைப் பொற்கொடியா டன்னை யுடன்படுத்தி
மாமதிக டன்னையவ் வாய்முறையே—பூபதியைக்
கொண்டுநீ ரிந்தச் சுருபத்தைக் காத்தருள்பின்
எண்டிசையு மென்று றெனறுத்து. 78

இவ்வகை மாதாவுககு விணணபபஞ செயது அவா பாதமுற வணஙகிப பினனை யாது செயதான தனமபுததிரன

பூவலய மாண்டு புனையிழையார் தற்சூழக்
காவ[ல]ன்றன் ஞேடிருந்த காந்தாரி—சேவடிகள்
செந்தாமரைக் கரத்தாற் சென்றுதரு மன்பணிய
வந்தா னவள்பால் மகிழ்ந்து. 79

எ.து. காநதாரி கோயில கோகுப் போய் ஐவருஞ சென்று பாதமுற வணஙகினறப, யாதுசொல்லி வாழ்த்தினள் காநதாரி

ஏறுகி எவ்வுலகு மாண்டங் கெதிரன்றி
மாறுத வென்றி மகர்மகளு—...ன்றின்றி
யும்பியரும் நீயு முய்ந்தூழி வாழ்கென்று[ள்]
அம்பிகைசேர் காந்தாரி ஆங்கு. 80

எ.து. உனககெதிர் யாவருமின்றி உனதமபிமார் புடைசூழ பாராட்டிறத்து இராசாககள பணிகேட்பத திருமடநதை என்றும் பிரியாமே இருநது இராசசியபாரம பணணி இனிது ஊழி வாழுமின என்று வாழநதிப பின்னும விசாரிநது யாது சொனனாள காநதாரி.

திருமுகங்கள் வாடிநின் திண்டோளுஞ் செல்வம்
பெருகொளியும் பேணுதலொன் றின்றிக்—குரு
குலத்துக்
கோமானே வந்தவாறு கூறென்று டன்சிந்தை
வேமாறு முன்னம் விரைந்து. 81

எ.து. நின திருமுகம வாடினவாறும ஸ்ரீ வாசுதேவன நிலமையும, என நகறியச் சொலலுவாயாகெனன யாது சொன றுன் தனமபுததிரன

கோத்திரரைக் கொன்ற கொடுவினைகள் தான்தீர
யாத்திரைதா னுமாறு மெவ்வாறும்—மாத்திரையில்
வந்தேனடியேன் வரலா றுணர்த்தி இன்றுன்
செந்தாமரை அடிக்கே சேர்ந்து.

எ.து. குருககளேயும் என மிததுரு பாந்தவததாரையும பிராதாககளேயும கொ[னறு] பிரமகத்தி தோஷந்தீர எனக்கு தீரதத யாததிரைககு விடை தருவாயாகெனறு அடிவணஙகி யாது சொனனுள காநதாரி

... .ழிக ளெல்லாமிகுத் திடி......ம்
மாறவொரு தன்ம மமையாதோ—வேறுனக்குத்
தீங்காவ து[ண்டா திருமேனி]யிற் றளர்ந்து
போங்கா ரணமேதிப் போது. 83

உன்மேலுண்டாகிய பழியனைத்து[ம, செய்யத் தனம] ஙகளிலும, நின சத்திய வாககியத்திலும், பலமசெய வறஞரு வென மக்கள் நூறறுவரையும், மேன[மை]மி[குநத தவத்] தாரையும, இழந்து, நீயும நின் தமபிமாருமச சுகமே இருநது இராசசியததினை இரட்சித்துப போது[கணடு] உஙகள செம முகம அமையுமெனறு யான மாண்டகாலததும், உன தமபி

60-வது ஏடு முன்பாதி இல்லை.

மாா பிதா[வுக்கு நடததுவி] ராகத தமப போலே எனகக் நனமை செயய, நீ உண்டென்று துயரொழிந்து நினமுக[ப நின தமபி]மாா வீமாரச்சுனர், நகுல சகாதேவா முகஙகளி லும விழிததிருந்தேன இனி நின தமபிமாரும [தீாத்த]யாத திரை போகில் எனக்குண்டாகக கிடக்க அறப சிவனும இன றே ஒழிந்தனரே என்றுபினனும் யாதுசொனனுள காந்தாரி.

எ.து. சனமாநதிரததிலே தனமகு செய்தாாக்குத தவ பமே கை கொடுககும. ஆதலால இது பூாவவிதி கணடாய என்று பின்னும் யாது சொனனுள் காந்தாரி.

குந்தியு மாதவனுங் கூறியகொன்[சொல்] மாமுதே
எந்தைநீ மாவிந்தம் ஏகுதியோ—கந்தமலர்ப்
பூந்தாராய் போகுதியோ வென்னுப் புலம்பினுள்
காந்தாரன் பாவை கலந்து. 84

எ.து. ஸ்ரீ வாசுதேவர் பணியும் குந்தாதேவி பணியு மாமுதே போகினறாய். அருவினையென் சொல்லைத் தவிறி யனரே என்று தன செம்மலர்க்கண்ணருவி சோரத் தனம புத்திரனுக்கு விடை கொடுத்தாள் காந்தாரி.

அப்பொழுது தம்பிமாருந் தானும் மாதாவை நமஸ் கரித்து மீண்டும் வந்து சபாமண்டபததிருநது மந்திரிகள, புரோகிதர், சேனுபதிகள மறறுமுள்ள படைத்தலைவர், மண்டபத் தலைவராயுள்ள சாமந்தர்கள் இவ்வனைவர்க்கும் பரிட்சித்துவைக் காட்டிக கொடுத்து, உச்சியை முகநது கொண்டு ' கா ' அத்தினபுரி அரசு [காடத்தின] முறைமை குன்றுதே நடததுதி என்று சொல்லித் தழுவிக கொணடு போகலுற்றபொழுது நகரிசனங்கள யாது செய்தார்.

மன்னரெழுந்தருள மாநகரியோ ரெல்லோரும்
என்னதாய் வாழ்வோ மெனவிரங்கிப்—பின்னை
அகநோவ வாய்விட் டாற்றினார் தங்கள்
முகமோதி கைசலிக்க முன். 85

அன்றியும்,

மன்ன ரெழுந்தருள மாநகரத் தோரெல்லோரும்
இன்னபடி சொல்வோ மென்றுதே--தன்னுயிரைக்
கூடிருக்கக் காலன் கொடுபோவ தேதுடன்கொண்
டாடலுற்றார் கைதலைமே லாய். 86

அன்றியும்,

அரசுதுறந் தாரணிய மைவருந்தா மேக
அரவண்[ம்] வரைகடல் போலாகி—அரவந்*
தலைசுமந்து மண்ணுளோர் தாம்தா மிரங்கி
நிலையழிந்தார் நெஞ்சத்துள் [†நின்துருகி] நின்று. 87

அன்றியும்,

அமரலோகத்தில் பண்டு தேவர்கள் அமுதங் கடைந்து ஒலித்தெழுந்த ஆரவாரம்போலப் புலம்பா நின்றது அதனின் புரம் என்றவாறு. இவ்வகை நகரிசனம் புலம்புதலும், நகரியில் மகாசனங்கள் சோபங்கண்டு பரிட்சித்துவை நோக்கி யாது அருளிச் செய்தான் தனம்புததிரன

குருக்கள் குடிமுதலாங் கோவேந்தர்க் கெல்லா(ம்)
இருக்கையிது கண்டாய் என்றும்—பெருக்கத்தாய்
கண்ணாலே மண்ணுமிரும் காதலித்து காத்தளியாய்
மண்ணுளர் நீதி மகிழ்ந்து. 88

---

* கறபணைப் பாட்டு.

† இசசீர இருந்தவாறு எழுதப்பெற்றது.

இவ்வகை பரீட்சித்துக்கு அறிவுணர்த்தி இராசசியம கருகாமே, மண்மடந்தை வருந்தாமே இரட்சிக்கிறுயா? என்றுசொலலிப் பினசென்ற மகா சனங்களையும, மந்திரி, புரோகிதா சேனுபதி தொடக்கத்தார் 'மறறனைவரையும நோக்கி யாது சொனஞன தனமபுத்திரன.

தங்கள் நினைவெல்லாம் சொல்லி அருள்கின்ற
அங்கவரை எல்லா(ம்) அகமகிழ்ந்து—நீங்கள்
ஏகுமது வேண்டா எழில்நகரி எல்லாரு
போகுமின்க ளென்முர் புரிந்து. 89

இவ்வகை நகரிசனங்களுக்கு விடைகொடுத்து பரீட்சித்துவை அணைததுககொணடு, [நா]டிக்கொள்ளத் தன்மபுத்திரன சொல்லுவான: மாசினறி மசச, கூாம, வராக, நரசிஙக, வாமன, [1]ராமோ, [2]ராமச்ச, [3]ராமசசவிட்டுணுவாய் அவதாரம பணணி அருளிய ஸ்ரீ மாதவனுடைய ஸ்ரீ வைகுணடமல்லது அறிவதிலலை. ஸ்ரீ வைகுணடத்துக்குசசெல்ல நெறிகாட்டு மெனவுரைத்து அவர்களும், எங்களால் அறியப்பட்டது நீங்கள வடக்கு நோக்கி வழிகொண்டு போமின் எனப், பாண்டவாகள் யாது செய்தாா,

நெய்தற் றடமும் நெடுவயல்சூழ் நன்றுடு
மெய்தற்கரி தென்னவு மெய்தினுர்—கொய்தமலர்
மாக்கங்கை சூடும் வளநா[ட்]டவுன் றன்னருளால்
கோக்கங்கை தானிழிந்த குன்று. 90

எ.து. அனுதிகாலம தவம் பணணி அசுவமேதம் பலவையும விபபிரதானம் பண்ணியும் எய்தற்கரிய வரை இடங்களும, நீநதறகரிய மாலியாறும் கடநது சதத விருடிகளா...

64-வது ஏடு இலலை.

1. பாசுராமன. 2. தசரத ராமன. 3. பலராமன்.

மதிக்கப்பட்ட திரிசூலபர்வதம் சார்ந்தாராகக் கருதுவது. அப்பொழுது ஆதித்திய பகவானும் யாது செய்தான.

எழ்பொழிலு மேழ்பகலு மேழ்பரித் தேரோட்டிச்
சூழவருஞ் சூரியனு மோடித்—தாழ்கடலுள்
காரிருளைக் காட்டிக் கடிதுடனே போய்வீழ்ந்தான்
கூரிருளை மேற்போர்த்துக் கொண்டு. 91

எ.து. ஆதித்தனும் அத்தமன பர்வதஞ் சார்ந்தான. பாண்டவருந் துரோபதையும், திரிசூல பருவதஞ்சாருமளவில ஆதித்தனும நல்லிருள்படாமல் போர்ப்ப, இந்த நலலிருள் யாமததுச் சந்திரனும வந்து தோனற, ஐவரும் ஒரு பளிங குப்பாறையில் இருந்தபொழுது நித்திரைபொராமல ஒருவரை ஒருவர் முகநோக்கித தஙகள் இராச்சியம பல சொலலுவது கேட்டுத், தன்மபுத்திரன வீமசேனனை நோக்கி யாது சொன் ஞன.

*நன்றியது பயக்கு ஞாலமது தன்னை
இன்றிவந்தே நீர்வளன்றுயர மெய்தாதே—நன்
றறியாப்
பாலகனைப் பாராள வைத்தோம் பணித்தாங்கே
(காலமதை உணர்ந்தே தான்.) 92

வீமசேனனே போய இராச்சியததினை இரட்சிப்பாயா நென்ன யாது சொனனுன வீமசேனன.

†எம்பெருமா னேகு மிடமே எனக்காக
வம்பவிழும் கானே வளநாடு—எம்பெருமான்
உம்பியர்க ளோடேகிர், 93

67-வது எடு இல்லை.

* ஈற்றடி சேர்க்கை. † 3-வது அடி குறை. 4-வது அடி இல்லை.

இவாகளும், இப்பரிசே விண்ணப்பஞ் செய்யத் துரோ பதையை நோக்கி யாது அருளிச் செய்தான தனமபுத்திரன்

பாலைநிலமும் படர் காடும் பாறைகளும்
சேலுகளு மாறுந் திரியாதே—ஞாலத்துத்
தேக்குருதிச் சேயலைக்கும் சீர்கொளுவும் நன்னாட்
டி(ல்)
மாக்குந்திபா லிருப்பாய் வாழ்ந்து. 94

எனபது, இனனமும் பல தீர்த்தஙகளும் ஆடக்கடவோம் எஙகளுடனே இந்த அருங்கானகமுங் குனறுகளும் மால் யாறுங கடந்து உழலவேண்டா நீ போய அத்தினபுரம புகுந்து குந்தாதேவியுடனே சுகிததிருப்பாய், ஆங்கென்ன யாது சொன்னாள், துரோபதை,

கொல்லைவாகு கொழித் தன்னை சொற்கேட்டுச்
செல்வஞ் சிறிதாய்ச் சிறந்தாலும்—சொல்லுங்காற்
றன்கணவன் சோறே தனக்கமுத மாதலால்
புன்கண்மை எய்துவரோ போய். 95

என்று இவ்வகை சொல்லிப் பின்னும் யாது சொன்னாள் துரோபதை,

எ.து,

ஐவீருஞ் சேரு மருஞ்சுரமே யன்னகரி
ஐவீரும் சொன்னதே யாமெனக்கு—வையகத்தோ
ரேசும்படியோ விருப்பே னிருநிலத்தார்
பேசும்படி இருப்பேன் பின். 96

[என்னை] சேர்ககை.

எ.து. ஐவீரும் புககரு நகரியே எனக்கு நகரி, ஐவீருட புகக சுவர்க்கமே எனக்குச சுவர்க்கம், ஐவீரும் புகக கான கமே எனககுக் கானகம், என்று பின்னும் கலிபுகுந்த காலதது நீங்கள இராசசியந் துறந்து மகாவிந்தம போக, யான கனட பூமி போகேன என்று துரோபதை சொல்லிப் பினனும் யாது செய்தாள்.

வெள்ளைநிறச் சங்கார்ப்ப வெண்டா மரைகண்மேல்
துள்ளிவரால் பாயுந் துறையன்ன—புள்ளிருந்தே
மாங்கனிகள் கீறும் வளநா டொழிந்தைவர்
போங்கான லென்கா லுக் கோர்பூ. 97

நீஙகள ஐவிருட *ஒட்டச் சூதாடி உறைந்த கானகத திலே பனனீராண்டு கரநதுறைநது ஓராணடுங கூடி அனுப வித்தேன. சுவாக்கபதிகளாக நீஙகள அழகிய இராசசியங களை விட்டுப்போகையால எனனைக் கன்மலோகத்திலே போ யிருககப் பணிபபது,

தனமமோ எனறு துரோபதை சொல்லி நிறப வீமாாச சுனர் நகுல சகாதேவர் யாது விணணப்பஞ் செயதார்.

எமபெருமான் எஙகட் கிசைந்தருளுங் குறறேவல ஏவி யவர் செயதால. இனறு எம்பெருமான இராசசியம பண்ணு கிறது.

நாம மகாவிநதம் போமளவிலிஙகு குறறேவல செயய அடியோஙகள வேணடாதே, வாவெனறு விண்ணபபஞ் செய்யுமளவில் ஆதிததன யாது செய்தான.

---

* ஒட்டம்—பந்தயப்பொருள.

சூரிய உதய வருணனை

மேற்கடலிற் றூன்குளிக்க வெய்யோன் விரைந்து
[போய்
கார்க்கடலின் கீழ்பாற் கதிர்விட்டான்--பூக்கமல(ம்)
வண்டிரைப்ப மாமலர்கள் வாய்திறப்ப மண்ணுலக
மெண்டிசையு நீங்கிற் றிருள். (98)

இவ்வகை ஆதித்திய பகவான் உதயஞ் செய்யப் பாண்ட வருந் துரோபதையும் பர்வதஙகளில உள்ள தீர்த்தங்களை யாடிப் பினனும யாது செய்தார்.

சங்கரன் றன்சடையி னின்றும்போய்த் தாழக்
கங்கைவழிந் திழிந்தவாரி மடுக்கண்டு—பொங்கு
புனலிடையே யாடிப் பொருப்பிடையே போயினூர்
கனவரை யோர்க்கடிகண் டாங்கு. (99)

இவ்வகை தேவேந்திரனுடைய கஙகைமடுக் கண்டு தீர்த்தமாடி ஸ்ரீ கைலாச வாசியை நமஸகரித்து,

"முகவனபாற சென்றடிபணிந் தாறறும லாங்கு"

எ,து, பாண்டவருந் துரோபதையும் பர்வதத்தின் பக் கத்தில் அரிய தாபத்துடனே ஆற்றூது வந்து கணபதிகோயில் கண்டு தம்பிமாரை நோககி யாது [சொனனுன்] தனமபுத் திரன

தெய்வ மிதனை நாம் சிந்திந்துக் கைதொழுது
ஐய மறவழிகண் டாற்றலா—மெய்யே
.........மலான் பாலே தாம் பணிந்தால்
ஓங்குநெறி காணலா மென்று. (100)

71, 72 எடுகள் இல்லை.

எ,ந. விககினேசுரன நமமை எலலாமவனைத தோத திரஞ் செயது வணங்கினால் நமககு, நெறி நணடு இளைபபாறிப போகலாமெனறு மவனை ஐவரும சென்று யாது சொலலித துதித்தாரோவெனில்

சீராருந் திருமடந்தை...............
சடையாற்கு நேரிழையாளு [வந்தளித்தகரி]முகவா
கணபதியே உனக்கப யம். (101)

அனறியும,

வஞ்சமுலைப் பேயி னுயிருண்டு மருதிடந்து
நஞ்சரவத் தாழ்கடலிற் றான் துயின்றும் — நஞ்சரவி
னடம் பயின்று நந்தன்மனை வளர்ந்துங்
கஞ்சனைக் [காய்ந்த]பதியே உனக்கப யம். (102)

அன்றியும்,

மறப்பதன்றிஎப்பொழுது மதுதும்பை பலகொண்டு
சிறப்புக்கள் சிந்தனையாற் செய்வோமைப் பிறை
[தும்பை
அரவினொடு பெரும்புனலுஞ் சடைக்கணிவோன்
திருமகனேகணபதியே உனக் கபயம். (103)

அனறியும,

ஆரமிக வெடுத்தணைத்து அன்னையென்றும் பேச்சி
[கோர]முலைவாய் வைத்துண்ட கொடுங்குழவி தன்
(மருகா
பாரொழிந்து பஞ்சவரோ பாஞ்சாலி யோடும்வந்
(தோம்
[தேருநெ]றி ஈதென்னாக் கணபதியே உனக்கபயம்.
(104)

என்றிவ்வகை பாண்டவாகள துதி செயய மற்றவா சுவாக்கத திருட்டியனுய அவர்களுக்கு முனனினறருளி விக்கி னேசுரன யாது அருளிச செயதான.

கணவன்[முதலேவருமே] கானகமெல் லாம்போய்
எனே அளவு மெய்தநீர் வேண்டா—மனேயவற்கு
இன்புறற் றின்சுவாமி யானவ் விடத்தே
துன்புற் றிடர்தீர்ந் திரு[நீர்சூழ்ந்து]. (105)

எ,து. நீங்கள ஆரணிய வாசிகளாய மலேயினும், கானி லும் உழலவேணடாம நாம் ஐநதுபோககும பரம சுவர்க்க மாகப பூசிக்கத்தக்கதாகத தருவோம. நீர எஙகும் போகாதே இனிதிருபபீராமின எனறு விககினேசுரன அருளிசசெய்யத தனமபுததிரன் யாது விணணப்பம செயதான

கலிபுகுந்த காரணமே கார்வண்ணன் கழிந்
[தான்போ
யரசுகை விட்டோம் போந்தோம்—வலக்கையர்
விந்தத் தடவரையை யாங்கள் கடிது
வரவருள்வா யாக கடிது. (106)

எ,து, துவாபரயுக மொழிந்து நீஙகிக் கலிபுகுந்ததெனறு ஸ்ரீ வாசுதேவர் பாாதுறந்து வைகுண்டத்து எழுநதருளினுர். அடியோஙகளும ஸ்ரீ நாராயணன பணித்தருளின வரம்பிழை யாதே மகாவிந்தம போகப்புறப்பட்டோம.

பூலோகத்துப் பஞ்சபாணடவராகினறோம் யாஙகள கலி புகுந்தவாறே எஙகள அரசு துறநது இராச்சியம்விட்டு மகா விநதம போக விடை கொணடுவநதோம.

நின திருமலேயிலே அனேகக் திறக்கப்பட்டு வழிகாணு ர உழனறு திரிகினறோம், எமககு இந்த வரைகடநது போகப பிரசாதித தருளவாயாசெனன, விககினேசுரனுக்கு அதிட்ட

[ததுட்ட]ுய நீங்கள் வடககு நோக்கி இமமலே கடநது போமின எனறு நெறிகாட்டி- ஆசசரியமாயினை.

அப்பொழுது பாண்டவரும் துரோபதையும் யாது செய தார்

கரிமுகவன் தன்னருளாற் கார்வரையை நீந்தி
அரியவன மெல்லாம்விட் டங்கோர்—பெரியதொரு
தேயத்தின் மிக்க திருக்கடையி னுட்புகுந்தார்
காத்திருந்தார் தெய்வக் கடை. (107)

எ.து. இமயகிரி பர்வதத்தைக் கடந்து சுரோணிதமென னும பர்வதத்தின மேலே எழுநதருளி இருந்த அபிஷேக பாலன் கோயில்கண்டு ஐவருஞ் சென்று துதிசெய்து வலமாக வந்து அபிஷேகபாலனும் பிரதயக்ஷமாக உஙகளுககு வேண் டும வரம் என பக்கலில் வாங்கிககொளளும எனனப் பாண்ட வரும், தம்பிரானே எங்களுக்கு வரமாவது, ஸ்ரீ நாராயணன ஸ்ரீ பாதங்களைக காண்கிறதே கண்டாய். எங்களுக்கு வர மெனனும் அபிஷேக பாலனும் மிகப் பிரியனுய் "சுரோதத கிரி பர்வதத்தை" அடைந்து வழிகாட்ட அனுககிரகம் செய் தருளினை.

அப்பொழுது பஞ்சபாண்டவர்களும் வடக்கு நோக்கிப் போய் காலபர்வதத்தைக் கணடு வானவர் உறையும பருவத மிது காணுமெனறு தன்மபுத்திரன கூறவும பருவததகின் மீதேறி அங்குள்ள தீர்ததங்களையும் ஆடிப்போகப பின்னை யாது கண்டார் பாண்டவர்கள்

எண்ணான்கு யோசனையி னீளமக லத்தால்
எண்ணான்கு சூழுமியல் புடைத்தாய்—கண்ணினுற்
காண்பார் தமக்கினிதாய்க் காட்சியினுற் காட்டிற்றே
மண்பாலு மாநகரந் தான். (108)

78-வது ஏடு இல்லை.

எ.து. காந்தருவ ராசன் நகரி என்னுன்கு யோசனை யுடைத்தாகிய நீளமும அகலமும,

த், தென்கொ லோவிண்ணடைய......... (தார்
அற்றனர்கொ லெண்ணுங் கொருநொடியின் வந்
அற்றமது கொதிப்பா ருங்கு. (109)

எ.து. மேகராசன என்னும் நகரத்து வாதராசன, பாண டவரும துரோபதையும் கண்டு இவாகள் பூமியில வாழும் மனிதா, தேவர்கள் வாழும கோநகரததுக்கு வந்தார்கள. இவர்களை நாம் செனறறிய வேணும்மெனறும், கதுமென எதிரே வந்து யாது சொனனுன மேகநாதன்

பாண்டவருஞ் சென்று பணிவரையி னன்னெறிகண்
டீண்டின்வருவா ரெதிர் [3]விளங்கி—([1]யாண்டுபல)
மந்திரங்க ளொத்த மதியாலே வந்தணைந்தார்
[2]செங்கதி(ரோன்) முன்னினத்தே தான். (110)

இவ்வகை மேகநாதன சொல்லத் தனமபுத்திரன யாது சொன்னுன்.

[5]எஞ்சா தெதிர்[4]விளங்கி எம்மை வினவுதியோ
பஞ்சவரோ நாங்கள் பகருங்கால்—அஞ்சவரு
நாடிந்த அவனி யெல்லாம். (111)

செய்யத் தொடங்க வேணுமெனற அஞாதிகாலமுனனுை தேடித திரிகினறேன். யுத்தத்துக்கு ஐவீரும ஒருப்படுவீரா மெனறு மேகநாதன் பரீட்சித்துக்குச சொல்லுவது கேட்டு யாது சொனனுன் தன்மபுத்திரன,

---

80-வது எடு இல்லை. 1, 2 சேர்க்கை. 3, 4 விளங்கி—மூலபாடம். 5. குறைப்பாட்டு.

அரசுதுறந் தாரணியம் ஐவோரும் போந்தங்
கொருவரையுங் கொல்லா துயர்விரதம்—பெரி
(துடையோம்
பேணுமை யானீ பிறிதொன்று சொல்லிடினுங்
கோணுமை எங்கள் குணம். (112)

எ.து. அரசு துறந்து இவ்வடிவுகொணடு போந்தோம நாங்கள கொண்ட விரதத்தால் இப்பொழுது நெறிகளோடு போம எமமை எலலாரும் சேயின உடனபட்டோமென்று தனமபுததிரன சொலலி வீமசேனனை நோககி யாது சொன னுன் மேகநாதன்.

தருமந்தா னிற்கத் தடுத்தாண்ட. மைமிக்க
குருபதியைக் கூர்வயிரத் தண்டால் —திருகியொரு
நூற்றுவரைக் கொன்றுய் நொடிவரையி லென்
(ளேடு
போர்க்குறிமி னென்முன் புகன்று. (113)

இவ்வகை மேகநாதன கூறக கேட்டு வீமசேனன் யாது சொன்னுன்.

மேகநாதன் சொல்ல விடம்போல விறல்வீமன்
ஆகத்துப் பட்டாங் கழுந்தாமுன்—மேகத்
தத்திங்கள் வெண்குடையான் தன்னருளா ளேக்க
†முத்திங்க ளாகு முகம். (114)

எ.து, மேகநாதன சொலலிய சொறகேட்டு நெருபபெழ விழிததும, அஙகு நின்றதோா வடவிருக்ஷததைபபறறிநோககு தன்மபுததிரன [*தூரநிருட்டியினுல] நோக்குதலும அப் பொழுது யாது நிகழந்ததோ, எனில,

* ரோஷதிருட்டினுல் மூ. பாடம். † முததினஙகள்-சுவடி.

பாம்பைக் கருடன் படஞ்(சு)ருக்கினாற் போலக்
காம்பணைத் தோள்வீமன் தன்னைத்—தேம்ப
நயனத்தால் நோக்க நறும்பாதம் பாத்து
வயனத்தால் மாநிலத்தான் மற்று. (115)

எ.து. ஸ்ரீ வைகுந்ததேவன மாநாகததைப் படஞ்சுருக நின்றபோல வீமசேனன கோபாககினியைத் தனமபுததிரன நயனமாகிய சொலலால தணிநதான எனறவாறு.

அப்பொழுது மேகநாதனை நோககி வீமசேனன யாது சொனனான.

குருக்கள் குடிப்பிறந்தார் கொண்ட விரதம் (னும்
நெருக்கிடினும் நின்னைப்பார் வந்து—செருக்கிடி
(சீ)றுவதொன் றில்லையால் தேர்வேந்தே எம்பெரு (மான்
கூறுவதே எங்கள் குணம். (116)

எ.து, யாதே யாயினும எஙகள் வமசத்தார கொண்ட விரதம, நினபோலார் வநது [நெருக்கிடினும்] மீறுாவதிலலை. எமபெருமான தனமபுததிரன பிரசாதமல்லது மற்றொன்றுங கடவோம் அலலவென்று வீமசேனன சொல்லக்கேட்டு அருச் சுனனை நோககி யாது சொனனான் மேகநாதன்.

விண்ணவற்காய்த் தானவரை வென்றடர்ந்த வேல் (விசயன்
ம(ண்ணக)த்து மாபாரதம் பொருதாய்-கண்ணகத்து
மைத்துனனே மாலுமக்கு வந்தொருகால் வரமருள
வித்தகத்தை என்மேல் விடு. (117)

எ.து. தேவராசனுககு மகனாகிய இரணியபுர வாசிகளைக கொனறாய. நீ என பழம் பகைஞன ஆதலால, நாராயண மூர்த்தி நிற்கையால் நான மெய்தூரமாட்டாதிருந்தேன். நான் இனறு உனனை ஏகாநதத்துக் கண்டேன். என்னோடு யுததம

செய்தியோ என்றும, யுத்தம் செய்யாயாகில் உனனைப் பிடித்துக் கொன்றுவிடுவேன என்றும, மேகநாதன கூறக்கேட்டு அரச்சுனன் யாது சொன்னுன்.

நேர்ந்த சிலையழியா நின்னைப் போலாகாது
கூச்சமை செய்யார் குருகுலத்தார்—வாயினுற்
பேணித்தருமன் பெயர்த்தொன் றருளுமேல்
காணத் தகுமென் கருத்து. (118)

யுத்தம் செய்யாமைக்கு விரோதங் கொணடேன் ஆயினும் உன்பொருட்டுத் தன்மபுத்திரன் பிரசாதம் பெறில நீ சொல்லுகிற சேவகம் அறிந்து விட்டொழிந்தேன் என்று,

கூறிகளை, அவமதித்துக கூறினேன ஆதலால எனனோடு நினறு அமர் செய்ய அஞ்சினுர்கள. நீ ஆகிலும் நின சேவகததைக காட்டுதி என்று மேகநாதன கூறககேட்டு யாது சொன்னுன் நகுலன்

தங்கள்பணி நோக்கி தானவன்சொல் நோக்கி
வெங்கோபந் தன்னை விட்டொழிந்து—கங்கைத்
திரைபார்த்துப் போய்வசனம் சொல்லைக் குருநாட
னுரைசுருங்கு தென்று னுணர்ந்து. (119)

எ.து. மேகநாதன கூறிய சொறகேட்டு எழுந்த கோபாக்கினியைத தன்மபுத்திரனென்னும கிருபாசமுத்திரததாற றணிந்து நகுலன் ஒனறை உரையாதே நிறப சகாதேவனை நோக்கி யாது சொனனுன மேகநாதன்.

கருவேந்தி மேகங் கருவரைமேற் பெய்ய
மருவேந்திச் சென்று மண்டுங்—குருவேந்தா
கோக்குமரா நீதான் குறித்தொருகால் வாளமருட்
டாக்குதியோ வென்றான் சமைந்து. (120)

85-வது எடு இல்லை.

எ.து. யாவரும் தேவாசுரர் என்னுடனே யுத்தம்செய்று வெனறுரிலலே பண்டொரு காலத்துத் தேர்வே.........

அன்றியும,

ஐவீருங் காக்கின்ற ஆரமுதமாங் கதனை
கையாலே தீண்டிக் கருங்காகம்—மெய்யதனைத்
தீண்டுமோ வென்றழுதாள் தீயவினை தீண்டும்
பாண்டவர்க ளென்றுள் பணிந்து. (121)

எ.து. ஐவரும் அருந்துகின்ற ஆரமுதத்தினை ஒரு காகம அருந்தக் கண்டு நிற்பதோ என்று துரோபதை பிரலாபியா நினறவிடத்து தன்மபுததிரனை நோககி யாது சொன்னுன் வீமசேனன்.

தருமன்முக நோக்கித் தம்பியரை நோக்கி
உருமதிர வுற்றெழுந்தங் கோடி—செருமனத்தால்
மாமலேயின் மீதேறி யொருமரத்தை வாங்கினுன்
[*காமர்]தோள் வீமன் கருத்து. (122)

எ.து. தன்மபுத்திரனை நமஸ்கரிததுத் தம்பிமாரைக் கடைக்கணித்து ஒரு வடவிருக்ஷத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு வடவாமுகாக்கினிபோல் மேகநாதனை அடர்ந்து சென்றழித்துப் பின் யாது செய்தான் வீமசேனன்.

பொருப்பு நெருப்பெழ வகிர்த்துப் பொங்கி அச்சுதனை, ஆதிவராகனனை, அநந்தசயனனை, பரந்தாமனை, பரஞ்சுடரை, ஸ்ரீதரனை, தங்கள் சிந்தையுளளே வைத்து கோமேதகமென்னும் பருவதத்தைச் சென்று எய்தி அதன் மேலுள்ள தீர்த்தஙகளையும் விரும்பி ஆடியதில வாழ்கின்ற இருடிகளைக்கண்டு நமஸகரிதது அஙகு நின்றும்போந்து வடக்கு நோக்கிச செல்லா நினறுா குருகுல வேந்தா என்றவாறு.

87 & 88-வது ஏடுகள் இல்லை. * காமருவு—மூலபாடம்.

கார்மேக வண்ணன் கழலிணைதான் சிந்தித்துக்
கார்மேக வேணங் கனவரைவாய்ச்—சார்மேவும்
பன்னரிய காதம் பலவுஞ்சென் றெய்தினார்
மின்னரிபோல் வேலார் விரைந்து. (123)

இவ்வகை பல மாலவரைகளும் பல தீர்த்தங்களும் ஆடிப் பற்பமராமெனனும் பர்வததததையே நிதம தேவாகள விருமபி ஆடும தீரததஙகளைத் தாஙகளும விருமபி ஆடி அதனமே லுள்ள அஷ்டத விருட்சஙகளைக கோா[வை] பொனனோடு இருமையையும போதலால் மினனிடையைக் கொண்டுபோவான றனனைக கொல்லாமல காபபவனுககு வீரனைக் கொலவதோ விடுவதோ எனறு தன்மபுததிரனை நோககி அர்ச்சுனன சொலல யாது சொனனான் வீமசேனன்.

நிருபதிகள் நின்னொப்பார் நீணிலத்தி லுண்டோ
நரபதிகள் நாடுங்கா னண்ணித்—துருபதையை
கொண்டேகக் கண்டுநின்ற கோமானே நின்னை
[யொப்பார்
உண்டோ வுலகத்தி னுள். (124)

எ.து. நரபதிகள் நின்னோடு ஒப்பாா நானிலததிலர் எனறு அருசசுனனைத் துதிததுச சொலலித துரோபதையுங்கொண்டு சித்தர் ஆசிரமம புகுந்தார் பாணடவாகள், என ஙவாறு.

மேகநாதன யுத்தமுடிநது முற்றும், இவ்வகை கந்தாவர் களை விட்டு, அங்கு நினறும துரோபதையுடன கொண்டு பஞ்சபாணடவாகள் யாது செய்தாா.

நெறியி னெடுமரங்கள் நின்றுதழை கின்றீர்
வெறிகொள்ளும் வெந்தழலே வீசச்—செறிகொள்
கொடிப்பவளந் துன்னிய குன்றிடையே நின்றார்
அடிப்பவளம் போற்சிறப்ப வாங்கு. (125)

எ-து. அங்கு நின்றும் போந்து பவளம் என்னும் பாவதம் சார்ந்தார். அப்பொழுது அந்தப் பாவதத்தின் கிரணங்களையும், கண்டதன் மேலுள்ள தீர்த்தங்களை விரும்பியாடி. அங்கு நின்றும் வடக்கு நோக்கிப் போயினார் பாண்டவர்கள் என்றவாறு.

சாகரங்க ளேயுகந்து தண்ணீர்கை யாற்குடித்து
ஆகமங்க ளோதி அறிவறிந்து—வேகத்தால்
நீலநெடு வரைமேல் மேவினார் நீணிலத்தில்
கோலநெடுந் தேவியுடன் கொண்டு. (126)

எ-து. சாகரமே ஆகாரமாகக்கொண்டு தண்ணீர் பருகி வெங்கதிர்க் கிரணங்களால் வெப்பப்பெற்று விருட்சங்களெல்லாம் வற்றிக்கிடக்கின்ற கானகத்தூடே பாதங்களிலே பரலுறைப்பச் சென்று நீலமென்னும் பாவதத்தைக் கண்டு அதன்மேலுள்ள தீர்த்தங்களில் விரும்பியாடி அதனையுங் கடந்து வடக்கு நோக்கிப் போயினார் பாண்டவர்கள், என்றவாறு.

........யுங்கண்டு அங்கு நின்றும் வடக்கு நோக்கிப் போயினார் பாண்டவர்கள் என்றவாறு.

மாதவனைக் கேசவனை வாராழி மாயவனைச்
சீதரனைச் சிந்தையுற நினைந்து—*போதித்துப்
புள்ளினங்கள் வந்துறையும் புட்கரணி நண்ணினார்
தன்னினங்கள் தாரார் கடிது. (127)

இவ்வகை பல யோசனைகளெல்லாம் நடந்து சென்று ஒருவருங் காணாமல் தாய் போய மகனைச் சென்றெய்தி புட்கரணியின் பொலிவு எவ்வகையோ எனில்,

---

93-வது ஏடு இல்லை.   * போதிற்று மூ. பாடம்.

கரும்புங் கதலியும் கார்கமுகும் தெங்கும்
நெருங்கும் பலாமாமு நீடி—மருங்கெழுந்த
மாதளையு மல்லிகையும் வாய்த்தமலர்த் தேன்
[சொரியும்
போதுகளும் பொய்கைப் புனல். (128)

அன்றியும்,

புண்டரீகப் பொய்கைப் புனல்ததும்பப் பொய்கை
[எலாம்
கண்டியம்பப் புள்ளினங்கள் காளைவரால்—
[வண்டலரும்
செந்தாமரையே தலைக் *கணியச் சேர்ந் திலங்கும்
பைந்தாமரை மலரே ஆங்கு. (129)

அன்றியும்,

நாரத்தை புன்னை நறுங்கொது நன்செருந்தி
கார்வந்து சேருங் கனவரைமே—லாயிரஞ்சேர்
சந்தனமு மஞ்சனமுந் தான்மறந்து காட்டிற்றே
அந்தமருஞ் சோலை மருங்கு. (130)

அன்றியும்,

கோகுலங்கள் பாடக் குதலைவாய் கொஞ்சுகிளி
ஆகமங்க(ள்) ஓதி அருவரைவாய்த்—தோகை
மயிலினங்கள் கூத்தாட வான்கடுக்கை பொன்னே
வியலுளதென் றீயு மிடம். (131)

* தலைககணைய—மூ. பாடம்.

எ-து. இப்பிரகாரங்களை உடைத்தாகிய புட்கரணியைக் கண்டு அதனகண்ணே சதநிவிருடி என்னும் பேருடையான இராசவிருடி தவசு பண்ணினவனைக் கண்டு பாண்டவருஞ் சென்று அவர் பாதம் நமஸ்காரஞ் செய்து நிற்குமளவில் ஆதித்திய பகவான் யாது அருளிச் செய்தான்.

அருணனவ னன்றேக ஆதித்த ஞங்கே
வருணன் திசைநோக்கி வந்து—தாணியோர்க்
கந்திப் பொழுதாக வாழ்கடலில் மூழ்கிடுகச்
சந்திர னுந் தோன்றினன் தான். (132)

ஆதித்திய பகவானும் அத்தமன பர்வதம் சார்ந்தான். அவ்வெல்லையில் சந்திர பகவானும் வந்து தோன்ற ஐவரும் துரோபதையும் இராசரிஷி யருகே நின்றார். அப்பொழுது இருடியும் சில புராணங்களை உரைத்து, இருக்குமளவில் தன்மபுத்திரனை நோக்கி இராசரிஷி யாது சொன்னான்.

மன்னவா மாமுனியே வந்தபடி யேதென்ன
மன்னவனு மாமுனிக்கு வந்த வகைசொல்லி—
மன்னவனும்
அன்னங்கள் மேவு மணிமா மலர்ப்பொய்கை
தன்னைவின வென்றான் தான். (133)

எ-து. தன்மபுத்திரனை இருடி பார்த்து நீங்கள் போந்தது ஏதென்றான். நாங்கள் பாண்டுவின் புத்திரராம், தன்மபுத்திரர், வீமார்ச்சுனர், நகுல சகாதேவர் துரோபதையா மென்றோம். யாங்கள் துவாபர யுகம் நீங்கி கலி புகுந்தவாறு இராசசியந் துறந்து மகாலிங்கம் போவது பொருட்டாக ஸ்ரீ வாசுதேவன் பணியாற புறப்பட்டோமென்று, தன்மபுத்திரன் சொல்ல இருடி யாது சொன்னான்.

மேகம் பொழிந்த வியன்சார லிற்பொய்கை
ஆகுமிது தன்னி லழகாக—நாக
கன்னியர்கள் வந்து கலந்தாடுந் தீர்த்தமிது
மன்னவனே என்றான் மகிழ்ந்து. (134)

நாக கனனியாகள் அனபதிஞயிரா வநது தினந்தோறும தீாததபானம பண்ணிப்போகிற புண்ணிய தீாததமாகியது மகா திர்த்தங கணடாய். நாக லோகத்தினகண நின்றும வந்து தரணியைககுறுகி ஆடையும ஆபரணஙகளும் களைநது திர்த்தமாடிப் பழந்துகிலுடுததுப் புனை இழை புனைந்து மகா இருடிக்குத தானஞசெய்து, தஙகள் இனிது பேசிநினற நாக கன்னியரைப் பஞசபாண்டவர்களுக்குக் காட்டி, மறறவா களும் கன்னியர்களைக்கண்டு காட்சிசெய்து நிறகுமளவில, கனனியாகளுககுப பாண்டவர்களைக் காட்டி இவர்கள சிலர் மாண்டவர் போலிருந்ததெனத் தஙகளிலே பேசி அடுதது நினறு சொல்லி யாது செய்தார்,

மண்ணிற் பிறந்த மனிதர் வரவரிதாம்
நண்ணத் தகுவரோ நற்பொய்கை—நண்ணினுங்
கேட்டறியோ மென்று கிளிமொழியா ரெல்லாரும்
வாட்டமின்றி எய்தினர் வந்து. (135)

இந்தப் புட்கரணியினகண் மாணடவர் யாவரும வரவு அரிது, இவர்கள் இராகககதரோ, க்ஷததிரியரோ, வித்தியாதர ரோ, மனித்தரோ எனறு அறிந்து போவோம் எனறு அவர் களமாடெயதி நினறு யாது சொன்னர் கன்னியாகள்

எந்நாட்டு மன்னவரே நும்மூரே து பேரேது
இந்நாட்டி னீர்வந்த காரணமென்—மன்னட்டி
எட்டனையும் குன்றா தெடுத்துரைமி னென்றுரைத் [தார்
மட்டவிழும் பூங்குழலார் வந்து. (136)

எ.து, நீங்கள் யாரோ நும ஊர எது பேர் சொலலு மின, இநத மாதர் யாரெனறு கனனியாகள வினவத் தனம புததிரன யாது சொனனுன.

ஏந்திழையீ ரெம்மை வினவுதிரோ இங்குத்தான்
வாய்ந்த குருக்கள்வழி வந்தோம்—ஏந்தியசீர்
பாண்டவரும் பாஞ்சாலி பின்னின்ருள் பாரதற்கிங்
கீண்டியமா விந்தம்போ வோம். (137)

எ.து, நாங்கள் குரு வமசததுப் பாண்டுபுததிரர், பஞ்ச பாணடவறனேரு மறறிவளும பாஞ்சாலன பயந்தாள் துரோபதையாகினருள் யாஙகள, தனமராசசியம செயயா நினறகாலதது துவாபர முடிவும, கலியுகததலையும உலோகம் சத்திய விரதம குனறிப்போயப் பரந்து வருவது கணடு ஸ்ரீ வாசுதேவன பணிபப இராசசியங் துறநது மகாவிந்தம் போகினறேம என்று தன்மபுததிரன் சொலலக்கேட்டுக் கன னியாகள் யாது செய்தார்,

பஞ்சவர் நீராகில் பார்த்தன்தா ஞர்கொலோ
வெஞ்சமரில் அஞ்சாத வீமனென்று—அஞ்சாது
[1]போகுறியு மாற்ற மெடுத்துரையு மென்றுரைத்தார்
[2]மாற்குறியுங் கண்ணுள் மகிழ்ந்து. (138)

வீமனிவன் காண் விசயனிவன் காணு[ம்]
நாமத்தருமன்ற ஞன் காணும்—சேம
இரட்டையர்க ளிங்குநின்ருர் ஏந்திழையீர்காணு
[3]மட்டாலி யாம்வந்த வாத்து[[4]வாறு]. (139)

1, 2 இவ்வடிகள் இருந்தவாறே எழுதப்பெற்றது.
3 ஈற்றடி சரியாக இல்லை. 4. வாறு சேர்க்கை.

எ.து. வீமசேனனிவ னென்றும, இவறகிளையான ஆரச் சுனன இவன என்றும, இரட்டையராகினுர் இவா என்றும இவன அனையவறகு மூத்தான தன்மபுததிரன ஆகினறேன யானெனறும, பத்தினியாகிய துரோபதையாகினுள இவ ளெனறும, வேறுகக கூறக்கேட்டுக கன்னியாகளும பெரிய காதலொடு யாது சொனனுர்.

செங்கோல் திசைநடப்பத் தேர்வேந்தர் போற்றி
அங்கனில முற்று மரசாண்டு—சிங்கா [செய
தனமதனில் வீற்றிருந்தார் [*தார்வேந்தர்] மற்று
வனமதனில் வந்தாரோ நின். (140)

பொனனங்கழல் மாப்போலும் நல்ல திருவடியே எம் முடைய சொல.

எ.து. திரிபுவனமெல்லாம இராசசியம பெறினும வேணடாம. ஸ்ரீ வாசுதேவன ஸ்ரீ பாதகமலஙகளே எஙக ளுககு இராசசியம என்று தன்மபுத்திரன் சொல்ல, இவாகள நறசுறற மனிதராய இருநததெனறு சாலவும காலபெருகி யாது செயதாா கன்னியாகள.

போதுமினி நாமென்று பொற்கொடியார் தங்களிலே
ஏதம் பலவு மெடுத்துரைத்துச்—சோதி
மணிவிளங்கித் தோன்று மலர்ப்பொய்கை நின்று
நிலைதுளங்கிப் போயினுர் நின்று. (141)

இவ்வகை நாக கனனியர் போயினபினனை பாணடவரும இராச........... நமஸகரிதது விடைவேணட மகா இருடி யாது அருளிசசெய்தான.

---

* சேர்க்கை. 101-வது எடு இல்லை.

மற்றினமலர்ப் பொய்கை நின்றுவடக் கேகுதிரேல்
வெற்றரவின் வாயதனில் மேவுதிரேல்—உற்றவற்
[கு[ம்]
நான்முகற்கு [மற்றவர்க்கு] நன்றாய்த் தவம் புரிவான்
மேல்வருவ தேஉரைத்தான் மீண்டு (142)

எ.து. இந்தப் புடகரணியிலின்றும வடக்கு நோக்கிச் செல்லுவிராகில இவ்விடத்துக்கு மூன்று யோசனை சென்றால ஒரு மகா நாகமுண்டாம. அதனவாயில் அகப்படுவீராகில் பிழைப்பில்லை என்று மகாவிருடி சொல்ல இருடியை நமஸ்கரித்து வடக்கு நோக்கிப் போயினா பாண்டவா என்றவாறு.

இவ்வகை பாண்டவர் மூன்றுயோசனையும நடந்துசெல்ல மகாவிருடி சொல்லிய மகா நாகத்துக்குப் பாண்டவரும துரோபதையும சாரநிறபக குமுதபாவதமெனனும மலையரு கும மகாநாகம பூமிமேற கிடப்ப ஆகாசமுட்டின வயிறும் வாயுமாய்க கிடந்து புகையும் இரைததலும வேறுபோக வழி காணாது இருடி சொனன மகாநாக மிதுவென்று ஐவருந் துரோபதையும் நின்றுவிசாரித்து நாகத்தைப்பார்த்து நிறகு மளவில மகாநாகமும பாண்டுவின புத்திரரைக கண்டு நாவலைத்துக கொட்டாவி விட்டு எரிபோன்ற நயனங்களால் நோக்கிக் கிட்டவர நிறப, பாண்டவா யாது செய்தாரோ எனில,

அறுவரும் தன்வயிற்றி னுள்ளே புகுந்திட்டவர்
கள்தன் னுயிரை
அய்வரும் போய்ப் புரத்தாயினர் அவ்வனத்தில்
[முனிவன்
செப்பவரும் சாபம் சிதைத்து. (143)

---

* மற்றவர்க்கும் சேர்க்கை.

எ,து. அறுவருந் தன் வாயினூடு வழிபோமளவில தாட பிராஜன அறிநது வயிறு கிழித்து அப்புறததே உருவினா பாண்டவர் எனறவாறு,

அரவ முருமாறி அந்தணனாய் வந்து
பரவிப் பணிவானைப் பார்த்து—விரவியநீர்
பேரின்ப மெய்தும் பெருந்தவத்தோர் நந்தமக்கின்
றுரென் றுரைப்பாய் இனி. (144)

எ,து. பாணடவா வயிறுகிழிய மகாநாகட சாபம நீங கிப் பிராமணனுக வேஷமாயத தனமபுததிரனுளளிட்டா ரை வணஙகி நிறப இவாகள அவனைப பாாதது நீா ஆரெனறு தனமபுததிரன் வினவப பிராமணன யாது சொனனுன.

மாமுனிவன் தன்னருளால் வந்தின்மலர்ப் பொய்
[கைதனில்
நாள்வழுவா வண்ணமலர் நானெடுப்ப—னொரு
[நாள்
தாமமெடுத்து வரத்தாழ்த்த தென்னைத் தான்
[முனிந்து
சாபமிடக் கண்டழிந்தேன் காண். (145)

எ.து. பிரானே தனமபுததிரனே முனனுள் ஒரு மகா விருடி நாராயண பகவானைப பூசிததிருபபானுணடு. அவனுக குப் பூசைக்குதவ நான பொய்கையிலே மலரெடுததுக கொண்டு செல்வேன. ஒரு நாளிலே சில கனனியர்களைக் கண்டு பூசைக் காலததுக்கு உதவ மலரெடுததுச் செலலாதே கன்னியாகளுடனே சுவாததம சொலலித் தாழ்த்துநினறேன. இருடியும கோபிதது இததனைபோது தாழ்த்த காமக்குரோதி யன்றோ எனறு நீ அநதப் பொயகை இடத்துப் பெரியதொரு பாமபாயக் கிடவென்று சபிக்க நானும் அந்தச சாபததுடனே இருடியைபபாாதது நீ இட்ட சாபம நீங்குவ தெபபடி எனறு கேட்டேன.

ஒரு நாளிலெல பஞ்ச பாணடவருந துரோபதையும மகா விநதம வருவாாகள. அபபொழுது உளவாயினூடு வந்து வயிறு கிழியப புறபபட்டபொழுது சாபம நீஙகுவதெனறும, அபபொழு துனகது மோடச மெனறும அருளிசசெய்தான. அநதச சாபம இனறு உஙகளாலெ ஒழிந்தது. எம்பிரானகள எனறும இவாகளை மிகவும, இரடசிததவாகள நீஙகளனறே எனறு துதிததுப் போயினா. பிராமணன மறறவனுககு விடைகொடுததுப் பின அஙகுநினறும வடக்கு நோககிப் போயினா பாண்டவாகள எனறவாறு, அப்பொழுது

குன்றகத்தின் மேலே குடபால் வடபாலாய்ச்
சென்று சென்றேறச் செல்வரிதாய்—நின்றிருந்து
பன்னாட் பலகூடிப் பார்வேந்தர் சென்றடைந்தார்
முன்னோர் நெடுவரையின் முன். (146)

பல நிவசம வழியில் தங்கிக கிழக்கும் மேற்கும இரு விலககாய்க கிடந்ததோா பர்வதததைக் கண்டு போகலாவதோர் நெறிகாணாது ஏறவும, இழியவும இடமின்றி விசும்பு முட்டிய பாவதமாய்க் கிடந்த இதனைக்கண்டு தமபிமாரை நோககி யாதருளிச செய்தான் தனமபுத்திரன.

நீள்வரையால் மேலுயர்ந்து நின்ற வரையதனில்
வாள்விசயர் வீமர் வரவரிதாய்க்—காளையர்காள்
கட்டுரைமின் என்றுரைத்தான் கார்வரைசூழ்
[நன்னாட்டை
விட்டுவரை சேர்ந்தான் விரைந்து. (147)

எ.து. தன்மபுத்திரன் தம்பிமாரை நோக்கி மனத்துயருற்று முகநோக்கிச சொல்ல யாது செய்தான் வீமசேனன்.

எங்கோன்க ளார்ந்திட் டிடர்கூறத் தான்கேட்டு
இங்கேயோ யாமிருப்ப தென்றெழுந்து—செங்க
[மலக்
கண்ணன்றன் சக்கரமாய் கைதன்னைத் தியானித்
[துத்
திண்கமல மோதினன் சென்று. (148)

எ.து, வீமசேனன கைத்தலமே திருமாலது சக்கரமாக வரைநது பிரசாதிததுக்கொணடு தனகையாலே நெடுவரையை மோத

[அம்]மலைகள் பொடியாகி நீரெழுந் ததுமன்றி
மண்ணதிர்ந்து மாமலைகள் தள்ளாடி--உண்ணடுங்கி
நாகலோ கந்துளங்கி நின்றுநடுங் கிற்றே
வேகமுட னடிகண் மிக்கு. (149)

எ.து. இவவகை சதத சமுததிரஙகளும் கலங்கிறறு. பூலோக பர்வதஙகளும கலங்கி நடுஙகிறறு. பிரமலோகமும அதிர்ந்திட்டது அவ்வளவு *பருமனயக கிடந்த குடிகன...... வடிவுபெறறு வீமசேனனைத் திருவடி தொழுது நினறு யாது சொனனன.

தேவாசுரன் சினத்துடன்ற காலத்து மாங்கே
பூவாருஞ் சக்கரத்தாற் பொன்றினரைத்-தேவர்கள்
வைகுந்த மாள்வதற்கு வைகுந்தனுங் கதற்கின்
றெய்தினர் சாப மிது. (150)

எ.து. தேவாசுரர் யுததம பொருத காலதது நாராயண சுவாமி திருசசககரத்தால் பட்டு அசுரரை யான் கொணடு போய் ஸ்ரீ வைகுணடமேறற நாராயணசாமி முனிநதருளி பர்வதமாய்...........பாய், ஆகெனறு சாபம பணித்தருளிய சாபம மோட்ச எஙஙனம நீஙகுவதெனறு வேண்டிக்கொள்ள

---

* பறுமாயக் கிடந்த மூ. பாடம்.

யாது அருளிச செய்தான. பாணடுவின புததிரன வீமசேனன், ஸ்ரீ வைகுணடத்துககு வருவன் அப்பொழுது நினனை அவன கைததலத்தால் மோதிடுவன, அப்பொழுது சாபம் நீஙகு மென்று அருளிச செய்தான. அப்படியிலே யான மோட்ச மெய்தினேன என்று நமஸ்கரித்து நிற்ப இருடி தனக்கு, விடை கொடுதது அஙகு நின்றும வடககுநோககிப போயினா பாணடவா என்றவாறு. இபபால பெரியதொரு வனத்திடையே சென்றா எஙஙனமோ எனில்.

மூங்கில் மிடைந்தெழுந்து முப்பத்தைந்து யோச
நீந்தற் கரிய நெடுவரைக—ளாங்கே [னைகள்
ஒருவகையாற் சென்றடைந்தா ரோங்குவரை யுச்சி
மருவினிய தோள்வீரர் வந்து. (151)

* * * *

பேசு, நீ யாா தான உனககுப பேரேது உன்னைச சாப மிட்டாா ஆரென்று அாசுனன கேட்ப, அசுவமுகி யாது சொன்னாள்.

தெய்வமுனி யைச்சென்று திருக்கைதனைப் பிடிப்பத்
தெய்வமுனியும் சினந் தெழுந்து--தெய்வ[பாவமது]
வாக்கினன் பாண்டவரை யந்தார் விசயனிது
நீக்குவா ரென்று னினைந்து. (152)

ஏது, இருடி பகவான் மகன 'அத்துமி' எனபான் விட்டுணுலோகதது நின்றும வநதான, அவனை யான சென்று கையைப பிடிபப அவன் முனிந்து நீ அசுவமுகததியாய் வனததிடை வாழுவாய் என்று சபித்தான.

அபபொழுது சாபம மோட்சமவேணடி நின்றேன, பாணடு புததிரன மகன அாசுனன் மகாவிநதததுககு வருவான, அவனை நின் கையாற பற்றித தழுவி உன் சாபம நீங்கி மோட்சம் பெறுதியென்று தெயவமுனி அருளிச் செயதான.

109-வது ஏடு இல்லை.

நான் உன்னைத் தேடி உன் வரவு பார்த்திருந்தேன் அநேகங் காலமுண்டு நின்னாலே மோக்ஷம் எய்தினேன் கண்டாய் என்று நமஸ்கரித்து நிற்ப ஆசாரியன் சொல்வான். வாராய் அசுவமுகி நாங்கள் அனைவரும் போக என்னைய,

*   *   *   *

இவ்வகைத் தன்புத்திரன் உரைப்ப அனைவரும் அப்படியே துதிசெய்ய மற்றவள் அருந்துயரிந்து, பரமேசுரியிடம் பிரத்தியக்ஷமாக நோக்கி யாது அருளிச் செய்தாள் [என்னுடனே வேண்டும் வரம் வாங்கி]

என்னுடனே வேண்டும் வரம்வாங்கி இப்பொழுதே
பொன்னணிதார் மார்பா புகலுவீர்-மின்னிடையாள்
* வாக்கினாற் சொல்லவெங்கள் வைகுந்தம் சேரும் [வகை
ஆக்குவாய் என்றா ரறிந்து. (153)

எ.து, பரமேசுரி என்னுடைய பக்கல் வேண்டின வரம் வாங்கிக்கொள்ளுமென்ப பாண்டவரும் மேகங்களுக்கு வரமானது ஸ்ரீ வைகுண[டம்பெ]றுவதே என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய மாகாளியும் அப்படியே ஆகுதென்று பிரியப்பட்டு, அவளை நமஸ்கரித்து வடக்கு நோக்கிப் போயினார் பாண்டவர் என்றவாறு

அப்பொழுது வன்காவிடைவழியிற் றங்கி யாது செய்தார்.

வழியிற் சிலநாட்கள் வன்கானிற் றங்கிச்
செழுவரையிற் சென்றணைந்தா ராங்கே—ஒழுகி [வரும்
கங்கைநீர் பாய்ந்துகளும் கார்வயல்சூழ் நன்னாடர்
சிங்கம்போல் வார்களும் சென்று. (154)

111-வது ஏடு இல்லை.   * வாற்றினல் மூ. பாடம்.

இவ்வகை சென்றும,

*மாயூரபர்வத மென்னும் வரைதிகையும் சண்பக
*கேயும்வளர் சோலை எழில்வனப்பி-லந்தரமா [மெங்
மாருதம்வந் தூடாடும் வாவியிடைச் சென்றடைந்
[தார்
பாரதங்கள் சொல்லிப் பயின்று. (155)

சிறிதிடஞ் சென்றவாறே ஒரு பொய்கையின் நன் பெரிய
தாகவும புட்பஙகளும பல அருவியாறுகளும உடையதொரு
பொய்கையைக கண்டு துரோபதையை நினைந்துச் சித்த சக
தாபத்துடனே யாது செய்தார் பாணடவா

மணிவாரிப் பொன்கொழிக்கும் வானதிசூழ் நன்
னுட[ர்]
அணிபொழில்சூ ழாற்றங் கரைமேல்—இணர்மலர்
[த்தார்
மாமுரசு முன்னுயர்த்த மன்னவருந் தம்பியருந்
தாமிருந்தா ரரசின்கீழ்த் தான். (156)

இவ்வகை ஆறறஙகரையையும பொயகையையும கணடு
அநத கரையில பொலிவெயதி நிறபதொரு அரசினகிழிருந்து
யாது சொனனுன தனமபுததிரன.

பொய்கை யொருபாற் புனற்செருந்தி யொருபால்
நெய்தற் றடமொருபால் நீழலுட[ன்]—எய்தும்
சடைமவுலி தான்போகத் தக்கதே கானத்
திடைமருவும் பொய்கை இது. (157)

இவ்வகையே பொயகையின குணம சொலலியிருநத
போது அவவிடத்து வாழவொருரு சிஙகிலி னெபாருரு

---

* இவ்விரண்டடிகள் சீர் சரியாகவில்லை.

மகாவிருடியைக் கண்டு நமஸ்கரிப்ப அவனும் இனிது பேசிச சாகா, மூவா, பலமருந்தியிருக்கின்ற விருடி யாது சொன்னனை.

உள்ளவா கண்டுகந்தே னாகிலு மும்மைநான்
உள்ளவா கேட்குந் திறமுளதால்—வெள்ளமீன்
மண்டிவயல் சேரு மாநிலத் தீரோவென்று
விண்டவன்றன் கேட்டான் விரைந்து. (158)

என்பது, நீங்கள் பூலோகத்து மனிதர் போலிருக்கின்றீர் உங்கள் வரலாறு தெளிய வுரையுமென்ன யாது சொன்னான் தன்மபுத்திரன்,

மாரிபெருக அறம் பெருக மண்முழுதும்
வாரிபெருக வளம் பெருக—ஆரியர்கள்
நாவின்மறை பெருக ஞாலமுழு தாண்டிருந்த
தாவுபுகழ்ப் பாண்டவரோ தான். (159)

என்பது, மண்ணெல்லாம் வளஞ்சுரக்க அறம வளரத் தன்மதானம் பண்ணுநிற்பத துவாபரம் நீங்கிக் கலிபுகுந்த வாறே ஸ்ரீ வாசுதேவரும வைகுண்டத தெழுந்தருளிப் புகுந்தார்.

யாங்கள் ஐவரும் பரவிந்தம போவதற்கு வந்தோம். இது எங்கள் வரதது என்று தன்மபுத்திரன் சொல்ல மகா இருடியும விதிபோலவானன்றோ, விதியை வெல்ல வல்லா ரில்லை என்று சொல்லியிருந்த இடதது யாது சொன்னான் மகாவிருஷி. நீங்கள் தளர் வெய்தி இருந்தீரோ, பசியுண்டோ என்ன எங்களுக்குப் பாகம பண்ணியிடுகிறவள் துரோபதை என்பாள் வழியிலே நடையிலே தளர்நது மரிததாள அது கொண்டு மூன்றும மூவரசமாயிருநது ஆகாரங கொள்ள அன்றித் தபித்தோம என்ன விருடியும விசாரிததுச் சாகா மூலபலங கொள்ள அறிவீரலலர் என்று, தன்னாசிரமமே கொண்டு போய யாது செய்தான இருடி.

வானின்ற மங்கையரைப் பார்த்தந்த மாவிருடி
தானீன்ற மைப்பறுவர் தங்காது—கானீன்ற
கற்பகந்தா னீன்ற கறிசோறுடன் றயிரும்
அற்புதமாக் கொண்டுவந்தா ராங்கு. (160)

எ·து, கனலியாகள் கறியுஞ சோறுந் தயிருங கொணடு வநத விடததுப பாண்டவரை (அ)முது செயவிததிருக்கு மளவில ஆ தித த னும் அத்தமன பாவதம் சாாநதான. அபபொழுது மகா விருடியை நோககித தன்ம புததிரன் சொலலுவான.

மானத்தை இல்லாக் கலியால் மனைவிட்டுக்
கானத்தை யாங்கள் கடிதடைந்தோம்—ஞானத்தை
பேணுமாறு செய்யும் பெரியோனே மாலவனைக்
காணுமா றெங்கனே என்று. (161)

படர்சடைகள் தாங்கிப் பருவரையைச் சேர்ந்த
கடருமா றங்குட்ட மூன்றி—உடலின்
உயிரங்க வுன்னி ஒருநெறியே பார்த்தாலுந்
தெரியவரியான் காணென்றான் தேர்ந்து. (162)

எ து. ஒரு கடகிய ஒருவன சரிதாராய்த் தங்கள் மெயயி னும் அவனைக் காணுதற்கரிது கணடாய் எனறு பின்னும் சொல்லும மகா முனி.

அல்லும் பகலு மழல்கொண்டு நின்றாலும்
வெல்லும் பரியன்ன வேல்வேந்தே—நல்ல
திறமறிவார் சிந்தை தெளிவின்று நிற்பானும்
அறியா னும்பற் குணர்ந்து. (163)

அன்றியும்,

வானவற்கும் காண்டற் கரியமலர்ப் பாதம்
தானவற்கும் காணுத் தகைமைத்தே—ஞானமிக
இந்திரனே நான்முகனே யீசனே என்றிவர்கள்
மந்திரித்துக் காணுர் மரித்து. (164)

அன்றியும்,

ஓங்காரமாதி யுரைர ....
யானுமமைப பலவுஞ் சொல்லி விலகினேன. நீங்களினி வடக்கு நோக்கிச் சிறிதிடம் சென்றவாறே, நெறிகாணலாம் என்று இருடி சொல்ல ஆதித்தன உதயம் செய்தருளினான். பாண்டவரும் மகா விருடியை நமஸ்கரித்து வடக்கு நோக்கிப் போய நீரும், நிழலும் இல்லாததொரு கொடிய வனத்தைக் கண்ணுற்று தண்ணீர்த்தாகமாய்த தம்பிமாரை நோக்கி யாது சொன்னான் தருமபுத்திரன.

அத்தியூர் வாழ வந்தூர நற்கண்ணர்
மெத்திகையின் தண்மா லிருஞ்சோலை-அத்தியுடன்
வானவர்கள் போற்றும் மதிலரங்க வேங்கடமே
எனவுரு வாளு ணிடம். (165)

இவ்வகைத் துதித்து தாகந்தீர்ந்து போய யாது கண்டாரோ எனில.

பிறை கவ்விநின்ற பெருங்குன்றம் போலத்
துறையடைத்துத் தோன்றுமோர் துட்டக்—கறை
[முகவேற்
கண்ணுடையான் மன்னவரைக் கண்டுகலந்
[தெழுந்தாள்
பெண்ணுருவாய் நின்றுழலும் பெண். (166)

எ-து, ஆரணியத்தூடே செல்லாநின்ற பாண்டவரைக் கண்ட பர்வதம் போலவான ஒரு இராக்ஷச நமகிறனை.

* * * *

127-வது ஏடு இல்லை. 129-வது ஏடு இல்லை.

...ள கருவரை போலன்று நின்றகார்......
... ..க்கி யாங்கேதி......... (167)

.. .. கழல் பணிந்தாள்... .....
காவலரை வன்டிரைக்குங் கூ.. ....
... .திரள் பண்டுநீச.........
சாலப் பழையார பொற்பைந்தொடி பணிந்த
[காரணத்தைக்
கட்டுரையாய் என்றான் அழல்.........
... .யோ துரோபதைக்குச்
சார்ந்தாய் ஒலிந்த வாரண......து சொன்னாள்
அந்தமில் சீர் மாதவத்தோன் புத்திரி. (168)

* * * *

விருஷியைக் கண்டு தன்மபுத்திரன் சொல்லுவான்.

தடுப்பதற்குக் காரணம் ஏதெனச் சொல்லுவான் இப் பருப்பதத்தில், நாலு வாசலுங்காத்து நிற்பாரில் விக்கினே சுரனும் துர்க்காதேவியும் க்ஷேத்திரபாலனும் சாமுண்டீசுரியும் காவலர் ஆகையால் இங்கிவர்கள் நாலவருந் திருக்கண்சாற்றி அருளினால் ஒழிந்து யாவர்க்கும் போக வொண்ணாதென்ன அதற்குடன்பட்டு யாது சொல்லித் துதித்தார் பாண்டவர்.

சங்கிநெடு நேமி தண்டுசிலை வாள் சூலம்
அங்கையிற் கொண்டன் றவுணரெல்லாம்—மங்கச்
செருவிளையாட் டாதே ....ஏந்தி
அருவினைக டீர்த்தே அருள். (169)

130-வது ஏட்டில் பாதி இல்லை.
131 — 136 ஆறு ஏடுகள இல்லை.

இவ்வகை துதிப்ப மற்றவரும் திருவை பலாலியபோகம் ஒன்று பிரசாதஞ் செய்யப் பாண்டவரும் போய அறுபத்து நாலு யோசனை சென்றார். அப்பால் செல்லும் நெறி எங்கென்று தெரியவில்லை.

வாரகமொடு மானு மறையு மயிலும்
குராகவிருங் குன்றுங் கொடிய—தராதலமாய்க்
கண்பயில வொண்ணுக் கடுவெளிசென் றெய்தினர்
எண்பது யோசனைக ளேய்ந்து. (170)

இவ்வகை, குரோத பருபத மென்னும் பருபதம் கண்டிலேன.

வண்டுசெறி புண்டரிகங் காலக் கரதலங்கள்
பொன்மேனி மண்தான்... .....
பண்டு உண்டான் வடிவு .... (171)

என்பது நாலும் நாராயண சுவாமியை இப்படியே கண்டோம், நீயுங்கண்டாயாகில் கண்ட வண்ணம் சொல்லுதி என்று சிறிய வாசகம் சொல்லத் தன்மபுத்திரன் சொல்லுவான்.

மாலைநினைந் திருந்தேன் வல்வினையால் மாதினொடு
சால நினைந்திடுந் தம்பியரை—ஞாலக்
கருத்தாய் நினையுந் தன்னுள்ளே நின்று
வருந்தா மயலாக்கு மற்று. (172)

இவ்வகை என்னை பஞ்ச இந்திரியங்கள் மயக்கா நின்றன என் சித்தம் எட்டியவரை நினைந்தழியும் ஒருபால் திருமாலை நினைந்து அழியும் ஒருபால் பாஞ்சாலி நிறைந்தாளும், ஒருபால் நகுல தேவியையும் காந்தாரியையும் நினைந்து மெய்ம்மை நெறியில் அடைந்து, வாய அங்காந்து யாது செய்தான.

வாங்குகடற் பாரில் வந்துமுன் போனயுகம்
ஆங்கறியவே விசனத்தாலோ—கோங்கின்முகை
ஒக்குந் தனமுலையாள் ஓங்குதிரு மார்பா
மிக்கெங்கட் கெல்லாம் விளம்பு. (173)

என்பது. முன்னையுகங்களில் ஸ்ரீ வாசுதேவர் செய்தருளிய பராக்கிரமங்களும் பிரமா செய்தருளிய பராக்கிரமங்களும் பரமேசுரன் செய்தருளிய பராக்கிரமங்களும், மூவரினும் செயமுடையார் யாவரென்று நாங்கள் அறிய அருளிச்செய்வாய் ஆகென்று வீமசேனன் கேட்பத் தன்மபுத்திரன் அருளிச் செய்வார்.

மண்ணுண்டு மண்ணளந்து மண்ணுமிழ்ந்தார் வார்த்
[தைதனை
அன்னா அவை செய்ப வதுகேட்டுத்—திண்ண
வழியதனைத் தாங்கடந்தார் வண்மை பலசொல்லி
பொழியுமதஞ் சேர்களிற்றூர் போய். (174)

என்பது. நாராயணசுவாமி செய்த பராக்கிரமங் கேளு மென்று சொல்லுவான், அங்கிலிக்கணையினால் என்னுமுகத்திலக்கண ஈசுரனும், விட்டுணுவும், பிரமாவும் கூடியிருந்த விடத்து பிரமா சொல்லுவான். யான் சிருஷ்டித்த பாரங் கனையோ—

* * * *

.... நெஞ்சா, யாது செய்தான் வீமசேனா......
...ன யாது செய்தான் வீமசேனா

எண்ணுங்கால் ஏழுலகம் அஞ்சிட்ட தென்கொ
[லென
கோத்திட்ட வால்பாவங் கேட்டுஇராக்கதனு மஞ்சிய
மெய்தளர்ந்து பார்த்தமுகங் கருகிப்பறக் கிட்டி
விண் சுழன்று வீழ்வதுபோல் மிக்கு. [யாத்த

142-வது ஏடு இல்லை.
*ஏட்டில் இருவாறு எழுதப்பெற்றது.

அப்பொழுது வி.........ன மகாமேருவைப போல.......
ன மகாமேருவைபபோல தோறறமுடையவன உடன,

......லெ, பரமாக்கி விடுகினறேன. காததுக்கொள்ள.......
விரோவென்று கூறிச சமரீண பணணுமளவில சதுரதத
புவனங்........பபீனயாககி அநதநிலேயில ஒரு குழவி ஆறறிடம
ஆலிதது அழா நிறபத நிறததிலே குழவியாககிடநதழுத
விட்டுணுவைக கணடு அதிசநதோஷதைதச சொலலுவான,
சமஸதமும் நீயே ஆதலால நீ சமஸத முமக்கிவை (முழு
து)ம எழுதும எமககுக காட்டுவாயாகெனன அனந்தசயன
னும இவையனைததையும மீளவும இழிந்து காடடினுன என

கடலடைத்த வாறுங் கடலிலங்கை புக்குப்
பொடிபடுத்திப் போந்தவா றெல்லா—மிடிமுரச
முன்னுயர்த்தோன் மொழியவே முற்றுணர்ந்தோர் [மாவிந்தம்
*பின்னுயற்கப் போவார் பெரிது. (175)

எனபது. திரேதாயுகததின கணணிராவணனேடு யுத
தஞ செயது இலஙகாபுரியை அழிததவாறும வாலியைக
கொன்று சுககிரீவனுககு இராஜ்ஜியம கொடுதது நனமை
பலவுஞ சொலலிப பாவதஙகளும மரமடர்ந்த காடுகளும
கடநது எணபது யோசனே சென்று ஒரு வட விருஷங்கணடு
அதன கீழிருநது யாது சொனனன தனமபுதநிரன

உரு..... வனிங் கிருநிலத்தைத் தானே யகற்றிக்
... ..கொண்டொழுகுந் தன்மையால்—தானடைந்த
பொனனின்ற மார்பகலம் போந்தது மற்றெல்லாம்
மனனன் பணிந்தான் வகுத்து. (176)

* பினனுயரப் போவார் என திருத்தல வேண்டும.

இவ்வகை யாலினகிழிருநது ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன தொழிலகளைப பாராட்டி நடநது தூரமுஞ் சொலி நாரா யணன கீரததியே கொணடாடுகினற பாண்டவரைத திரு வுளததடைதது, மறறவர் விபபிரகாயமறிந்து வருவாயா கென்று வயின தேவனை விடை கொடுததருள, வயினதேவ னும கடுகவர விசைந்து ஸ்ரீ பாதகமலஙகளை நீஙகி அனனமாக வடிவு கொணடு வநது பாணடவா கூறுகின்ற நாராயணன கீரததிகளை வட விருஷததின மேலிருந்து கேட்டுககொண்டு பாணடவரை நோக்கி............... வாறு சொலலி[ற்]றே வெனில

ஓல்லைநீ ரெப்பொழுது மிங்கிவனை ஓயாமற்
சொல்லுதிரோ எவ்விடத்தான் சொல்லுவீர்—அல் [லாது
கற்றுநீ சொல்லுதிரோ கார்மேக வண்ணனைத்தான்
உற்றுநீர் சொல்லுதிரோ ஒப்பு. (177)

எ.து. நீஙகள பலகால இவ்விடததிருந்தவனைப பராக கிரமஙகளே பேசுகினறீா. நீஙகள அவனை அறிவதுமுணடோ அதுவனறியே கேட்டி.......ருநது சொலலுகிறீரோவெனறு அனனமாகிய புளளரசன கேட்ப விருடசததின மேறபாாத்து அனனத்தினைக கணடு யாது சொனனான தனமபுததிரன்

உருக்கரந்து வந்திங் குறைகின்றீ ராரோ
அரக்கரோ வானவரோ அன்பாற்—கரக்கமறக்
கூறுவது மற்றுனதே கூறுநீ ரென்றுரைத்தான்
தேறியுருத் தோன்றச் சிறிது. (178)

எ.து. நீா உருமாறி வநதீா இராககதரோ, வானவா களோ விததியாதரரோ, கிட்டுனு நாதரோ ஆரென்று சொலலுமெனன வயினதேவனும் நீஙகள ஆரெனறு சொல

146—148 மூனறு ஏடுகளிலலை.

லுங்கள். ஆராகிலென்! நீங்கள் பலகாலும் நாராயணசுவாமி கீர்த்திகளைச் சொல்லுகின்றீரோ என்னை முன்பும் அறிவீரோ வென்னத் தர்மபுத்திரன்

ப்பிறப்பு முற்றே .. ..
முரம் பிடித்துக் கொண்டோ முணர்ந்து.

*   *

அன்றியும்,

தெய்வற்குந் தெய்வத் திருப்பாற் கடற்கிடந்தான்
எவ்வறகும் நாராயண னெங்கோன்—மேவித்தன்
வைகுந்தஞ் சேர்த்தான் மனத்துக்கோ மாதவன்
[கான்
-வைகுண்டங் காட்டு மருந்து. (180)

எ-து. எங்களுக்கு இராசசியமாவதும் ஸ்ரீதேவியாவது நாராயணனுடைய திருவடிகளே கண்டாய் என்று பாண்டவர் சொல்லி ஸ்ரீ கருடனோடே பெருகப் பிரியப்பட்டு நீங்கள் திருச் சேதாரத்தைக் கழித்து ஸ்ரீவைகுண்டம் புக விட்டுச் சுவாமி திருவடிகளைப் பிராத்தித்து விண்ணப்பஞ் செய்வார்.

பாண்டவர்கள் கண்டுடைய திறமும் பிழையாதவாறும் அவர்கள் செறி வயிராக்கியமும் அவர் ஒரு மாத்திரையும் மறவாமல் விட்டுறு தோத்திரியை செய்திருக்கிறவாறும் சொல்லரிய பக்திமார்க்கங்களும் ஸ்ரீ கருடாழ்வான் விண்ணப்பஞ் செய்யக் கண்டு சந்தோஷித்துத் தம்பிமாரை நோக்கி யாது சொன்னான் தர்மபுத்திரன்

இது கேட்டாயுதத்திரர்களை இந்திராதி தேவர்கள் அப்புரைத் தொல்லென்றுமென்று, இவ்விடத்திருந்து மலங்

---

* வைகுந்தம். பா—பேரம். 150வது ஏடு இல்லை.

மளைந்து சுரோணிதபுரத்தை அழிக்கவெண்ணச் * சூக்த
னுடைய முகங்களில் ஓர் முகத்தில் ஒரு முகம் தம்மை அசுரர்க்
குச் சொல்லி இந்திராதி தேவர்கள் எல்லாம் திரிநேத்திரனுக்கு
அறிவிப்ப அவனும் பிரமாவின் சிரத்தைச் செயித்துத் தர
வேணுமென்று தேவர்கள் விண்ணப்பஞ் செய்யத் தேவ
தேவனுடன்பாடி பிரம சிரசு பேதித்தான், அதனால் முன்
னிலே மந்தன[வ]மிருந்தமையினால் மந்தன பர்வதமென
னும் பேராயிற்று என்று தம்பிமாருக்குச் சொல்லி இருக்கு
மளவில் சகாதேவனுக்கு யாது நிகழ்ந்ததோவெனில்,

விண்ணு மிக அதிர்ந்து மீன்பகலே தான்விழுந்து
கண்ணின் விழிசுழன்று கால்நடுங்கி—துண்ணென்
றுவாதசங் காட்டி யிருந்துயர மாயிற்றே
ச[கா]தேவன் என்பான் தனக்கு. (181)

அப்பொழுது * துடுக்கென்று தன்மபுத்திரனைத்
தொழுது யாது சொன்னான் சகாதேவன்

கண்ணீ ரொழுகும் புருவங் கடந்துடனே
எண்ணுங்காற் றோளு மிடந்துடிக்கும்—நண்ணி
[யோர்
பொல்லாக் குறிகள் பலவும் புகுந்தானே......
சொல்லா யிதென்றான் தொழுது. (182)

இப்படிச் சில துர்க்குறிகளுந் தோன்றிச் சூல பாசத்
தராய் வந்து தோன்றி என்னை அணுகா நின்றார். அதுவு
மன்றியே திவ்விய விபானமுந் தோன்றிற்று என்று தன்மபுத்
திரனுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்து வீமார்ச்சுனர் நகுலரைப்
பார்த்து நமஸ்கரித்துச் சொல்லுவர். நம் சுவாமியாகிய
தன்ம குந்திதேவியையும் இராச்சியத்தினையும் துறந்து மகா

---

* துற்கண்டு. எ.து. மூலபாடம்.

வித்தம் போந்தார் நினக்கு இவ்விடத்தே அபத்தையாயிற்று நீங்கள் மூவரும் தனயபுத்திரனை இரட்சித்துக்கொண்டு போங்களென்று அவர்களையும் இரந்துகொண்டு பின்பு பஞ்சேந்திரியங்களைச் சாந்தமாக்கி நாராயணசாமியை எவ்வாறு உணர்ந்து துதித்தானென்னில்,

துதிப் பாடல்

பாரேழு முண்டுமிழந் தானே சரணம்
பாரேழு மீரடியா லளந்தானே சரணம்
பாரேழு முனைப்பணிய நின்றாய் சரணம்
பாற்கடல் மேற்றுயிலுங் கார்க்கடலே சரணம். 183

அராவந் தடிபணிய நின்றாய் சரணம்
அவுணர்கடம் போர்தொலைத்து நின்றாய் சரணம்
உத்தமனே கடலைஅணை செய்தாய் சரணம்
சங்காழி அங்கையிலே வைத்தாய் சரணம். (184)

என்றிவ்வகை துதித்துப் பின்னும் யாது சொல்லித் துதித்தான் சகாதேவன்

மாதவனே கோவிந்தா வென்பேனான் வாயினால்
மாதவனும் வந்தென் மனத்துளான்—மாதவனே
ஆரணனே அச்சுதனே அண்டர் தொழும்
நாரணனே என்றுரைப்பேனான். (185)

இவ்வகை துதித்து மோட்சமெய்தினான் சகாதேவன் என்றவாறு

அப்பொழுது தருமர், வீமர், அர்ச்சுனர், நகுலர் தளர்ந்து விழுந்தலறிச் சிறிது தேறி எழுந்திருந்து யாது சொல்லிப் பிரலாபித்தாரென்னில்

பஞ்சவர்க ளென்னும்பேர் பாரிற் பழுதாக்கித்
துஞ்சுவதோ தேவர்சொல லொன்றைத்—தஞ்சமே
போழ்ந்தோறு நீயொளித்துப் போவதோ
[தானென்று
வீழ்ந்தார்கள் சாதேவன் மேல். (186)

இப்படி நால்வரும பிரலாபிககுமளவில் வீமசேனன் யாது சொலலிப பிரலாபிததானெனெனில,

குருக்களிளங் களிறே கோளரவத் தோனைச்
செருக்கழித்த சேவகனே செப்பாயா—கருணை
ஆரணியத் தெம்மை யகல்வதோ வையாவெங்
கானகத் தாடுங் கலந்து. (187)

சனமாந்தரததிற செயதத விதியினபடி போயகல்வதோ வையாவெனறுமுமை ஐவர் எனறு சொலலுமதனை பிரிவித்தாய எனறும வீமசேனன கிலேசிப்பத் தன்மபுத்திரன தேறிப் பலவுஞ சொலலி வியாகுலந் தணிககுமளவில் திருவடி தொழுது யாது சொனனான வீமசேனன.

பொங்கு முகில்கள் பொருப்பதனின் மேற்பொழிய
எங்கும் பரந்தங் கிருகரையும்—கங்கைநீர்
சென்றுவயல் மண்டுந் திருநாடா சாதேவன்
இன்றுநம் மைப்பிரிவா னேன். (188)

அது கேட்டு யாது சொனனான் தன்மபுத்திரன்

நன்மை யுடையாரை யாரேனு நாடுங்கால்
புன்மை யுடையார் புறத்தாவர்—துன்னி
இருந்தா ருடன்பிரியா தேகுவரோ வென்றும்
திருந்தாருந் தோளினாய் செப்பு. (189)

எ.து. ஒருத்தர் வயிற்றில் பல புத்திரர் பிறப்பார்கள். ஒருவன் தானம் செய்வான், ஒருவனே ஆராய்ந்து காரியம் விசாரிப்பன், ஒருவன் அறத்தினவழி நிற்பன், ஒருவன் பரமாத்மா ஆவன். ஆதலால் அவர்கள் தனவசம் கண்டாய் என்றும் இவன் நாம் எல்லாமிருக்க மோட்சமெய்திய காரணம் ஸ்ரீ நாராயணனை உள்ளபடி அறிவன் அதுவன்றியும் என்னாலும் சிறிதறியப்படுமென்றும் யாது சொன்னான் தன்ம புத்திரன்.

பாரதப் போர்வெல்லப் பலியிடுதும் யாமென்ன
பாரதப் போர்வெல்லாமல் பண்ணினான்--பாரதத்
பட்டா ரவருடை பாவமது துடர... ..... [தில்
விட்டா னுடன்[வீ] விரைந்து. (190)

எ.து. நாம் பாரதப் போர் வெல்லப் பலியிடவேணு மென்று ஸ்ரீ வாசுதேவன் அருளிச் செய்ய நன்முந்தித்தக் களப்பலி செய்தான் இவனாதலால் அமர்க்களத்திற் பட்டார் பாவங்களிவனைத் துடராந்து விடாதென்று கருதி முந்த அழைத்து அருளினான். அதாகவேணுமென்று தன்மபுத்திர னுரைத்துச் சகாதேவனுக்குச் சடங்கறுத்து அங்கு நின்றும் வடக்கு நோக்கிப் போயினார் பாண்டவர்கள் என்றவாறு.

சகாதேவன் மோட்ச முற்றும்.

இப்பால் சகாதேவனுக்குச் சடங்கறுத்துத் துக்கமெய்தி தம்பிமாரைத் தேற்றி யாது சொல்லி நடந்தான் தன்மபுத்திரன்.

மந்தரமே மத்தாக வாசுகியே வான்கயிறா
அந்தமிலாச் சோமன் அணையாக—சித்தாக்
கடல்கடைந் தார்செய்த கதையவற்குச் சொல்லி
இடர்களைந் தான்தன்ம னிசைந்து. (191)

அனறியும,

பாஞ்சாலி துஞ்சியதும் பாரின்மேல் தம்பின்ஞேன்
தான்போய் மரித்ததுவுந் தானினையா—நீஞ்சுபுனல்
மந்திரமென் றெல்லோரு மாதீர்த்த மாடுகின்ற
சந்திரவர் புக்கார்க டான். (192)

இவ்வகை நாராயணசாமி செய்த பராக்கிரமங்களும சொல்லி இடர் களைந்தான.

தனமன இசைப பாஞ்சாலியையும் சகாதேவரையும் மறந்துபோய் இருநூறறு ஐமபது யோசனை கடநது சந்திரகிரி என்னும பாவததைக கண்டு அதன்மேலேறி அங்குள்ள திர்த்தஙகளையாடி, அந்தசசுனையிற குவளையும் தாமரையும மலர்ந்தவறறைக் கண்டு தம்பிமாரை நோக்கி யாது சொன ஞன தனமபுததிரன.

உயர்ந்த தடவரைமேல் ஒள்ளிணையார் தங்கள்
முயங்கி விளையாடுமோப் போல்—கயங்குவளை
கண்ணன்றன் மேனியோ காரிகையார் கண்மலரோ
எண்ணுங்கால் வண்ண மிது. (193)

கண்ணன்றன் கண்ணோ கமலமல ரிவைதான்
கண்ணன்றன் மேனியோ காற்கமலங்—கண்ணன்
[றன்
சேவடியோ விம்மலர்கள் செவ்வாயோ விம்மலர்கள்
ஆவதுதா னம்போ ருகம். (194)

எ.து. இந்தத தாமரை மலர் என்ன தவம் பண்ணிற்று. நாராயணனன திருவடிக்கு ஒப்பென்று சோடிக்கப்போன தெனறு பேசியிருந்தார். அப்பொழுது தெய்வ கனனியர் யாது செயதார.

வண்டுகளும் கிள்ளைகளும் மாமயிலும் பின்தொடரக்
கண்டுவரை யின்கட் காட்சியார்—ஒண்டொடியார்
செந்தளிர் போன்மேனிச் சிலம்பலம்புஞ் சேவடியார்
வந்தணைந்தா ராவிம் மருங்கு. (195)

அரிசினமுங் குங்குமமு மாடைகளுமா மற்றும்
பரிசினங்கள் பாடேந்திச் செல்ல—வரிவையர்கள்
மாதீர்த்த மாடவருகின்றார் மன்னவ ராங்
கோதீர்த்தங் கொண்டார் குறித்து. (193)

இவ்வகை வருகின்ற தெய்வக கன்னியர்கள் பாண்டவரைக் கண்டு கண்ணுற்றுத தீாததமாடுதலும் தவிர்ந்து மற்றுமிவர்களை நோககி யாது சொனனா கனனியாகள.

மண்ணுலகில் உள்ளீரோ வானவரோ தானவரோ
எண்ணற் கரிதாக இவ்வனத்தே—நண்ணிநீர்
வந்தவறென் கொலோ வாய்திறந்து மற்றுண்மை
எந்தமக்கு நீருரையீ ரீங்கு. (197)

என்றிவ்வகையே நீர் ஆரென்று கேட்ட கன்னியர்களை நோக்கி யாதருளிச் செய்தான தனமபுததிரன.

வானவருந் தானவரு மல்லயாரு மண்ணுலகில்
ஆனகுரு குலத்திலா டவரோங்—கானகதி
லாபேதஞ் செய்யு மருந்துயாந் தாமுழன்று
மாபெருந்தம் போந்தோம் வழி. (198)

இவ்வகை நாங்கள் பாண்டவரோ மகாவிந்தம் போகின்றோம் என்று தன்மபுததிரன் சொல்ல யாது சொன்னார் கன்னியர்கள்

*வெஞ்சமத்தில் வென்றவிறல் வீமனை வன்முன்
நஞ்சடர்ந் தாரோடெதிர்ந்தா ஞர்கொலே—பஞ்ச
[வரில்
மெத்தமைந்த சொல்லில் தருமன்யா னென்று. 199

* * * *

உலகம போல் எய்தாது நீங்கள் வந்திருந்தால் நாங்கள் உங்களுககுப பிரததியட்சமபோல நடககினமுேம் எனறு தெய்வகனனியர்கள் சொல்லக கேட்டு யாது சொன்ஞன் தன்மபுத்திரன

செய்தற்கரிய தியாது முதவினீ ரிவ்வுலகில்
செய்தற்கரிய தெல்லாஞ்செய் தா—லுமையதற்
கண்ணுடையார் கண்ணன் கமலக்கழ லல்லால்
நண்ண வேறுண்டோ நமக்கு. (200)

எனபது பிறா உபகாரத்துக்குப் பிரதி உபகாரம் பிறிதிலலே ஆதலால, வேறு ஒரு புவனமே விருமபோம் ஸ்ரீ வாசுதேவன் ஸ்ரீ பாதகமலங் காணவேணுமெனறு தன்மபுத்திரன சொலலக கனனா யாது சொனஞா.

தாழ்வரைகள் பற்றித் தவஞ்செய்து தண்பொழில்
[சூழ்
ஆழமுடைப் பொய்கை யதுபடிந்து—மாழையரின்
தங்கை ந......ததோய் வன்றே குருவேந்தி
ரங்கதலத் தோர்முயல்வா ராங்கு. (201)

என்பது காம லோக மோட்சங்களைத் திறந்து விட்டாருமில்லே, ஈசுரனுக்குக் கங்காதேவியு முமையும் என்று இருவருள், பிர்மாவுக்கு சாவித்திரியும் சரஸவதியும் என்று இருவருளர், விட்டுணுவுக்கு ஸ்ரீதேவியும்.........

* * * *

---

* இப்பாடல் முற்றுமில்லே. 159—161 வரை மூன்று ஏடுகளில்லே. 163-வது ஏடு இல்லே.

தை தெளிந்து ஸ்ரீ வாசுதேவனைச் சிந்திக்க வேறொன்று தங்களாத்மாவைத் தேற்றி யாது சொல்லுறார் பாண்டவர்

திருப்பாற் கடற்கிடந்த செங்கண்மால் சேர்வைத்
திருப்பான் வரப்பரிவாற் றம்முள்—விருப்பான்
மான்களிலும் பண்டங்கமல் லரொடு மன்றிறுத்த
கோன்பதத்தைப் போற்றினார் கொண்டு. (202)

என்பது ஸ்ரீ வாசுதேவன் ஸ்ரீ பாதகமலங்களைப் போற்றி நிர்க்கனியர்களுடன் மறுமாற்றம் சொல்லாமலிருப்பக் கலியிருமை பொய்மையில் தீர்த்தமாடித் தெய்வலோகம் புக்கார்கள் என்றவாறு,

பின்னும் பாண்டவர் எவ்வணங் குறுகின்றரோ வெனில்,

அனுமன்றன் றேனும பீமனவன் தம்பி
அனுமக்கொடி விசைய னார்தான்—அனுமனவன்
எங்குலத்து மூத்தோ னிசைய வெடுத்துரைமின்
நங்குலத்தோ ராகி நமக்கு. (203)

என்பது, எங்கள் குலத்துக்குச் சேட்டனாகிய அநுமான் தம்பி வீமசேனன் என்றும் அவன் தம்பி விசயனுக்கு அநுமக் கொடி உண்டென்றும் கேட்டிருந்தோம். அவர்களையும் நகுல சகாதேவரையும் தன்மபுத்திரனையும் கூறு. நீங்கள் நங்குலத்தாரன்றோ எங்ஙனம் நீங்கள் மகாவிந்தம் போய ஆரணியத்தூடே உழலவேண்டாமென்று உங்களுக்கு வேண்டும் தோத்திரம் பண்ணிச் சத்துருக்களையும் சயித்து உங்களை இராஜ்ஜியம் செய்விப்போம் மென்ற வானரங்களை நோக்கித் தன்மபுத்திரன் சொல்லுவான்.

உமக்கு விரதமது வன்றோ சொல்லும்
உமக்கெதிர் யாவருந்தா முண்டோ—உமக்குத்
தொழிலன்றோ மாவிரதம் சொற்பழுது போகுமா
வழிநின்ற கீர்த்தியன்றோ மற்று. (204)

நீங்கள் சத்துருநாசஞ் செய்விக்கவும், கொண்ட விரதம் குலையாமல் நிற்கவும் உங்களுக்கே வருமிதனை நீங்கள் எங்க ளுடைய வழியான வீரராகையால் உங்களைக் காணப் பெற் றோம். நாங்கள் செய்த புண்ணியமன்றோ வென்றும் உங் கள் முன்னோர் ஸ்ரீ ராமனை கொடுத்துக் கொடுத்தாரன்றோ என்றும் நாங்களும் உங்களுக்கு வழியுறவாமையால் வீம சேனன் ஆவான் இவன் அர்ச்சுனன் ஆவான் இவன் தன்ம புத்திர னுவானிவன் என்றும் நகுலனென்றும் மற்றச் சகா தேவனும் துரோபதையும் வழியிலே மோக்ஷமெய்தினார் என் றும் பின்னும் யாது சொன்னான் தன்மபுத்திரன்.

*வையமுழு தாண்டு மாவிந்தந்தா னேக்கி
வெய்யகடுங் கானம் மேவினேம்—வையமினி 205

* * * *

நாராயணன் ஸ்ரீ பாதகமலஞ் சேரவேணுமென்று மகா விந்தம் வந்தோம். உங்களை இங்ஙனம் காணப்பெற்றோம் என்று சொல்லக்கேட்டு வானவீரருஞ் சொல்லுவார்.

எம முன்னோர் ஸ்ரீ வாசுதேவன் பகை கெடுத்தாரென்று சொன்னீர். அந்தப் பராக்கிரமங் கேட்கவேணுமென்று வான ரங்கள் கூறத் தன்மபுத்திரன் சொல்லுவான்

* * * *

......பாயக்கடி கிடங்.........
றுன்னிமலர் கவ்வித் தொடர்ந்தாள்—முன்னே
வாளை களித்து வயலுழக்கு நன்னாட்டில் [யோர்
காளையர்கள் கண்டார் கயம். (206)

இவ்வகைத்தாகிய பொய்கையும் சமத்தடமும் பளிங்குத் தடமும், என்னும் பருப்பதமுங் கண்டு இதைக்கொண்டு

---

* இப்பாடல் முழுவதும் கிடைக்கப்பெறவில்லை.

168, 169-வது ஏடுகள் இல்லை:

இவை இற்றைக்கு எழுநூறு யோசனை இரவும பகலுமாய் ஒனபது நாள் வடக்கு நோககிப் போயினா பாணடவா எனற வாறு.

* அக்கரமெல்லா மிங்கே இருந்தவங்கள் செய்தும்
அக்கமது செய்தும் மலையென்று--அக்கரவா [தோ
செக்கரங்கால் முன்னை நாட் செய்தவரங் [காட்டிய
.........கரங்கள் கண்ட ாரவர். (207)

இவ்வகை யக்கர பருபபதஞ் செனறேறுதலும தன பொலிவுங குளிர்சசியும கண்டித தொடாபானவொரு பருப் பதங்களுமில்லை எனறு தனமபுததிரனுககு வீமசேனன சொலலுவான்

தாமரை குவளை என்று சொல்லப்பட்ட புட்பங்களையு முடைததாய்ப பிரமாவினிடம போல இரா நினறதென்று கேட்பத தனமபுத்திரன சொல்லுவான

"யாற்கிலர்" [யாஜஞவலக்யர்] எனனும தேவர்கள பிரம லோகததில நின்றும வநது தவசு பணணுகிற இடம காணிது வெனறு சொல்லி அங்குளள தீரததங்களையாடி ஒரு விருட் சத்தின கீழிருந்து நாராயணனைத் துதிபண்ணி நாலவருஙகூடி இருககுமளவில் நகுலனுக்கு யாது நிகழ்ந்ததோ எனில

மனமறுகி வாயுலர்ந்து நாச்சுழன்று மேன்மேற்
*கண்மழுங்கிக் காலுடனே தாழ்ந்து—[புனநடன]
ஒன்பான துள்ளத் தொருங்குகுறி காட்டிற்றே
தன்பால் நகுலன் தனக்கு. (208)

இவ்வகை வாராநினறவிடத்துத் தனமபுத்திரனை நோக்கி யாது சொனனன நகுலன்

---

* இப்பாடல் இருந்தவாறே எழுதப்பெற்றது.

* கனமழுங்கி மூ. பாடம்.

சிவந்ததுகி லுடுத்துச் செஞ்சாந்தம் பூசி
சிவந்தசெழு மங்கையர்க ளாகிச்—சிவந்திருவர்
சூலமொடு பாசம் பிடித்தெதிரே தோன்றினர்
காலனொடு கூற்றம் கலித்து. (209)

இவ்வகை தோனறிற்று ஆகில் இது எனக்கும் காலமா யிறறு. எமபெருமான வீமாாசசுனரைகசொணடு மகாவிந்தம் எழுந்தருளுவாயாசென்று பினனை வீமாாச்சுனரை நோக்கிச் சொல்லுவான.

தனமபுததிரனுககு இனி யுங்களை ஒழியச் சகாதேவனும் தாரததாராயினேம. நீஙகள் இரட்சித்துக்கொண்டு போமி னெனறு, தானுஞ் சிறிதுபொழுது நாராயணசுவாமியை எவ் வணணம துதிததானே எனில,

கார்மேக வண்ணனே கண்ணபுரவா கச்சி
ஊர்மேவி நின்றாய் உலகளந்தாய்—சீர்மேவு
தாமரையாள் கேள்வா சரணே சரணென்று
நாவுரை செய்தா னயந்து. (210)

எ.து. புணணிய புருஷனே வேதப் பிரியனே அரிகரி, புருஷோததமனே அரிகரி அரஙக ஆரணு, அரிகரி தாமோ தரனே, அரிகரி கருணைகரனே, அரிகரி குடவணணனே, அரிகரி, கேசவா, தன்மனே, அரிகரி பிஞ்ஞகன் துணைவா, அரிகரி திருமகள தலைவா, அரிகரி என்று இன்னேரன்ன துதிகள் பண்ணியதைக கேட்டுப் பாசசூலம பிடித்து வந்தாா பயப்பட்டு யாது சொனனர்.

அண்ண லடியா ரிடைக்கே அறியாதே
நண்ணினே மென்று நமதூதர்—எண்ணித்
தொழுதகப் போயினர் சுந்தரத் தோனுக்கு
எழுபிறப்பி யாமடிமை என்று. (211)

11

கால தூதர் நாராயணனை அடியாரை நாம தீண்டுவதோ வென்று அகலப் போதலும திவ்விய விமானங கொணடுவந்து புட்ப வருஷம் பொழிநது நகுலனைத் தேவகுமாரர் கொணடு போயினுராகக் கருதுவது.

அப்பொழுது நகுலன் மோட்சமெய்தினமை கண்டு தன் மர் வீமார்ச்சுனர் மகிதலத்திடை வீழ்ந்து படலால் வீமசே னன யாது சொல்லிப் பிரலாபித்தானே வெனில,

வாழை முழுமட லின்போத் ததனை
வெள்ளைக் குருகென்று மீனினங்கள்—துள்ளி
கரையேறிப் பாய்ந் துழக்கும்சூழ் நாடா
வரையேறி நீ கிடந்தாய் மாண்டு. (212)

அனறியும,

மேகக் குழலாள் பயந்த விரட்டையர்த......
......தந்த நெறி போதுமோ—சாகக்
கடவோமுன் னெங்கள் நெறிதானன் றேசெய்தீ
ரடைவோ முன்போ நீ. (213)

நீங்கள் இளையராயிருந்து மூத்தவர்க்கு முனபோகத் தகா தென்று பிரலாபிப்பானைப் பூாவ விதிக்குத்............து மெனறு தன்மபுததிரன தேற்றவும தேருது பின்னும யாது சொல்லிப் பிரலாபிததார் வீமசேனன்,

ஒருவினை இருக்கப் பணிந்து இவன் முகத்தில் உண்டா கியதன............சொல்லுவாயாகவென இருடியை நோக்கி யாது சொனஞன்,

அச்சொலலானதிவை யெல்லாம் முன்ஞய்..............
அப்போது..............வேந்து—என்பது யான விதியின் வலி யென்ப தறியாதேவேழ.........கோஷமும் பிரமகத்தி தோஷ முமம நீஙகுமபடியும்...........எனறு கேட்டால பாவதோஷ

ரும பெறுமே என்று கேட்டால் பாவதோஷம் பெறுமே (உம)கயாது சொனனுன மகாவிருடி வேஙகை..............
யா, மூ பாணடவாகள கீததி பகர நீ கேட்டறியி லீணட
............க, க மேயாத சிகரச செழுந்தார்க்குஞ் செவ்வாய்த திருநாமம நினறு...........எனபது இவன் குணங்களும மா
.........மெழுதின வடிவும் மென்மனம்.........விட்டகலாதே
.........எறிககாட்டினதும, என நெஞ்சைவிட்டு நீங்க.........
கிரியைகளும நடத்தி அஙகு நினறும வடக்கு நோககி.........

நகுலன் மோட்சமுற்றும்.

எததனையு மாங்கே எழில்.

அப்பொழுது உனககு மோட்சமெனறு இருடி அருள் செயதான. அபபடியே நீர வருவீராக.

அணடர் பிரானகள் எனன அவனுக்கு விடை கொடுத்து வடக்கு நோககிப போயினர் பாணடவர்.

.........று) அபபால் பிரளய தீர்ததமென்னும் தீர்த்த மாடிக் குருசிக மெனனும பாவதங கணடார்.

அஙகுளள தீர்த்தங்களை யாடி பர்வதத்தின் மகிமையைக் கணடு பிரியமெயதி யஙகிருந்தார்,

மகாவிருடியைக் கண்டு மூவருஞ் சென்று நமஸ்காரஞ் செய்து நிற்ப மறறவனும சுவர்கக சொலலி மிக்கப் பணிந்து விருந்தபொழுது ஆதிததியனும அத்தமன பர்வதஞ் சார்ந் தான. அப்பொழுது இருடி...............(சொ)ன்னுன் தனப புததிரன்

*வையகத்து வாழ்வா யெல்லாம் வாழ்வேந்தர் நங்
கோமான்........................
வந்துரைத்தான் கைதைக் கரையருகே நின்றலருங்
கங்கை சூழ்நாடன் வரைமருவு தோளான்மனம்.**

* பிரதியிற் கண்டபடியே எழுதப்பெற்றது.

தாஙகள் பாண்டவரெனபது தஙகள இராசசியம, நீதி பரிபாலனமெலலாஞ் சொலலி அஃதெல்லாங கேட்டு யாது சொனஞன் மகா இருடி

இந்தவரைமேல் இனிதிருக்கும் கன்னியர்கள்
அந்தமில் சீர் ஐய ....
......கின்றே நீர்போந்து கண்டங்கினி திருமின்
வாட்டங்கள் தீர மகிழ்ந்து. (214)

எனக்கே............
சொன்ஞன் தினைத்தனையும் நன்றிகொள்முன்
செய்தாற்குப் பின்னை... நொந்தாலு மாங்கதுதான்
உன்கையிலே மீளநாங் கொள்ளே மிகை.

எ.து. அது கேளாய் மாமுனி வசனங்களுககுப் பிரதி வசனமிலலை. அவா, தினைத்துணை நனறி செயினு மதறகு எத்தனை அன்புசெய்தது வெலலுமாதலால நாஙகள கொளள வேணடும் வரமாவது தெயவமுனி.........யாது சொனஞன தன்மபுத்திரன்,

நல்லானை நான்முகனை நாபின் கட்டேற்றுவித்த
வல்லானை மாயஞ்சி இருகமல பொற்பாதம்
சேர்த்துவ தெங்கள் செயல். (215)

என்பது, நாங்கள் இராச்சியம பண்ணியும் பெண்ணுசை ஒழிதது ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன் ஸ்ரீ பாதகமலங்களை சிந்தித் துப் போகினமேம.

எங்களுக்கு மகாவிந்தம போகின்றதே எல்லாச் சுவர்க்க முமம என்று தன்மபுததிரன சொல்ல மகா இருடியும மகிழ்ந் திருப்ப ஆதித்தன் உதயஞ் செய்தருளினன். பாண்டவரும் இருடியை நமஸகரித்து விடைகொண்டு அங்கு நின்றும

வடக்கு நோக்கிப் போய அககுரோணிதல மென்னும் வனம் புககா ரெனறவாறு.

பாதங்கள் பரலுரைப்பப் பார்வேந்தர் பாண்ட
[வர்கள்
காதம்பல சென்ருர் கார்வரைமேல்—நாதங்கொள்
மங்கையர்க ளோரிருவர் தம்மை யருநெறிக்க
ணங்கவர்கள் கண்டார்க ளாங்கு. (216)

இவ்வகைப் பிரவாள மெனனுமம பாவதஙக ணடு அங் குளள தீாததஙகளை ஆடியவிடதது தவம் புரிகினற மகா இருடிகளைக கணடு கனனியாகள் இவரைக் கணடு யாது சொனனுர்கள.

ஐந்துமலர் வாளிஅமர் செய்யும்போர் வென்று
சிந்தையது காத்துத் தியானத்தைப்—புந்தியினில்
கொண்டிருந்து நோக்குவார் கண்டாரக் கொற்ற
[வர்கள்
வண்டிருந்த பூங்குழலார் வந்து. (217)

இவ்வகை இருந்துள்ள கன்னியர்கள் பாண்டவரைக் கண்டு யாது சொனனுரோவெனில்

ஆரோ வழியறியீர் வந்தீரோ வாதமிளைத்
தாரோ அருள்சேர்ந்த ஆடவரோ—சோராமல்
உள்ளவா றெல்லா மெடுத்துரைமி னென்றுரைத்
[தார்
கள்ளவிழ் மீர்ங்குழலார் கண்டு. (218)

எனக் கேட்டுத் தங்கள் வரலாறெல்லாம் அவற்குறைப்ப இருடியும கன்னியரும் நீர் பாண்டவராகில் உமக்கு வேண்டி யது கேண்மின என்னத் தன்மபுத்திரன் யாது சொன்னுன்

இலங்கை மலங்கத் தடக்கையில்வில் லேந்திச்
சலங்கொள் தசக்கிரீவன் றன்னை—குலங்கொன்ற
வெங்கணையால் வென்றடர்த்த வாழியான் பாத
[மடைந்து
விடுங்க ளென்றே யருள். (219)

என்று இவ்வகை சொல்லி அங்கு நின்று விடைகொண்டு போந்து விருத்தகிரி என்னு மாலவரை யேறி அங்குள்ள தீர்த்தங்களை யாடி அங்கு நின்றும் போய் யாது கண்டார் பாண்டவர்,

நிற்ப, யாது செய்தான் பரமேசுரன்.

பாற்கடற்கே போமின்னீர் பஞ்சவர்கள் மற்றவன்
[றன்
சேக்கையது வென்று சிறந்துரைத்து—நோக்கி
அருந்தார மெய்தினீ ரவ்வரைமே லாறி
இருந்துபோ மென்ற ரினிது. (220)

என்பது, நீங்கள் வைகுண்டத்துக்குப் போகின்றீராகில், அதிதூரம் நடந்து பெருக்கத் தளர்ந்தீர். ஒளிமலையிலிருந்து இளைப்புத் தீர்ந்து போமென்னத் தன்மபுத்திரன் சொல்லுவான்.

நாங்கள் சாலநாள் உண்டு ஸ்ரீ வாசுதேவன் ஸ்ரீ பாதம் காணுதொழிகின்றது. சண்டன்புடன் போய்க் காணவேணு மென்கிற தாபமொழிய[ந்து] வேறொரு தாகமில்லை. எங்களுக்கு விடை தந்தருள வேண்டுமென்னத் [திரிநேத்திரனும்] விடை கொடுத்தருள, ஆங்கு அவனைத் தெண்டன் பண்ணி அங்கு நின்றும் போய்ப் பூசலிதமென்னும் பருப்பதமும், குமுதமென்னும் பருப்பதமும், மாலுச்சியமென்னும் மகாவனமும், மண்ணைகை என்னும் மாவியாறும், புட்பதலமென்னும் பருவதமும், இந்திரவியான மென்னும் பருப்பதமும், கடந்து செல்லா நின்றார். அவ்விடத்து யாது கண்டார்.

கலிபுகுந்து காசினியைக் கைக்கொள்ளக் கண்டு
நலியு மிவனென்று நடந்தார்—புலியொன்று
பொங்குசினப் போர்வையாற் றன்றீர வந்தே
அங்கு சினத்தோ டழன்று- (221)

இவ்வகை மகா வனத்தூடே போகின்ற பாண்டவர் மேலே ஒரு மகாமிருகம் நடந்து வந்து தன்மபுத்திரனைப் பிடிக்கக் கண்டு நெருப்பெழ விழித்து வீமசேனன் யாது செய்தானோ எனில்,

சினவேங்கை தன்மன்மேற் செல்வதனைக் கண்டு
கனவேங்கை யைப்பிடித்துக் கையால்-புனவேங்கை
பொன்று...... தாக்கும் புனல்னுடன் மற்றதனைக்
கொன்றுகளைந் தார்த்தான் கொதித்து. (222)

இவ்வகை அதன் காலிரண்டையும் பிடித்து நரசிங்கம் இரணியனைப் பிளந்தது போலப் பிளந்து, போடலும் யாது நிகழ்ந்ததோ எனில்,

ஆற்றற்கரிய விறல் வேங்கை யப்பொழுதே
தோற்றமுள வேதியனாய்த் தோன்றினான்—கூற்
[றனைய
வீமனையே நோக்கி மிளிர்ந்து முன்னின்றான்
காமனையே போலக் கரந்து. (223)

அதுகண்டு வீமசேனன் யாது சொன்னான்.

வேதியன் றானாகியநீ விண்ணின் மிசைஎழுந்
தின்[று]
ஆதி குருக்க(ள்) அடிபணிந்தாய்—பூதலமேல்
புல்லியனாய் வந்து புலியுருவங் கொண்டநெறி
சொல்லியிடர் வென்றான் துணிந்து. (224)

எனபது, நீ யாரெனறு கேட்ப யாது சொன்ஞன பிரா மனான்.

ஆற்றல் மிகப்பெரிய அங்கிமான் புத்திரனென்
தோற்ற முடைய சுதனெனென்—மாற்றரிய
மெல்லியலார் காரணத்தால் வெங்கான வேங்கை
ஒல்லையுழல் செய்தே னுழன்று. (225)

எனபது, நான் இராசவிருடி அங்கிமான புத்திரன, என மாதா, பிதாக்களுடன முலிவு, உண்டாகி அப்போ மாசென ஸியனுககுச சுசசயம பணணிநின்ற காலத்து மகாவிருடி பததிரி, விமலாக்கினி எனபாள எனனேக்கணடு, காமபூதயத தளாய் ஏகாந்தமாயிருப்பதொரு தடாகத்துப புட்பங கொய்ய நிறப மறறவளும வந்தென் கரதலங்களேப பறறிககொள்ளு தலும யானும உடனபட்டு மனங கூர்ந்து, பினபு புட்பங கொணடு தாழ்ந்துசெலல மகாவிருடியும கோபித்துத தாழத்த தெனனென்று கேட்ப யானும் சேதியைச சொலல, மகா விருடி சொலலுவாா.

* * * *

......சொல்ல, மூவருமே போஞர் பருவரைமேல்......

வண்டுசேர் தாரார் மகிழ்ந்து......

இவ்வகை வடக்கு நோக்கிப் பல பருபததின மேலேறி அஙகுள்ள தீரததஙகளே ஆடிப் பினனும பல பருபதஙகளும் கடநது வீமலோகமென்னும் மாலியாறுங கடந்து வடககு நோககி நூறு யோசனே போயிஞா எனறவாறு.

மஞ்சு தவழ்மணி வரைவாய் மாமரங்கள்
கிஞ்சுகம்போல நின்றலர்ந்து கேழ்கிளர--அஞ்சா
அளிக்குலங்கள் பாடியிட அச்சுதனென் ருேதும்
கிளிக்குலங்கள் கண்டார் கிளர்ந்து. (226)

189-வது ஏடு இலலே.

இவ்வகை நாராயணன் கிருபைபோல மகா விருட்சங்கள் போதலர அதனமேலே வண்டினங்கள் இசையாடக் கோகு லங்கள அதுகூவக் கிஞ்சுகங்கள் வாகநியததால, கெழுமொழி கள கிளைகூட்ட மயிலினங்கள் நடம் பயிலப்படியிருந்துள்ள பாவதததையும தீர்த்தஙகளையும கண்டு பிரியமெய்தி அஙகு நின்றும போய்ச் சிலாதலமென்னும பர்வதங 'கண்டார்' அதன பொலிவும் யாதோ எனில்,

சந்தனமும் குங்குமமும் சாதிகையு[ஞ் சுற்றுங்]
கந்தமலி யுஞ்சோலைக் கற்பகமும்—முந்திமிக
எங்குநிறைந் தோங்கி எழிற்சிறப்பாய் நின்றதே
விந்தமணிச் சோலை வளம். **(227)**

அந்தப் பருவதத்தேறி அதன் பொலிவும் நோக்கி அங் குள்ள தீாததஙகளையாடித் [தவியா] ஒரு விருட்சத்தின கீழிருப்ப அபபொழுது அாசசுனனுக்கு யாது நிகழ்ந்ததோ எனில,

பார்த்தனுக்கு வந்து பகலே இருளாகி [கண்
யாத்திரையும் செய்திங் கிடர்பலவாய்—மாத்திரைக்
வெவ்வேறிடந் துடித்து மெய்யும் விதிர்விதிர்த்
தவ்வாறு துன்னிமித்த மாங்கு. (228)

அன்றியும,

முன்னைவினை ஓழிந்து மும்மடங்கா லாய்ந்து
பின்னும் பொல்லாக்குறிகள் பெயர்ந்துழல் வாய்
கிளர்வுற்ற சோலைக் குருநாடன் கேட்கத் [துன்னிக்
தளர்வுற்றான் தார்விசயன் றான். (229)

இவ்வகை காலுங கையுங் குறைத்து விழியுங குரலும வேறுயப் பின்பு இயம தூதரியாது..........

* * * *

192, 193-வது ஏடுகள் இல்லை:

தாரு ....அரசேறறிப் புட்பவருடம சொரிந்து திவவிய விமானம ஏறறிககொணடு சஙகுபேரிகை இடககை துநதுபி என்று சொலலபபட்ட பலவியம முழங்க ஸ்ரீ வைகுண்டம புககான அாசசுனன எனறவாறு.

அர்ச்சுனன் மோட்சம் முற்றும்.

அப்பொழுது தனமபுததிரனும வீமசேனனும அாசசுனன மேல விழுந்து கிடந்து, பிரலாபிபப வீமசேனன யாது சொலலிப பிரலாபிததானே எனில,

மண்ணுலகில் வாழ்வோர்தம் மக்களென்று பெற்
[றெடுத்து
கண்ணதனு லேற்குங் காதன்மை—நண்ணுவார்
வாள்விசயன் ஒப்பாரோ வென்றுமன மழிந்து
தோளின்மிசை அயர்ந்தான் சோர்ந்து. (230)

அனறியும.

மஞ்சடுத்த மாளிகைமேல் மாத ரடிவருடப்
பஞ்சணைமேற் பள்ளிகொள்ளும் பார்த்தனே—
[அஞ்சா
விடலே[று] ஒப்பான் விசயனே இங்ஙன்
நெடுவரைமேற் பள்ளிகொண்டாய் நீ. (231)

இவ்வகைப் பிரலாபித்தபின்னும யாது சொலலிப பிரலாபிததான வீமசேனன.

அபிமன் முதலாய அதன்பின்னே மாண்டோ[ர்]
உபயகுல வேந்தருளாற் ....தாபமடி......
என்றே துரோபதையு மேலோரையு மிழந்தோம்
இன்றே வினையோ மியாம். (232)

என்பது, அபிமன் முன்பு பட்டுவீழ்ந்த பின்பு மாண்ட நங்குலத்திராசாக்களும். துரோபதைகுமாரரும் மாண்டார்கள். இன்றென்று தன்மபுத்திரன் ஸ்ரீபாதங்களைப் பூண்டுகொண்டு கிடந்து எம்பிமார் அர்ச்சுனர், நகுலர், சகாதேவர், நமக்கு முன்னே, மகாவிந்தம் சேர்ந்தார்கள். இனி நமக்கு யார் உத்தரகிரியையும், சாந்தியும், நடத்துவாரென்றும், எம்பிரான் அன்றி நாம் எங்ஙனே உயிர்வாழ்வோமென்று எல்லை இல்லாததோர் துக்கமெய்திப் பிரலாபிக்கின்ற வீமசேனனை நோக்கித் தன்மபுத்திரன் தேற்றுவான்.

பூலோகத்தில் நால்பக்கத்தாரில் வித்தையை வென்றிருப்பார் ஊரோதுபவராய், அநேகங் காலமிருந்த நம் மூதாதையாகிய ஸ்ரீ பீஷ்மனுக்கு மரணம் வந்தது கண்டால் பின்னை நிச்சயமுண்டோவென, நாம் கிலேசிப்பதெப்படி என்று தன்மபுத்திரன் தேற்றத் தேறியிருந்து தன்மபுத்திரனை நோக்கி வீமசேனன் சொல்லுவான். அர்ச்சுனன் ஸ்ரீ வாசுதேவற்கு அந்தரங்கமானவன், இவன் நினைத்தது எம் மட்டாக இருக்கின்றது, ஸ்ரீ வாசுதேவ அநுக்கிரகமாய ஆவதற்கும் வெல்லற்கரிதாயிருக்கின்ற அர்ச்சுனன் மாண்டபடி எப்படியோவென்று கேட்பத் தன்மபுத்திரன் சொல்லுவான்.

குருவாகிய துரோணாசாரியனையும், குரவனாகிய கன்னனையும், நம் குடிக்கு மூதாதையாகிய ஸ்ரீவிட்டுமனையும் கொன்றதினாலும், பூர்வவிதியினாலும், ஆகத்தகும் பண்டாய என்று தம்பியைத் தேற்றி அர்ச்சுனனுக்குக் கிரியையும் நடத்தி, அங்கு நின்றும் போய், மைநாக பருவதத்தையும், குமுதமென்னும் மாலியாற்றையுங் கடந்து யாத்து செய்தார்.

விசயனுந் தம்பியரு மெல்லியரு மாங்கே
விசையொழிந் தடுஞ்சுரத்தை விட்டு—விசையுடைய
தம்பியொடு மாங்கே தடவரைமேற் போயினுன்
வம்பவிழுந் தாரா னவன். (233)

இவ்வகை தமபிமாரையும், நுரோபதையும் வனத்திடையே விட்டுத தாஙகளிருவரும, இனம பிரிந்த யாளி, களிறு போலப் போகாநின்றவிடத்து நூறறு ஒன்பது யோசனை சென்று அப்பால சநதிராசலி எனனும் மாலியாறும கண்டு அதிலே அர்ச்சுனறகு உததரகிரியையும நடததி மற்றும வேணடுவன செயது பினனும நாறபது யோசனை போய ஏமபருவதததைக கணடார் எனறவாறு.

குன்றத்தின் தன்னுடைய சோதியாக் கோவேந்தர்
பொன்னொத்த மாமேனி போன்றார்கள்—மின்
பாங்கா மிருகம் பறவைபல வெல்லாம் [னொத்த
[நீ]ங்கா வரைகளெல்லாம் நீர்த்து- (234)

அவ்விடத்துக் கோகிலங்கள நிலையை யாதாயிற்றோ வெனில,

கண்ணனே என்றுங் கடல்கடைந்தா யென்றும்
அண்ணல் திருநாம மடையவே—வண்ணம்
கரியோனே என்றும் கருங்குயிலி னங்களெல்லாம்
பிரியமாய்க் கூறும் பெயர்ந்து. (235)

இவ்வகை குயிலினங்களும் குருகினஙகளும் மற்றுமுள்ள பறவை இனஙகளெல்லாம் திருமால திருநாமஙகளை சொல்லிக் கூபபிடா நிற்பக் கேட்டுத் தன்மபுததிரனும தமபியும பெருக்கச் சந்தோழித்துப் பின்னும மாலியாறுகளும பர்வதஙகளும் கடந்து போயினர் என்றவாறு.

அப்பொழுது கின்னரமென்னும பருபதமுங கண்டார். அதெவ்வகையோ எனில்,

மாம்பொழிலின் பாடணைந்தும் வான்கமுகின்
[பாடுரிஞ்சிப்
பூம்பொழில்க டானெங்கும் பொய்கையாய்த்—
[தேன்பாய்ந்த
தென்றல்வந் தூடாடும் செழுவரையிற் சென்றார்
[கள்
மன்றல்தங்குந் தாரார்கள் வந்து. (236)

இவ்வகைப் பல பொய்கையு முடைத்தாயப் பருபதங் கண்டு அதிலுள்ள தீரத்தங்களையாடி வடக்கு நோக்கிப் போகா நிற்ப, இவர் முனனே ஒரு தனியாய்ப் பன்றி வந்து அடர்தலும் அதனைக் கண்டு யாது செய்தான் வீமசேனன் காலிரண்டும பற்றிக் கழுத்தைத் திருகி மிகு, மாலுருமி யோடி முன.........

* * * *

......மா, லுருவாய்த் திரி என்றான் தேர்ந்து என்பது. ஓகா ரந்தன என்னும் மகாவிருடிக்குச் சீடன் நான், மீதென் என் றும் பேருடையேன யான். சந்தன வனமென்னும் பர்வத மேறி ஆகுதிசெய்ய விருப்ப அவற்குப் புட்பமும், சமிதையும் எடுத்துவரும் வழியில் இரணடு வராகம் தம்மிற் கருவித்துப் பொருகினறன கண்டு பாாதது நினறு வரவு தாட்ப. மகா இருடியும கோபிததுத் தாழ்ததேனென்று கேட்ப யானும புகுந்ததெல்லாம் சொல்லி நிறப நீயும் போய் இவ்வனத்தே கேழலாய்த் திரி எனறு சபிப்ப யானும், சாபமோட்சம் என் னென்று கேட்பப் பாணடு புத்திரன் வீமசேனன் மகாவிந்தம் வருவனவன் கையால மாண்டால் உனக்கு மோட்சமென்று சொன்னன. அப்படியே பிரானே உன்னலே மோட்சம் பெறறேனென்று நமஸ்கரித்து நிறப, அவனுக்கு விடை கொடுத்து வடககு நோக்கி நூறறுமுப்பது யோசனை சென் றார் என்றவாறு. அப்பொழுது ஆதித்திய பகவான் யாது செய்தான்.

199-வது ஏடு இல்லை.

சூரிய அத்தமன வருணனை.

வையகத்து வெண்கதிர்கள் தான்சுருங்கி மாத்
[தாண்டன்
பையவே மேற்கடலிற் பாய்ந்தொளித்தான்—
[மைவரைமேல்
பாலாழி ஆயன் பதந்தேடும் பாண்டவர்கள்
காலாறு வண்ணங் கடிது. (237)

என்பது ஆதித்திய பகவானுதய மத்தமிப்பத் தன்மா வீம
னும் போய் ஒரு இருடி இருக்கின்ற ஆச்சிரமத்தில் சென்று
புந்து இருடியை நமஸ்கரித்து நிற்ப அவனும் *ஸ்வாகதம்
சொல்லி ஆசனங் கொடுப்ப இருந்து............முன்பு வீமசே
மெல்லாம் இருடிக்குரைப்ப அவ்வளவில் ஆதித்தியனும்
உதயபர்வதத்தே தோன்றினன்.

.........ள, படாகம் போட்டு மண்டலம் விளங்க உற்ற
னும் பாண்டவரும் இருடியை நமஸ்கரித்து விடைகொண்டு,

.........ச, சயிற்றிறம் என்னும் பருப்பதமும் கவுலிதம்போன
னும் பருப்பதமும் கடந்து இருநூற்றைம்பது யோசனை
கடந்துவிட்டது வீமசேனனுக்கு யாது நிகழ்ந்ததோ எனில்.

நாயி றிரண்டாதி ஞாலம் பலவாகி
வயுந் தடந்தோளு மிடந்துடிப்ப—நாவறண்டு
†ஓரிக் குரலு மொருகோடி யாயிற்றே
மூரித்தோள் வீமன் முகம். (238)

அப்பொழுது தன்மபுத்திரனை நமஸ்கரித்து யாது சொன்
னன் வீமசேனன்.

---

* வரவேற்கும் மொழி.

† ஓரிக்குரல்—நரிக்குரல்.

* ஒன்னலர்கள் நம்மே லுளதாகத் தான்கூடும்
என்றனக்கு மின்னே இடந்துடிக்கும்—விண்ணதி
வான்குறிகள் மீன்பகலே வீழ்ந்தெய்துந் [ரும்
துன்னிமித்தம்............ ..சூழ்ந்து. (239)

இவ்வகை விமசேனை சொலலி நிறபத தனமபுததிர
னுககு மபபரிசே நிமிததம எவவகையோவெனில,

உனக்கிளைய வீமன் [உயி]ரிழந்து நீயும்
வனத்திடையெ ன்றி னி மையு[ன்னு]
..................னத்துவன் (240)

* * * *

.........போககிவிட்டுத் தனிததோம, இதனிலும் சில உண்
டோ துனபமும ஏன எனறு, தனமபுததிரனைத தேறறிக்
கொணடு போமளவில யாது செயதான யமராசன.

புன்புனல்க ளாங்கே பொறியப்போ தெனவத்
தென்புலத்தோன் தூதாச் செறிந்தடர-அன்பினுல்
கூசவகை யன்றிக் கொடுங்காலன் தோன்றிப்
பாசமங்கை யிற்பகிர்ந்து தான். (241)

இவ்வகை யமராசன சூலமும பாசமும் பிடித்துத் தூதா
முளனும் தான பினனுமாக வந்து வீமசேனன உயிர வவ்வ,
அதற்குச சமைந்து தோனறி யாது செயதானெனவெனில.

சாரவருவன் தழல் விழியன் தாங்கரிய
மேருவரை போல மிகவடர்வன்—கார்வரிய
கூரெயிற்றைக் காட்டுங் கொடுஞ்சூலம் தான்சுழற் [றும்
சீரையுற்ற வீமன்மேற் சென்று. (242)

* பிரதியிலிருந்தவாறு எழுதப்பெற்றது.
203-வது ஏடு இல்லை.

இவ்வகை யமராசன் வந்தடர்தலும் யாது செய்தான வீமசேனன

கனல்விழித்துச் சீறிக் கடுங்கோபங் கொண்டு
சினவெயிற்றுக் கால னெதிர்சென்றான் முனையிற்ற
வெற்றிகொண்டான் வீமன் வினைசெய்ய வேதுணிந்
[தான்
நெற்றிவிழி யான்* செயற்கு நேர். (243)

என்பது, வீமசேனனும் †யுத்தம் தொடங்கி, அனலெழ விழித்து ஆரவாரஞ் செய்து யமராசன எதிர்செல்ல அவனும் அஞ்சி அகலநின்றும் பின்தொடர்ந்து முனைதொடர்ந்தும் சால வும் தூரபபோகான சாலவு மனுகவாரான இவ்வகை நடந்து செல்ல இருவரும் யாது செய்தார்,

* * * *

பிடிக்க நினைந்து பெருங்காலன் செல்லு
மடிக்கநினைந் தஞ்சா தணுகும்—வடிக்கண்ணார்
வினைகளெல்லா மறுத்துச் செறுத்துப் போய்
வைகுந்தஞ் சேர்ந்தினி வாழ். (244)

அது கேளாய் வீமசேனனே உனக்குப் பழவினைகள் பலவுமுண்டாதலால அண்ணல் நாராயணசுவாமியைத் துதி பணணிச் சென்று வைகுண்டம் சேருதி என்று மகனுக்கு ஞானஉபதேசம் பண்ணிப்போயினன வரதராஜன

அப்பொழுது உபதேசம் தலைமேற்கொண்டு தன்மபுத் திரனை நமஸ்கரித்து பின்னை தேவனை ஸ்ரீ புருஷோத்தமனை அசுரா தேவனைத் துதிபண்ணினன அது எங்ஙனமெனில,

---

206-வது எடு இல்லை. * செயல்போல் மூ. பாடம்.
† 'உயிறறந்துடங்கி' மூ. பாடம்.

எட்டெழுத்து மோதி இணைக்காங்கள் தான்கூப்பி
மட்டவிழுந் தண்டுழாய் மாலென்றே—எட்டிசைக்
நீயல்லாதில்லை நெடியோனே இன்றி யமன் [கும்
போயல்லல் செய்யாமற் போக்கு. (245)

அன்றியும்,

நாசிங்கமாகி நகைத் தவுணன் மார்பத்
துரைசுருங்க உள்ளக் குரலூன்றி—அரசவன்றன்
பாலனுக்கே அன்றளித்த பசுசைத் துழாய்முடி
[யாய்]
மாலவனே நீயேஎன் வைப்பு. (246)

அன்றியும்.

வெள்ளைச் சுரிசங் குடன்வந்த நேமிவலம்
புள்ளைக்கா டங்கும் புயல்வண்ணு—கள்ளத்தால்
வெண்ணையொளித் துண்டோனே வேழமருப்
பொசித்தாய்
அண்ணலெனக் காவா யருள். (247)

இவ்வண்ணந் துதிபண்ணு நின்ற வீமசேனனைக் கண்டு ஸ்ரீ புருஷோத்தமன அடியாருடன நமக்குப பணி அலல வென்று காலன் விட்டகல தேவா வசுக்கள் யாது செய்தார்.

மேகம் நிழலெடுப்ப மின்னித்துளி தெளிப்ப
ஆகமதி மாருதக்கோன் வந்தசைப்ப—வாரி
மலர்தூவிப் பல்லாண்டு மங்கையர்கள் கூற
சிலர்துறந்து கொண்டெழுந்தார் சென்று. (248)

இவ்வகை வீமசேனனைத் தேவகுமாரரும், தேவ ஸ்திரீ களுமு, புட்ப வருஷம் பொழிந்து பொற்சிவிகைமீது வைதது

நிறைகுடமும் நிறைவிளக்கும முளைப்பாலிகையுங் கொண்டு ......போலக......

* * * *

கார்வரை மேல் வேந்தனும் கண்
டாற்றுன் மிகவெறுத்துப் போந்தவினை—யாறுமல்
அற்ற தறிந்தது கொல் பாவினை.........
சுற்றமிழந் தேனன்றே தொக்கு. (249)

எனபது. காநதள அலாந்தது கைவிரிநதல போனறது கணடு, நான சுறறமிழநது போகினற[து கணடு]தறகுந கைவிரித்தீரோ வெனறு உறறுபபாராமல அபபால போயி ஞன் தனமபுததிரன.

தாங்கரிய பெருந்துயரந் தானு ழுன்று
பாங்கெலாம் சிந்தை பரந்தலைப்ப—நீங்கிப்
படர்கானந் தானகன்றான் பார்வேந்தன் முன்னே
இடராம் வினைகூர்ந் திட்டு. (250)

இவ்வகை செல்லாநிறபக் குயிலினஙகள் கூவுகினறது கண்டு யாது சொனஞன தனமபுத்திரன.

மானக் கதிர்வேல் மன்னவன்றன் முன்னே
கானக் குயிலினங்கள் கலந்தழைப்ப-மானத்தோ(டு)
எம்பியரை இங்கே வரக்கூவு மென்றுரைத்தான்
தம்பியர்போ கூறித் தளர்ந்து. (251)

எனறிவ்வகை குயிலினஙகள் கூவநகேட்டுப் பெருந துக்கமெயதி என் சுறறத்தாரை வரக கூவாய குயிலே எனறு புலமபி, ஆரணியததாடே போய்ப பருபதஙகளும, மாவி

209-வது ஏடுமுதல் 215-வது ஏடுவரையுமில்லை.

யாறுகளும கடந்து கலகமெனனும பருபதத்தையுங் கண்டு போகாநிறபச் சணபக மலாநததுகண்டு அதனருகில் தூமபி ஈளைக கணடு யாது சொனனுன தன்மபுத்திரன.

வம்பவிழ்தார் சண்பகத்தின் மாமலரிற் றூதுண்டு
தும்பிகடா மங்கே தொடர்ந்தோடத்—தம்பியர்கள்
தனக்கென் னிலைஎல்லா மியம்புமின்க ளென்று
[ரைத்தான்
மின்னுலகெண் கூர்ந்தலைவெல் வேந்து. (252)

இவ்வகை சொல்லிப் போகாநினற தனமபுத்திரனுக்கு ஆநிதநிய பகவான யாது செய்தான்.

பார்வேந்தர் வந்து பணிந்திறைஞ்சிப் பாரின்மேல்
தார்வேந்தன் துக்கந் தனைக்காணு—நீரொத்த
பாற்கடலிற் றேன்றும் பரிதி ஒளிமழுங்கி
மேற்கடலிற்சென் றணைந்தான் வெற்பு. (253)

இவ்வகை ஆநிதநியனும் அததமன பருபதஞ் சார்ந்தான. தனமபுததிரனும மகாதுயரத்தூடே ஒரு வடவிருட்சத்தின நிழிருந்து நிததிரைகொள்ள அதன்மேல் வாழ்வதொரு மாநாகம பல் வாயால் வளைதது யாது செயததோ எனில்,

†பெரிது மிரையொன்று பெற்றேமென் றெண்ணி
அரசன்றன்... ... ...
......மன் கண்டான் கலிந்து.
* * * *

என்பது தன்முன்னே வந்து நின்ற புருஷமிருகத்தினைச் சந்தோஷித்துப் பின்னை அதிசநதாபத்தனுய விம்மிவிம்மித துககமெய்தி நின்ற தன்மபுததிரனை நோக்கி யாது சொல் லிறறு புருஷ மிருகம்.

---

* இவ்வடி இருந்தபடி எழுதப்பட்டது. † இப்பாடல் முற்றுமில்லை. 218-வது முதல் 223-வது எடு முடிய இல்லை.

எந்தோழ னெம்பியர்பேர் சொல்லி இடருறுநீ
வந்தாயிங் கேதோ வரவென்ன—முந்த
அறிந்தீர் போல்நின்றீ ரார்கொலோ வென்றான்
பரிந்தோ ராமிருகம் பன். (254)

எனபது, வீமாரசசுனர் நகுலர் சகாதேவா பேர சொல
லுகினறாய். நீ யாரெனறு நிரூபிககப போகினறதிலலே. பயபபடாதே. நின்னே உள்ளவாறெலலாம உரைப்பாயா கெனறு புருஷமிருகம் கேட்பத தனமபுததிரன சொலலு வான,

யான் குருவமசததுத் தனமபுததிரன எனபதறியாயோ. நீ என யாகததுக்கு அததினபுரததுக்கு வநதாய், நீ எனனே அறியாயோ எனறு தனமபுததிரன கூறக் கேட்டுக் கனத்த வியாகுலமாய் யாது சொலலிறரே எனில.

* * * *

...........த் தொண்ணூறு யோசனே கடக்கில அக்கோணம என்னும பருபபதமுணடு. மறறதனேக கடந்துபோய், ஸ்ரீ கேதாரத்தைக் காணபாய் ஆகெனறு பினனும யாது சொல விற்ரே எனில்,

குருக்கள் குலபதியே கோவேந்தர் கோவே
திருக்கேதா ரத்தளவுஞ் சென்றால்—நெருக்கியோர்
புள்ளதனே யூர்கின்ற போற்றுகழல் மாயவனே
உள்ளவா றெல்லா முணர். (255)

இவ்வகை சொன்ன ஸ்ரீவாசிகம யாது சொலலிறரே எனில,

சிவனுடைய மெய்யடியென் செவ்வாய்ப் பவளத்
தவளநகைத் தையல் மாதே—இவளுடைய
சொல்மிழற்று மஞ்சொற் சிறு கிளியை[யான்]
கொல்லமுனிந்த சாபமது தான். (256)

* 225 முதல் 235 வரை ஏடுகள் இல்லே.

எனபது யான பகவான அடியேனபால் பதிபரமேசுரி ஒரு கிளி வளாததாளதனைப பெறுமயக்கததாலே கொன றேன. பார்பபதி முனிந்து கிளியைக கொனருய, நீயுங கிளி யுறுபபெறுவாய் எனறு சாபமிட, அன்றுமுதல அப்படியே திரிகினறேன. இப்பொயகையுமெனனதே, யாவரும் என்னை நலிவாரில்லை, நானும் விட்டுணு லோகததுப் போய் இப் பொழுது வநதேன. நீயும ஸ்ரீகேதாரம செலவாயஆகெனறு சொல்லக் கேட்டுத தனமபுத்திரன சொலவான.

நீ, விட்டுணு உலகத்தினினறும் வந்தாயாகில், நீ விட் டுணுவைக கணடறிவையோ வெனன, ஸ்ரீவாசிகம் யாது சொலலிறறு வெனில,

வண்டாருந் தண்டார் துழாயலங்கல் மாயவனைக்
***கண்டேனவன் வடிவுசொல்லி யாற்றிவிழக்--கண்டு**

புருஷமிருகம தன்மபுத்திரனை முகததைத துடைத்துப் பினனும யாது சொலலிறறு எனில,

தன்மபுததிரனே, உன் தனமசீலம தலையழிய இவ்வாறு செயதாரை மூலமறககொளகத் தவிர் எனறு கொதித்து யாது சொலலிற்றுப் புருஷமிருகம்,

மன்னுவுனக் கிளையார் வானடைய நீதான்போய்
இன்னுது செய்தார்மற் றியாவர்தான்—முன்னுளில்
பாருனக்கே யாக்கிப் பகைகெடுத்து நான்றருவேன்
நேருனக்கு முண்டோ[தா] நிலத்து. (257)

நினனை இவ்வாறு செய்தார் யார் எனறு சொலலுவாய். அவர்களை என் எயிற்றுக்கிரையாககி நின் முடிசூட்டிச் சதத லோகமும் இராசசியமும செலுத்துவிப்பன், நீ ஏதும் இட

*கண்டென்வன வடிவு. குறைப்பாடல் மூ. பாடம்.

ருறவேண்டாமென்று வடவாமுகாக்கினிபோலக் கனன்று நின்று பின்னும் யாது சொல்லிறனே எனில்.

காற்றோ மலையோ கடலோ கனலோதான்
கூற்றோ உரையென்று கோபித்து—பற்றக்
கலியெனக்கு மானதோ கட்டுரையா யென்றான்
வலிதனக்கொன் றில்லா தவன். (258)

எனறிவ்வகை புருஷமிருகம் சொல்லக்கேட்டு யாது சொன்னான் தனமபுத்திரன.

பூந்தாவும் காவும் பொருப்பும் புடைகாத்த
மாந்தாதா என்பவனும் வானடைந்தான்—காய்ந்த
இரணியனைப் பிளந்த மாயனெம் பெருமான்
சரணகமே என்றனக்குச் சார்பு. (259)

எனபது. உன்னைப்போல தைரியவான்களும் சத்திய வான்களுமில்லை. யாங்கள், நாராயணனை பணி மறுக்கலா காது, ஆதலால்,

நாராயணசாமி சரணார விந்தங்களே எமக்கு ராசகியம் கண்டாய். பூலோகத்துக்கு ஸ்ரீமத துவாரகாபதிகக்கே இருந்து துஷ்டநிக்கிரகம் செயது புலியும் புல்வாயும ஒரு துறையிலே நீரூட்டினாரும, மாந்தாதாவும் பலரும மாளை பெய்தினர். அவரும சுகததே அனுபவித்துக் கனமபூமியில மரணமின்றியே இருந்தார் யாவருமிலலை கண்டாய். யான இனிக் கனமபூமியில இருப்பனல்ல னென்று தனமபுத்திரன்† [‡பாலியபடியே, பஞ்ச இந்திரியங்களும பேதியாலின்றன. யான் சொல்லும்வண்ணம் ஏதென்று தன்மபுத்திரன கூறக் கேட்டு யாது சொல்லிறது ஸ்ரீ வாசிகம.]

* மான்றோதான் மூ, பாடம். ‡ பால்லியபடியே மூ. பாடம்.
† இதற்கடுத்த எடு இல்லை.

செங்கோல் திசைநடப்பத் தேர்வேந்தர் தற்சூழச்
சிங்கா தனத்திருக்கும் சேவடிகள்—துங்கமத
மத்தகத்து மேலிருந்த மன்னவனே மாலவனாய்
இத்திசைநீ வந்தவா றென். (260)

இவ்வகை நீ மகாவிந்தம போந்த வழிகள்தோறும் அதி பலவானகளாகிய தமபிமாரையும இழந்து உன உற்றாரையும இழந்து இராசசியததினையும் துறநது பருபபதஙகளும் மாலி யாறுகளும கடநது வருந்தி நின பாதங்கள அததிப்பழத்தை ஒததிருநதனவெனறு பினனும யாது சொலலிறறோ எனில்,

தேவர்...... பணிகேட்பத் தேர்வேந்தர்[சூழக்]
காவலனாய்ப் பொய்கைதனைக் கைக்கொண்டு—யா [வற்கு
மேலாக வீற்றிருப்பா யென்றுரைத்தான் மெய் [வருந்த
மாலாகிச் செல்வானை வந்து. (261)

எனபது. இங்குனக்கு வேண்டினவெல்லாம தலைக்கட்டிக் கோமேதகத்தால மாடகூடப் பிரசாதஙகளும, விசுவகன் மாவை அழைத்து இங்கே உண்டாக்கித் தருவென, இங்கே இருமெனறு ஸ்ரீ வாசிகம் சொலல யாது சொன்னான தனம புத்திரன,

வேதனையும்வேத விதியினையு முன்னை வரும்
தீவினையுந் தீர்க்குந் திருமால்காண்—போதுலவு
பொற்றா மரைப்பாத மல்லாது பூதலமேல்
மற்றேதும் வையா மனம். (262)

என்றிவ்வகை சொல்லி நீ முன்னம் உபதேசிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ கேதாரமே போகின்றேன எனறு போமளவில் நாராயண சாமி பாதகமலம்.

*மேகங்களோ வென்றி வெய்யகதிர் விட்டெறிப்ப
......ள்ளதீந்து மழைதானு மன்றி—நாகங்கள்
மெய்யுயிர்க்கு மன்ற வியன்கானஞ் சென்றடைந்
[தான்
.........ற் தாயகக் கோ......... (263)

இவ்வகை ஆதித்த கிரணத்தால வல்லிசாதிகள வேறுபட்டு நாகங்களும நீ............நரகத்திலே ஒடுங்குகின்ற கானத்தை ஒருவகையாற கடந்துபோயச் சோந்து அங்குள்ள தீாத்தங்களையாடி அங்குநின்றும போய்க்கோணம என்னும பருபதங்கண்டு,

காணி என்னும மாலியாறுங்கண்டு யாது செயதான தனமபுத்திரன,

$சங்கு வீரமு மங்கேமாளிகைமேல் செங்கமலங்
காட்டித் திருமுகங்க ளங்கே அணிப்பாலிகை
...தன் மணப்பாறை மேலிருந்தான் வந்து. (264)

இவ்வகை இதநின மருங்குணடாகிய மணிபபாறை மீதிருந்து இளைப்பாறி யங்குநின்றும் போய் தெயவசாரமென்னும மாலியாறறைப் பாலனியாய இருமருங்கும நந்தவனமாயப்பதியாயத தோன்றத தோாபாஙகாய, காறுது வியாது சொனனுன.

அரவுயர்த்தோன் வஞ்சனைக்கு மாற்றாது முன்ன
மிரவுபக லெம்பியரு நானும்—அருவி†......
வெங்கானம் போன்றதே என்றென்று மெய்
[‡துற்றான்
தன்காலுடன் தளர்ந்து தான. (265)

*ஈற்றடி இல்லை, 2-வது முதற் சீரில்லை குறைப்பாட்டு இருந்தவாறே எழுதப்பெறறது.

$ இப்பகுதி பாட்டிடை விரவியதுபோலக் காண்கிறது.

† நிறை மூலபாடம். ‡ துற்றான் பாடம்.

இவ்வகை..............பொக்கிஷததுப் பின்னை வீமசே னனை நினைநது யாது சொல்லிப் பிரலாபித்தானே எனில்,

*நூற்றுவர்க ளென்று..............ம்
பெரும்போது தன்னை ஏற்றச்—செருக்களத்தில
[டழித்து
நாற்றிசையும் தோற்றம் படைத்தருளுந் தோள்
[வீமா
[தோ]ணற்றம் கரைவாய் வின். (266)

எனபது, பினனும அருச்சுனனை நினைந்து யா[ங்ங]னம் பிரலாபிததானே எனில

இத்தரை எல்லா மமர்க்களத்தி லாங்கே
எதிரெதிரே வில்லிறுத்த வேந்தாய்—அதிரதிரி
லோர்விசயன் முக்கணிறைவனெடும் போர்பொருத
தார்விசயா வென்றான் தளர்ந்து. (267)

அன்றியும,

*மாற்றலர் பெரும்புகழாய்......மன்னவனே [மன்ன
வனே]
ஏற்றவெல் வேந்தர் இளங்களிறே—கூற்றனைய
சீற்றத்தாய் தேவற்காய்த் தானவரைக் கொன்ற
டர்[த்தாய்] (268)

பூலோகத்துக் கன்னியரும் தெய்வலோகத்துக் கன்னிய ரும் நாகலோகத்துக் கன்னியருமட, திரள்திரளாகப் பொய்கை யினகண் நீராடவந்தார் அப்பொழுது தன்மபுத்திரனுந் துரோபதையை நினைந்து பிரலாபிப்பது கணடு கனனியர்கள் யாது சொன்னர்.

---

* இவ்விரண்டு பாடல்கள் அடி பிறழ்நதும் தளைகள் சிதைந்துமுள் ளது. இருந்தவாறே எழுதப்பெற்றது.

மானிடவர் வந்திங் கழுதா ரெனச்சொல்லி
கானமயில் போலுங் கன்னியர்கள்—ஆனதென்ன
அன்னநடை மடவா ராங்கவனைக் கண்டார்கள்
இன்ன தெனவுணர்வீ ரிங்கு. (269)

பஞ்சிதழி இணையார் பாரப் பணைமுலையார்
நஞ்சே அனையவிழி நன்னுதலார்—மிஞ்சுமயில்
சாயலார் பூங்குழலார் சார்ந்தார் தருமனைத்தம்
மாய முடனே அறிந்து. (270)

மற்றும் சிலர் எங்ஙனம் வந்தாரோ எனில்,

நாமேதான் சென்றங்கே நன்றுசொல்லி நன்
[கணைந்து
தாமே யருகணைந்தார் தையலார்—பூமேவு [ஞம்
பொற்று மரைமுகமும் பூண்முலையும் [பொற்று
நற்று மரையடியார் நன்று. (271)

பின்னும் சிலர் எவ்வண்ணம் வந்தாரோ எனில்,

மாக்குன்றின் மீது மயிற்கணங்கள் வந்தாற்போல்
பூக்குன்ற மாலை புடைசரிய—நோக்கரிய
மையரிக் கண்மாதர் மன்னவர் கொல்[லென்ன]
பொய்கைதனிற் போயணைந்தார் புக்கு. (272)

அப்பொழுது தனமபுத்திரனை நோக்கி யாது சொன்னார்
கன்னியர்

செய்ய............றுமா னிடவர் வடிவாய்
எய்தற் கரியவிட மெய்தினாய்—மையுற்ற
கன்னியரே நாங்கள் கா......யே புகுந்திங்[கு]
உன்னியவா றெங்கட் குரை. (273)

என்பது கன்னியர் வினவத் தன்மபுத்திரன் யாது சொன்னான்.

சேலெனுங்கட் கன்னியர்காள் செல்குதியோ எம்
[பியர்கள்
காலமே செய்யக் கதறுகின்றேன்—பாலனைய
மென்மொழியீர் நீங்கள் விரைந்து வினவுங்கால்
என்மொழிகேட் டென்[ன] பயன். (274)

என்பது, நான் என் தம்பிமாரையும் துரோபதையும் இழந்து புலம்புகின்றேன், நீர் என் மொழி கேட்டென்ன பயனென்று தன்மபுத்திரன் சொல்லக் கேட்டு யாது சொல்லுவார்.

நீயாருன் தம்பியார் நேரிழையார் நீவனத்தில்
பேயாக நின்ற ரற்றும் பேதைமைஎன்—வாயார
உள்ளவா றெல்லா[ம்] உரைஎன்று ரோங்கோத
வெள்ளமாங் கண்படவார் மீட்டு. (275)

எனக் கேட்டுக் கன்னியர்க்கு மறுமாற்றம் கொடாதே மதிமயங்கி இருந்து சிறிது தேறிப் பின்னை யாது சொன்னான் தன்மபுத்திரன்.

பாண்டவரில் மூத்தவனான் பாவைமீர் கேட்பீரே
லாண்டகையான் வீமாருச்சுனருங்-காண்டகுதோள்
வீரர் விரட்டையரு[ம்] மென்சொற் றுரோபதையும்
சேர விழந்[*யானி]திருந்தேன் றேர்ந்து. (276)

* * * *

சேர்ந்து கலவிக்கடலில் செக்கானஞ் சூழ்ந்ததிரு
முற்றுமுலைத் தடத்து மூழ்கினார் நின்றார்பால்
கற்றார்க ளன்றோ கலந்து. (277)

249-வது எடு இல்லை. *து-மூ. பாடம். யானி மூ. பாடம்.

என்பது, இந்திரியங்களை துறந்தார் யாவருமில்லை பூமி பாரந் தாங்குகின்றதும, அநேகந் தனமதானம செய்கின்றதும அநுட்டான தாப்பணம செய்கின்றதும, வேள்வியாகம் செய்தும, மகாதானம செய்தும், வருந்துகின்ருர். எங்களைப் போலும் தெய்வமாதர்கள் தனத்தட மூழ்கவும ஆடலபாடல காணவும கண்டாயென்றும, அதுவுமன்றியே சாவ லோகத்துக்குஞ் சுவாமியாகிய பரமேசுரனுக்கு இரண்டு மாதர்களை நீங்கி இருக்கமாட்டாது பாதத்திலும சேடர்முடியிலும வைத்திருக்கின்ருர். ஸ்ரீ நாராயண பகவான திருமார்பிலே ஸ்ரீ தேவியையும் ஸ்ரீ பாதத்திலே பூமி தேவியையும, கொண்டிருக்கின்ருர். பிரமாதி தேவா வாகேஸ்வரியை நாவிலே தரித்தும், சரசுவதியை அங்கையிலே தரித்துமிருக்கின்ருர். தேவேந்திரனு மெண்ணற்கரிய தேவிகள் சேவிப்பவிருக்கின்ருன். நீ சங்கு சார்க்கந் துறந்தோமெனகிற,

* * * *

பொங்கு புனலாற தாய்............
எங்கு மிருண்ட வனமுளதாய்—அங்கே
சிங்கமொடு புல்வாய் செறித்துநில......தான்மேயு
மங்கு மலைகண்டா னவன். (278)

இவ்வகை, தொண்ணூறு யோசனை சென்று புத்தகிரி என்னும் பருப்பதங கண்டு அதனமேலேறி[யப்பட்ட] அஙகே காணப்பட்ட பகவத் கோயில கண்டார், எங்ஙனம் துதித்தாரோ வெனில்,

தேடிவந்தேன் தாள்வேண்டி நிலமகன் பாரங் [குறைய]
விடாய் தீர்த்த கொம்பே—நெடியவரையில்
கஞ்சனுயிர் பிளந்தான்[றன்] தங்காய் கடுவினை [யேன்
நெஞ்சிலிடர் தீர்த்தருள்வாய் நீ. (279)

251-வது ஏடு இல்லை.

அனறியும,

*பொருகலேயே மேற்கொண்டு போர்புரிந்து செங்கை
வருமயிடன் றன்சிரத்தை வாட்டித் — திருவடியை
மற்றதன்மேல் வைத்துகந்தான் தங்காய் வருந்திய
[வென்
குற்றமெலா[ம்] நீயே குறி (280)

என்று துதிகக எஙஙனம தோனறிஞள.

*வாளொருகை தண்டொருகை வன்சூல—வில்
[லொருகை
நீளொலி சங்கிெனுடு நேமியுங்கையால் மருங்குற்ற
[செவ்வி
மதிகாட்டி ஆங்கேயருள் கொடுத்தாராயினு மாங்கு
(281)

இவ்வகை பிரத்தியக்ஷங்கண்டு மற்றவன திருநாமம் நூற றெட்டுந் துதிதது நிறப அவளுவேண.......(தனமபு)த்திரன வேணடிக்கொள்வான். ஸ்ரீ நாராயணன ஸ்ரீபாதகமலங்களை ....யீண்டு.........வரநதருவாயெனனப் பிரசாதம செய தருளினன. அப்பொழுது,

*அங்கவள......வாந்த.........
......பொழுதே செங்கட்புலியுழலுந் திண்காட்
டிறத்துங்க மால் பொற்பாதஞ் சிந்[தித்து]
பொதி என்னு மந்தி. (282)

இவ்வகை நற்பொதி என்னும் மாலியாறுங் கடந்தேறி யப்பால்.........கடந்து போகா நிற்பக் கெதவாகினி என்னும் பெரியாறு மண்ணும் விண்ணும்.........நினறவிடத்து மாலி யாற்றைக் கண்டு போக அரிதென்று தம்பிமாரை நினை...... கண்[ண]னைத் துதி பண்ணு நின்றளவில் அத்தன்மராசன யாது செய்தான.

---

* குறைப்பாட்டு சுவடிப்படி எழுதப்பெற்றது.

"என்னுருவம் தான்கொண்டு சென்றே லப்பொழுது
மன்னவனு மாங்கே மயங்குமெனத்—தன்னுருவம்
பொல்லாச் சுணங்கனுய்ப் போகும்படி துணிந்தான்
எல்லா[* எங்கு]மவ னிற்கு மிறைவன்." (283)

தனமபுததிரன மனது சோதிபபது பொருட்டாகத தனமராசனும தனனுருவம மாறிப் பெறற வடிவில ஒரு புழுதத நாயின வேஷஙகொணடு செனறு யாது செய்தான தனமராயன.

மின்னிவரும் பூணைகையார் மைந்தர்தம் கோமான்
தன்னிலமை சோதிப்பான் ருன்வேண்டிப்--பொன்
தன்னுருவம் நீங்கித் தனியே ஒருநாளில் [னிகராம்
மன்னவன்பாற் சென்ருன் மகிழ்ந்து (284)

இவ்வகை தன(ம) சரீரமெலலாம சொரி குருதியுட, வழும்புமாகிய நாய் இந்தத தனமபுததிரனை அறுக வநது வால குழைதது நினறு சுணஙகுதான யாது சொலலிறறெ வெனில

சிரங்கனுய் வந்தவெனைத் தேர்வேந்தே என்னை
இரங்கியினி ஏறவிடாய் என்று—தரங்கம்
பரந்துபுனல் சூழ்நாட னத்திசேர் தி......
இரங்கவுரை செய்ததே இங்கு. (285)

எனபது, என இந்த ஆறு கடககின்றுயா [எனனைக] கொண்டுபோவாயாகெனறு வால குழைததுச் சேவைசெயது தனமபுததிரன இரஙகும, ...து நிறபமறற தன சரீர மெலலாம புழுகெளியக கணடிரஙகி எனனை உனக்கிது வந்து ..... தி நிறபமாகியாறுமெ றிது வறறினது கணடு தனமபுத திரன போகத துணிதலும சுணஙகனுமதுகணடு ஊளையிட்டு நினறு யாது சொலலிறறெருவெனில,

* எங்கு மூ. பாடம.

- தலையும் புழுத்தென சரீரமும்புண் ணெங்கு
மலைகின்(றேன) [வே]ண்டின்—றலைபுனல்சேர்
ஆற்றங்கரை கடக்க அய்யாகொண் டேகென்று
சாற்றின் வெவ்......... (286)

என்பது, நானிந்த வடிவினாகண சால நாள் திரிகின
றேன இந்த மாலியாறு கடகக மா[ட்டாமல]........பபாத
நம போக விரகலறி உழலுகினறேன. நீ என புண்ணிய
[நிருத்தத]தாலே வநது தோனறினுய் என,

வழுவு மொழுகும் சுரோணிதமும் மேனி
முகமெல்லாமிருந் தூரத் தா—னேதும்
நெஞ்சில் நினையாதே நெடுமுடியின் மீதுவைத்தான்
பஞ்சவரில் மூத்தான் பரிந்து. (287)

எனபது, இவவகை முடுவலைத தலையில வைத்து வழுமபும
சுரோணிதமும தலையும முகமும வழிநதொழுகத தலையிலும
முகததிலும் புழுவூாதறகுச சலியாதே போகலும, இப்படிப்
போகினற தனமபுததிரனை நோககி யான முனபு செய்த
பாவஙகளாலே இபபடி அனுபவிககின்றேன என்று முடுவல
யாது சொலலிறறோ எனில,

பாரை ஒளித்துரைப்பன் பாப்பாரைத் தீங்குசெய்
ஊரை உறக்கத்தே தீயிடுவன்—ஏரி [வன்
கரையுடைப்பன் கூவல்குளம் காணிஎன்றுந் தூர்ப் [பன்
உரையெடுத்துச் சொல்வதே உற்று. (288)

அன்றியும. பல மிருகஙகள், கொல்வன பசுவை வதை
செய்வன்,

---

* குறைப்பாடல்.

சீலமனிதர் சீவன் செகுப்பன் வலைபிணித்து
வான்பறவை கொல்வன் மரங்குறைப்பன் —மூத்
[தாரைத்
தான்பிறகு பேணேன் தலத்து. (289)

என்பது, மிருகஙகளைக் கொலவன குராற் பசுவைக கொலவன கொடிய பல குறறஙகள் செயவேன், மனுஷரைக கொலவேன வலை பிணிதது பறவைகளைக் கொலவேன வாழை மரங்களைக குறைப்பேன, குரவரைப் பேணேன, ஆத லால மிகவும பாவங்கள் செய்வேனெனறு பினனும யாது சொலலிறனே எனில,

படுகுழிகள் கல்லிடுவன் பாவையுரை கொல்வன்
கொடியபல குற்ற மேற்கொள்வன்—இடுவதனை
இச்சி யே(ன்) ஆர்க்குமிசைவு கொண்டே(ன)
[னெஞ்ஞான்றும்
நச்சியர்க் கீயேன் நயந்து. (290)

இவ்வகை முடுவல் சொலலக் கேட்டுத் தன்மபுத்திரன சொல்லுவான.

யாவராயினும் தான செய்த பாவங்களைச் சொன்னல் பாவங்கள நீஙகுமெனறு மகா இருடிகள் சொல்ல யான கேட் டறிவன ஆதலால நீயும் செய்த பாவம் சொன்னய். உனககு நரகமில்லை நானுமுனனை நட்டாற்றில் இழிய விடுகிலேன. கரையேற்றிவிடுவே னென்று பின்னும் சொல்லுவான்,

எல்லாக் கொலைசெய்தா யாகிலும் யானுன்னைப்
புல்லாக் கரையிற்போய் விடுவன்—சொல்லா
அதுபெரிதே சொன்னயின் ருற்றில்விடே னென்
[ருன்
மதிகுல...... வெண்குடையான் †தான். (291)

* குராற்பசு—கபில நிறப்பசு. † மகிழ்ந்து மூ. பாடம்.

எலலா வினை செய்தாயாகிலு முனானை நான் நீரில் இழிய விடேன, கரையிலேற விடுவேனென்று தனமபுத்திரன் சொலலக கேட்டுச் சுணங்கனும யாது சொல்லிற்ருே எனில்,

எல்லையதைக் கடப்ப னென்று மிருநிலத்தில்
சொல்லு......பொய்யேயாய்ச் சூழறிவு—மில்லாக்
கயவருடன் பகர்ந்து கைப்பிடியேன் கண்டாய்
இயல்வதே யார்க்கு மிடேன்ருன். (292)

இப்படிப் பலகாலுஞ் சுணங்கன சொல்லவும் மறறு அதன் கட்டுரை கேளாதே வடகரை ஏறினை தனமபுதகிரன், அப்பொழுது யாது நிகழந்ததோவெனில,

சிரங்கநாய் தான்தவிர்ந்து தெய்வ வடிவாகி
இரங்கியோ ரின்பத்த ஞகித்—தரங்களாய்ப்
பூமாரி தூவிப் புகழ்ந்தேற்றிப் போய்நின்ருன்
கோமான்றன் *நா[யை]க் குறித்து. (293)

இவ்வகைத தனமராசனும் சுணஙகனுருமாறித் திவ்விய ரூபத்தனுய் யாதருளிச் செய்தான,

நீ யென புத்திரன என்பதறகும சததியவான் என்பதறகும நீயே அன்றி இலலேகணடாய் எனறு தனமபுத்திரனுககுப பிரதி உபகாரம செயதறகரிதென்று சொல்லி நீ உன் சரீரததுடனே சுவர்க்கலோகம் புகுவாய் என்று வரம கொடுத்துப் போயினன் தனமபுததிரன.

மண்முழுதுந் தாளுண்டு மாயன் பணியினல்
விண்முழுதுங் காணத் தவமேவினன், (294)

* * * *

261-வது ஏடு இல்லை. * கை மூ. பாடம்.

........உரைகளுடைய இராதநிரி சேடங்கழிய ஆதித்தன் யாது செய்தான்.

குவளைமலர் வாய்திறப்பக் கோகிலங்க ளார்ப்பத்
தவளநிறச் சங்கொலி நின்றேங்க—*அருவரை [வாய்ப்
பொங்குதய மால்வரைக்கே போந்துதித்தான் [மார்த்தாண்டன்
*செங்க[திர்]த் திரள்வீசிச் சிவந்து. (295)

இவ்வகை கண்டு தன்மபுத்திரனும் மகா இருடியை விடைகொண்டு வடக்கு நோக்கிப் போயினா என்றவாறு.

தெய்வக் கட [களிற்று]த் தேர்வேந்தனைத் [தொடர்ந்து
கவ்வைத் துயரங் கருத்தழிய—அவ்வகையே
துன்னிமித்த மெல்லாம் தொலைத்துவந்த மன்ன [னுக்கு
நன்னிமித்தம் காட்டும் நயந்து. (296)

இவ்வகை தன்மபுத்திரனும் நிமித்தங்கண்டு பிரியமெய்தித் தொண்ணூறு யோசனை சென்று சங்கொடி என்னும் பருபதத்தினையும் கடந்துபோய் ஸ்ரீ கேதாரமும் முப்பது யோசனை எனச் சென்று, ஒரு வடவிருட்சத்தின் கீழிருந்து தம்பிமாரை நினைந்து யாங்(க)னம் புலம்புவான.

வீமா விசயா விறனகுலா சாதேவா
வேமாறென் னுள்ளமெலாம் வெம்பினே— [னாவென்
ஒன்று மறிகிலே னூழ்வினை யார்செயலை
இன்று மறிகிலேன் யான். (297)

---

* அரி மூ. பாடம். * செங்கத்திரள்—மூ. பாடம்
கடற்களித்து மூ. பாடம்.

இவ்வகையிருந்து புலம்பிடவும் நனவிமித்தம் பல்வுந தோனறிப் புணடரீகாக்ஷன் புருஷோததமன ஸ்ரீ கேசவன் அரஙகவாணன, சர்வசந்தோஷன், ஆப்பிரியன், கருடவாக னன, ஸ்ரீராமன, அச்சுதன, அநந்தசயனன், கருணைகரன, கார்முகில வணணன என்று துதி பண்ணி இனிது சொலலி நடந்து ஸ்ரீ கேதாரததை எவ்வணணம கண்டானே எனில,

சுற்றுமதி லொருபால் சுற்றும்பொழி லொருபாற்
சுற்றுநதி யொருபால் சூழ்வனமாய்—மற்றதன்
செங்கமலக் கண்ணன் திருமேனி காட்டிற்றே [பின்
அங்கமலப் பொய்கையெல்லா மாங்கு. (297)

இவவகைத்தாகிய கேதாரமாவது நானகு திசையும் கமு கும், தெங்கும, கதலியும மிடைந்து, மலலிகை, சண்பகம, கேதகை தாமரை நெய்தல், தாதவிழ கழுநீர்மிடைந்து மூவா யிரந் திாததஙகளை உடைத்தாகிய திருக்கேதாரததைக கணடு சமபிரமித்து வந்த திருக்குமரி யாது சநதோஷித்து ஒரு விருட்சததின கீழிருந்து நாராயண துதி பணணினுன். அப் பொழுது ஸ்ரீ சுதன யாது செய்தருளினுன.

சேமத்துத் தா னிருத்திச் செங்கமலக் கண்ணன்பால்
சா மத்தே பேணித் தனிநெடுமால்—நா மத்தை
எப்பொ ழுது மெண்ணி இனிதமா வேத்தினுன்
அப்போதருள் புரிந்தா னுங்கு. (299)

எனபது, ஸ்ரீ சுதன போய ஸ்ரீ வைகுண்டம புக்கு நாரா யணசுவாமியை நமஸ்கரித்துத தன்மபுததிரன திருக்கேதா ரத்துக்கு வந்தானென்று விண்ணப்பம் செய்யத் தேவதேவ னும மகாப்பிரியனுயவன சரீரத்தோடும வந்து நமமைக காணவேணுமெனறு, திருவுளம்பற்றி அருளி திவ்விய ஸ்ரீ ஆதி தேவர்களும, சதத இருடிகளும, தும்புரு நாரதர்களும, அசுரர்களையும அருளிப் பாடிட அவர்களும வந்து பணி ஏதெனறு தொழுதுநிற்ப அருளிச் செய்வார்.

நீங்கள் போய்த தனமபுத்திரனை அழைததுககொண்டு வாருங்களென்று அருளிச்செய்ய விடைகொண்டு போந்து ஸ்ரீ கேதாரம் புகுந்த தனமபுததிரனைக் கண்டு தேவர்கள் யாது சொன்னார்.

தேர்வேந்தர் வேந்தே திருக்கேதா ரம்புகுந்தாய்ப்
போர்வேந்தே முன்னாட் பொருக்களத்தில்—தார்
[வேந்தர்
துஞ்சிடப்போர் வென்றவனே துன்புவியில் நீராடி
நெஞ்சிலிடர் தீரென்றார் நின்று. (300)

என்பது தன்மபுததிரனை நீயுன மிததுருவான தவத்தாரை யும குருககளையும மூததோரையுங கொனற பாவம கழியவும நீ உன தமபிமாரையும இழந்துபடுகிற துயரமும தீரும. இந்தத தீர்ததததிலே விருமபியாடுவாயா கென்று விமானங கொண்டுவந்து நினறு சொல்லத தனமபுத்திரனும மேல நோககிப் பார்ததுத தேவாகளையும விமானததையுங கண்டு தரிசன மோட்சம் பண்ணிப் பெருக்கப் பிரியபபட்டுத தீர்த தம புககு யாது செய்தான.

வானவர்கள் சொல்லியமா தீர்த்தமற் றதனைத்
தாளுடுவே னென்று தார்வேந்தன்—தேனூரும்
பூந்துழாய் மார்பன்றன் பொற்கமல பாதமே
சார்ந்தாடுவே னென்றான் தான். (301)

என்றிவ்வகை தீர்த்தத்திற்புககு நாராயணசுவாமி ஸ்ரீ பாதங்களே சேர்வேனென்று மனததிறகொண்டு தீர்த்தமாடி னன், அப்பொழுது, சரீரம் யாது நிகழ்ந்ததோ எனில,

ஊனுடம்பு நீங்கி ஒளிவயிரம்போ னிறமாய்
ஞானமுட னை தனித்தவனாய்—வானிடையே
தென்றற் றேர்கொண்டு திருமாலரு கெலாம்
மென்றற் றேறினு ருற்று. (302)

இவ்வகை தீர்த்தமாடித் திவ்விய ரூபம் பெற்ருன் தன்ம புதநிரன எனறவாறு.

அபபொழுது தேவர்களும் சமபிரமிததுப் பிறிதாய் தனமபுதநிரனை மா ரு த த தேரேறறிக்கொணடு யாது செயதாா.

பூப்பணிகள் தூவிப் புரிசங்கம் பேரிகைக
ளார்ப்பரிக்கக் கவரி யருகிரட்டப்--பார்த்திபன்ருன்
தானவருந் தென்னே யென்று மறையோரு
[வானவரும்] மந்தரமேல் வாழ்த்திஞராங்கு. (303)

அனறியும,

*மன்னு மடந்தையர்பல் லாண்டிசைப்ப வந்தங்கே
துன்னிய பாடல் தொடர்ந்தசைப்ப—அன்னிய
றில்லாமை காட்டி யிருவிசும்பு மாற்றதே [மொான்
எல்லாருங் கூட்டி இசைந்து. (304)

இவவகை சங்கு பேரிகை தாரை முழங்க அனைவரும புட்பவருடம பொழியப் பலலாணடிசைப்பப் பூரணகும்பமும் முளைப்பாலிகையும கொணடெதிா நிறபத தெய்வ ஸ்திரீகள் எதிாகொண்டு வெண்சாமரை அருகிரட்ட, வெள்ளி வெண் குடைமேல நிழற்ற, தெய்வப் பிராமணர் சாததிரம் சொல்ல, மகாராசா தொழுதேற்றிச் செலலாநின்ற தன்மபுத்திரனை நோக்கித் தேவர்கள் யாது சொன்ஞர்.

வண்டு முரலும் பொழில்சூழ் வளநாடா
கண்டா யியக்கர் கடிநகர்தான்—கொண்டிதனை
யாண்டிருந்து நீயிங் ககலா திருமென்ருர்
வெண்............ (305)

* * * *

இதன்பின் 268, 269 ஏடுகள் இல்லை.

* மண்ணுமடந்தை மூ. பாடம்.

அடியார் வந்தாலி.........
இருக்கை யிதுவாகுமென்று வுருத்திரர்வந்—தாங்
தீங்கொண்ட [* வனின்] னகரங் காட்டினார் [கே
பாங்கோ யெனஉரைத்தற் பாற்று. (306)

அதுகேட்டுத தனமபுததிரன் சொல்லுவான்.

சங்கநிதி, பத்மநிதிதனனை நீர் தந்திடினும் அங்கேழுல கம அவை பெறினும இங்கிரேன, எம்பிரான் வைகுந்தம என்னும சொல அலாது நமபிடேன நானென்று சொலலத தேவர்களும் சந்தோஷித்து அங்கு நின்றும கொண்டுபோயத தனமராசனுககுக் காட்டி யாது சொனனார்.

இவன்கா ணிடிமுரசு முன்னுயர்த்த கோமான்
இவன்கா ணிலத்தரசர் வேந்தன்—இவன்காண்
குந்தி மகனைக் குருகுலத்தார் கொற்றவனை
வந்தவன்காண் மாபெந்த மாங்கு. (307)

அனறியும,

அரவுயர்த் தோன்றன்னை அமர்க்களத்தே கொன்று
பாவுபுகழ் சூரியமும் பண்ணிக்—காவாத
கற்பகம்போல் வண்மையினன் கார்மேகம் போற்
[கொடையான்
நிற்பனவே செய்தா னிலத்து. (308)

இவன காண் தனமபுத்திரனுகின்றான். மறறிவன்றன மனோபுத்தி யறிந்துன்பாடே யிருததிக்கொள்வாயா கென்று மிவன், ஸ்ரீ வைகுணடத்தே போவதறகுப் பெரிதுங் கருணை யுணடாகச சொல்லுகினறான இவன் வைகுண்டம பெறுமா கிலும் நிருபித்தருள வாயாகென்று தேவர்கள் உரைப்பத் தனமபுத்திரனைத் தன்னருகே இருக்கப் பணித்துப் பினனும யாது சொனனான் தனமராசன.

* இப்பகாக் குறியில் உளளது எட்டின்படியே.

நன்மையும் தீமையும்நாடி இவன் பயந்த
தன்மமெலாந் தாரணியின் மேலாய்—இன்னதாம்
என்றெண்ணி யானறியக் கூறென்று னேந்திய
[தோள்
குன்றம்போல் வேலான் குறித்து. (309)

தனமராசனும சித்திரபுத்திரனை நோக்கி, இவன செய்த தனமபாவமெல்லாம சொலலுவாயாகெனன யாது சொன் ஞன் சித்திரபுததிரன்,

சண்பகத்தின் போதலைந்து தென்றல் தேரூர
பண்பயிற்றும் நன்னாள் பண்டொருநாள்—நண்பு
வல்லாது பேசிஅசுவத் தாமா வதனென் [கெட
றில்லாது சொன்ன னிவன். (310)

எனபது,

துரோணசாரியன் னுயிர்த்த.........
* * * *
"சீடத்தான் சென்றார் கொதித்து"

இவ்வகை தன்மபுத்திரனைக் கொண்டுசென்று நாகராச னுக்குக் காட்டி யாது சொன்னர் கிங்கிலியர்,

மன்னவன் பொற் சிங்காதனத் திருப்பமாநிலத்து
மன்னரெல்லாம் வந்துதொழ மண்ணுள்—மன்ன
[வர்கள்
செந்தாமரைக் கரத்தா லிங்கிவன்றன் சேவடியைப்
பைந்தாமஞ் சூட்டினு ராங்கு. (311)

இவ்வகைப்பட்ட தன்மபுத்திரன் இவன்காணென்று கிங் கிலியர் சொலலக்கேட்டு அவர்களை நோககி யாது சொன்னன் நாகராசன்,

272-வது ஏடு இல்லை.

என்ன பிழையினுல் வந்தானிவ னென்றும்
மன்னன் வினவவவர் வந்துரைப்பார்—முன்னோர்
பிழைமாற்றத் தாலவர்க்கப் போநாகங் காட்டும்
தொழில்மார்க்க மென்றூர் தொழுது. (312)

இவ்வகை பூலோகததிலே ஒரு பொய்யுரைத்தான எனறு இவனுககு ஏழு நகரமுங காணவேணுமெனறு தனமராசனை நிருமித்து நினனைச் சார்வாய் விடடான ஆதலால இவனுககு ஏழு நரகமுங கா[ங்கு]ட்டுவித்து வரபபணியாகெனறு தனம புததிரனைக காட்டிக் கொடுத்துப் போயினா கிஙகிலியா என்றவாறு.

இப்பால் நாகராசனும் தன்னுடைய கிங்கிலியரை அழைதத்துக் கால தூதர்களையுங் கூட்டிககொண்டு தன்மபுததிரனுக்கு ஏழு நரகமுங காட்டி வருகவெனறு சொலல அவாகளும், இவனைக் கொணடுபோய்ப் பொய் மொழி சொன்ன இவனை வெட்டும என்பாரும, ஈர்வாளால அரியும எனபாரும அக்கினியில இட்டுப் புரட்டு எனபாரும், படுகுழியிலே நிறுத்திக் கழுததளவு வணல தூர்ததுத் தலை இலக்காக எறியும எனபாரும, செக்கிலிட்டுத் திரியும் என்பாரும், பலவுஞ் சொலலி முதல் நரகில் கொண்டு செனறு காட்டிச சொலலுவார்.

பிணிப் பீ எனனும் இது நூறு யோசனை ஆழமும் அகலமும் உடைத்தாயது கண்டாய், இதில பொய் மொழி சொனனும், மன்றிடைப் பொய்த்தாரும, அவ்வியம் பேசினும், கண்டாய் பருந்தினுலும், கழுகினுலும் தினனப்படுகின்றுரெனறுங காடடி அங்கு நின்றுங கொண்டு.........

* * * *

அடுதத 75 வது எடு இல்லை.

......(நிரயத) தழுந்துமென்ற பாடுகண்டாய என்று காட்டிச சொல்லத தருமபுத்திரனும நாராயணா துதிபணணி அரிகரி எம்பெருமானே இப்பொலலா நரகமயான காணபதோ என்று பினனும யாது சொனனுன.

திண்ணந் தடிகளால் மோதிச் செறிநரகத்
துண்ணின் றெழுந்தசை கையுண்டுவரா—கண்
[ணனே
மண்ணளந்தாய் மாபலிபால் மண்ணிரந்த பொற்
[பாதம்
†கண்ணுறுங்கால் (313)

என்பது நான படுகின்ற வேதனைகள் திருவுள மறிந்திலவோ, இநநரகம் கண்ட கண்ணில நின்னுடைய ஸ்ரீபாதங காணபதோ அரிகரி என்று சொலலி நிறப அங்கு நின்றும கொண்டுபோய்

நால(வது) நரகம அருகு அணுகி (என்பது) நானூறு யோசனை ஆழமும அகலமும உடையது கண்டாய் இது தன மித்துருவாம தவத்தாரைக கொன்றும, மாறுபூமி கொண்டு படுகின்ற பாடு இதுகாண் என்று காட்டத தன்மபுததிரன யாது சொனனுன.

செம்புருக்கி வார்த்துச் செவியாலும் வாயாலும்
அம்புகள்கொண் டாங்கே அழுந்துண்பார்—கொம்
*றமுவேறி நிற்பாருங் காணே னரகம் [பிற்
*புழுவேறி மேலூரப் பார்த்து. (314)

† காணுங்கால் மூ. பு. அன்று.
* இவ்வடிகள் உண்மை உருவம் திருத்தப்பெற்றது.

என்பது, நாதனே, நாராயணனே அபயமெனறு துதி பணணி நிறப அஙகு நின்றுங கொணடுபோநது அஞசா நரகம புடபகாண மெனபது ஐநநூறு யோசனை யாழமும அக லமும உடையது கண்டாய், இது, பிறதார பாவம பண்ணி னும சிறியததால கொடுததுப் பெரியத்தாலே வாஙகிறு ரும, துலாககோல பொயததாரும, தனமதானம இகழநதா ரும, கொடுபபது விலககிறுரும, தன்னுடைய பததாவிருககப பிறரோடு பயன்கொண்டாரும, பசுககளை கொனறுரும, படு கினறுரென்று காட்டி நிறபத தன்மபுததிரனும நாராயணனை துதிபணணி நினறு, சிஙரைக் கடாவின காலிலே கட்டியிழுப பாரும, செமபுருக்கி வாயில வார்பபாரும், இருப்பு நாராசம ஏறறுவாரும, மறறதனைக் காயசசித தழுவுவாறும ஆகப்படு கினற வேதனைகணடு அரிகரி புருஷோததமனே இவாகள படுகினற வேதனை என்னே! என்றும இவர்கள எனன பாவம் செய்தாரெனறு கேட்பத் தூதுவர் சொலலுவாா, மாதாக்களை வைதாரும, இலலிடம் வழுவினரும வமசங்களை அழிததாரும பிராமணர் தவசிகளைக் கொனறுரும மறறவர் திரவியங்களைப் பறித்துக்கொண்டாரும இவாகாண எனறு தூதர் சொலலத தனமபுததிரன சொலலுவான.

ஏற்றின்தன் காலாலே கட்டியிழுத் தெங்கும்
சாற்றியவர்கள் சதை யறிந்து—பாறினங்கள்
தின்றிட்டுத் தான்மருவுஞ் சேணரகம் காணுதே
இன்றருள்செய் மாலே எமக்கு. (315)

என்பது. இந்நரகத்தில் கிடநது படுகின்றவர்கள் துக்கங் களைக் கண்டு நாராயண துதிபணணி நிறப அங்கு நினறுங் கொண்டுபோந்து ஆருநரகம் ஆறு யோசனை ஆழமும் அகல மும உடையது கசவானக மெனபது காட்டக் கணடு தன்ம புத்திரன யாது சொனனுன்.

கழுத்தளவு கும்பியிலே கையெடுத்து நிற்பார்
புழுக்கள் செவியாற் புகவே—வழுக்கி
விழுநரகங் கண்டு மெய்சோர்வன் மாலே
வுழுநரகம் [*காண்பதோ புக்கு.] (316)

*　　*　　*　　*

.........(நரக)த்திலே வாயளவு கும்பியிலே நின்றழுந்து கின்ற துரியோதனனைக் கண்டு போவதோ இவனுக்கு இதுவும் அடுக்குமதோ நாராயணனே இவனை இப்படிக்கண்டு நான் போய சுவர்க்கலோகத்தில(தே) இருப்பேனு இவனைக் கொண்டன்றி இவ்விடம் விடுகிலேன் என்று தன்மபுத்திரன் சொல்லா நிற்பக் காலதூதரும், கிங்கிலியரும், இராக்கதரும் பார்த்துச் சொல்லுவார்,

"இன்னா செய்தாரை ஒறுத்த லவர்நாண
நன்னயம் செய்து விடல்"

நன்மாற்றம் முனனோர் கூறுவதுமுண்டு குறித்தின்று தாள் கண்டோமாறில பெருமபுகமாள வந்து,

என்பது முன்னந்தன்னை இகழ்ந்தது பாரா நன்மை செயயக் கருதி,.........

...........அன்றி யான் உன்னைச் செய்தனவாக எண்ண வேண்டாம் என்று நானிப்படி நரகத்தழுந்து மதுகண்டும் போமதுனக்குப் போதாது, நீ என்னை நரகத்தினின்றும் வாங்காது போகில உனக்குச் சாலத்தோஷ முண்டென்று துரியோதனன் சொன்னதற்குச் சாலவும் பிரியனுய நீ சொல்லியதெல்லாம் உள்ளத்தன்றோ என்று துரியோதனன் அழுந்துகின்ற நரகத்துக்கு [வக்கடவ] தூதரை நோக்கி யாது சொன்னுன தன்மபுத்திரன்.

279-வது ஏடு இல்லை. * காண்பதோ புக்கு எ-து மூ. பா. அன்று.
281-வது ஏடு இல்லை.

தான்செய்த தன்மத்தி லேபாதி தானீந்து
வான்செய் நரகத்தில் வாங்கினான்—தேன்பாய்த்
தூயமலர் பாத்துண்ணுந் துங்கவரை நன்னுடன்
தீயவனைக் கொண்டணைந்தான் சென்று. (317)

இவவகை நரகததில நின்றும விடுவிததுககொண்டு நிற பத துரியோதனனும தன்மபுததிரனை நமஸகாரம செய்து நிறப இருவரும கூடிப போந்து நரகராசனைக் காணாவவனுட யாது சொனனனை,

திருக்கண்ட கண்பழுது சேராதெனுஞ் சொற்
-குருக்கள் குலபதிபாற் கண்டோம்—நெருக்கிச்
செருநரகம் செய்தானைத் தீவினைசெய் யாத
அருநரக வாங்குவித்தா னங்கு. (318)

இவ்வகை அவன செயத குறைகளெலலாம் காணாதே நனமை செயது தெயவலோகததுட தனனுடைய புகழ நிறுத தினை தனமபுததிரன என்று நரகராசனும பிரியபபட்டுச் சொலலுவான்,

இலக்குமி சேர்ந்த விடமெல்லாம் ஸ்ரீயுணடானாற்போல தனமபுததிரன நரகங கணடது. துரியோதனனுக்......

* * * *

............(அடைநததி)ற் பாதி கொடுதது நரகததில நினறு விட்டுப் போந்து நின திருவாசல்புறததே வந்து நினறார்க ளென்று விணணப்பஞ் செய்யத் தன்மராசன் யாதருளிச செயதான,

கங்கைக் குருநாடர் காவலா காவலன்றான்
அங்கு[ரை]த்தான் செய்த வதுகேட்டு--இங்கிவரை
அர்ச்சித்து நற்றீர்த்த மாட்டுமின்க ளென்றுரைத் [தான்
பொய்ச்சித்த மில்லான் புரிந்து. (319)

284-வது ஏடு இல்லை. * குருக்கள் குலபதி—கவுரவர் தலைவர்.

என்பது தேவர்கள எலலாருமு ஆடுகினற தீர்ததத்திலே பஞ்ச(கவ்விய) மாட்டுவிதது இருவரையும் கொண்டுவாரு மெனறு தனமராசன அருளிச செயயத தேவர்கள் யாது செயதார.

தக்க விருவரையுந் தாம்புனலிற் ருன்கொண்டு
[*போய்]
மிக்க பெருந்தீர்த்த மிகவாடி—ஒக்கத்தான்
மாருதத்தே ரேற்றித் தருமன்மருங் கணைந்தார்
பாரதத்தை யாதரித்தார் பண்டு. (320)

இருவரையுமு பஞ்சதீரத்த மாட்டுவித்துத் தேரிலேறறிக கொணடு தேவாகளுமு இருடிகளுமு சூழந்துகொண்டு வந்து தமாராசனுககுக காட்ட இருவருமு தனமராசனை அடி வணஙகி நிறபத தனமராசனுமு பெருககச சநதோஷி[கக] தமமபுததிரனை கருவிழியால பெரிதுமநோககத தேவர்களை யுமு இருடிகளையுமு நோக்கி யாது சொன்ஞன் தன்மராசன.

பூவினெடு புனைந்த நார்போலப் புற்றரவம்
மேவியிடு மாணிக்க மேபோல—மேவிக்
கருமமது காந்தாரி காதலற்காய்த் தேவர்
தருமன் நரகுகண்டான் ருன். (321)

அனறியும்,

பாலோ டளாயநீர் பாலானது போலச்
சாலமிகு தன்மன் றன்னருளால்—ஞாலநிகழ்
காந்தாரி காதலற்கே காரணமாய் நிகழ்நரகம்
போந்தேற லாய்த்தே புரிந்து. (322)

இவ்வகை தேவாகளும் இருடிகளுமு கேட்பத் தன்மபுத திரனுக்குக் கருணை செய்து, இனிமை சொல்லி தெய்வலோ

* போய் மூ. பாடம்.

கததுக்குந தன புகழ நிறுததினன் என்று பிரியமெய்தித் தேவர்களை நோக்கி இவனுககு இராசவிருடியெனறு அபிஷேகஞ் செய்வீராமின எனறு தன்மராசன பணிப்பத் தேவா களும இருடிகளும சஙகு பேரிகை கடலபோல முழஙக யாது செயதாரோவெனில,

சென்றாடு தீர்த்தமது செல்லப் பணிக்குமவர்
முன்னாள்வந் தாட்ட முயன்றதுபோல்—நன்றா
மிகல் வானவர்கள் இராச விருடியே. (323)

* * * *

எலலாருந தான் காட்டுஞ, சொர்க்கததில எலலாருமவணஙக இனி இருமின மன்னவனே யெனனெ(ன்றான) ஈஙகு எனபது, உன மித்துருவாம தவததாரை எலலாம உனககாகத தநதோ யாரொருவன் செய்த நனமை உன சுற்றததாககெலலாம் சுவாக்கமெய்தலானது இவர்களெலலாம (பூலோகததவர்கள்) பணிகேட்ப இந்த லோகத்தே இருப்பாயாகென யாது சொனனான.

மெய்யே யானவைவேண்டேன் விரும்பேன் சுவர்க் [கங்கள்
பொய்யெல்லாம்............புறம்பே—கையால்
சிலைஎடுத்தான் தென்னிலங்கை செற்றான்புள் [ளூர்ந்தான்
மலை எடுத்தான். (324)

* * * *

ஆதிமுதல்வன் னருமறையோ னன்முகத்தோன்
வேதியன் றன்முகப்பே மேவினார்—கோதில்லா
............யும் வளநாடர் கோமானோ டெல்லை
வாழ்......னோர் இசைந்து. (325)

288-வது எடு இல்லை.

290-வது எடு இல்லை. தன்னைமதித்தது எனபது மூ. பா. அன்று.

இவ்வகை இவர்களெல்லாம (தனமராச)னைக் கொண்டு போயப் பிரமலோகமபுககு பிரமாவுக்குக காட்டுமளவில பிரமாவெ(வ்வாறு கூறினு)ரோ எனில,

கற்றைச் சடைக் கவரிக் காரிகையார் தாமிரட்டச்
சுற்றெங்கும் வானவர்கள் தாம்சூழ—வுற்றொளிரும்
செம்பொன் மணிப்பீடத் தேவியரோ டங்கிருந்தான்
அம்பொன்மி னுன்மு[க*வ னுங்கு]. (326)

இவ்வகை தேவர் குழாஞ சூழ இருடிகணஙகள் தோத திரம் பண்ணத் தெய்வ கனனியர் (வெண்குடை) கவிப்ப பொறசிஙகாதனததின மிசை இருநத பிரமாவைத் தேவா களும் நமஸகரிதது, த(னமராசனுக்குக்) காட்ட தனமபுத திரனும் தண்டமபண்ணி நமஸகாரம் செயது நிறப பிரமா வும பெருக்க சநதோஷிததுத் தனமபுத்திரனை நோக்கி யாத ருளிச் செயதாரோவெனில்,

வேண்டுமரு ளெய்தலும் விண்ணெடுமண் ணுண்ட
ஆண்டகையா[ய்] இங்கே யமர்ந்திருநீ—தூண்ட
வரால் பிழைத்துச் சோலைவயலுழக்கும் நன்னடா
தராதலத்தார் கோவே தரித்து. (327)

எனபது, மனுஷனுயிருந்து நீ தெய்வலோகத்துக்குள் சரீரத்தோடே வந்து சுவர்க்கலோக மெயதினுய், எம் ராஜய முங் கணடாய். அதுவுமனறி, மகாதானம் பண்ணினும் இவ்வுலகம காணமாட்டார். நீ செய்த தனம தானங்களாலும் தவசினுலும், எனனையும, இவ்வுலகததையும் காணப்பெற் ருய் நீயும் புண்ணியகிருதன கண்டாய், நீ இவ்வுலகத்தே தேவர்கள் எல்லாம் பணிகேட்ப வீறறிருப்பாயா கெனறு பிரமா அருளிச் செய்யக்கேட்டுத் தன்மபுத்திரன் யாது விண் ணப்பஞ் செய்தானே எனில்,

---

* சேர்க்கப்பெற்றது,

மண்ணுலகும் விண்ணுலகுந் தானாகி மற்றுமெல்லா
மெண்ணுலவா தென்னுள்ளத் தேயிருந்த—கண்
[ணன்றன்
நற்பாதந் தானடைந்தால் நான்முகனே உன்னு
]டைய
பொற்பாதங் காண்பரிதோ புக்கு. (328)

இவ்வகை நாராயணசாமி பிரசாதமே எனக்குக் காணவொணாது தனவுமுண்டோவென்று நமஸ்கரித்து நிற்ப பிரமாவும் அப்போது கருணையெய்தித் தேவர்களை நோக்கி யாதருளிச் செய்தார். நீங்கள் எல்லாரும் கூடித் தன்மபுத்திரனுக்கு பிரமரிஷியென்று அபிஷேகம் செய்வீராமின என்றும் இன்னும் யாதருளிச் செய்தார் பிரமா.

வேத விதிகடந்த வண்ணத்தால் வேல்விந்தை
பாதிமறை யிருடியாக வென்று—ஓதியநூல்
மாதவத்தீ ரெல்லாம் வகுத்துரைமி னென்றுரைத்
[தார்
போதகத்தில் வீற்றிருந்தார் பூண்டு. (329)

இவ்வகை பிரமா அருளிச் செய்ய பிருமா இருடிகளும் தெய்வ இருடிகளும் கூடி பிரும இருடி என்று உபதேசமுங் கொடுத்துக்கொண்டு சென்று பிரமாவுக்குக் காட்ட பிருமா யாதருளிச் செய்தார்.

வானவருந் தானவரும் வந்துபணி கேட்பக்
கோனவனு மிவ்வுலகங் கொண்டருளீர்—ஏனல்
தருமணிகோட் டாற்கிளைக்கு[ம்] மண்புறவில்
[நாடா
தருமா வெனவுரைத்தார் தான். (330)

எல்லாரு மேத்தி இறைஞ்சியிடுஞ் சேவடிகள்
அல்லால் பலகருத் தென்றுதலால்—நல்லானை
ஞாலமது வுண்டுமிழ்ந்த நாயகனை யல்லாதொன்
றூலது வேண்டே னரசு. (331)

எனபது, வேதியனே, விணணவா பெருமானே, வெண்டாமரை அகததானே, பொனமேனியானே, நானமுகனே, நாமடநதை கேள்வனே, நாதா நாதனே, ஆதி பிரமனே, யானே எவ்வுலகமும வேண்டேன, ஸ்ரீவைகுணடநாதன் மலரடிகளே எனககு சுவர்ககலோகமெனறு நினனுடைய நறறுதை சேவடிகள் சூடுதறகுப பெரிதும தாகமுடையேன, கடுகிற பணிததருளி விடைதருவாயாகென பிருமாவும இதறபுடனபட்டுத தேவாகளை நோக்கி ஸ்ரீ வைகுணடம...........

* * * *

......அத்தனமபுததிரனுககு நாராயணசாமியைக காட்டுமின்களெனன மறறவனை விடைகொண்டு மாருதத தேரேறறிக கொண்டுபோய் ஸ்ரீ வைகுண்டம் செனறெய்த யாது நிகழ்ந்ததோ எனில்.

மாடங்கள் தோறும் மணிவிளக்கும் பாலிகையும்
ஆடற் பதாதைகளு மங்கங்கே—நீடிய......
பேரிகையுஞ் சங்கும் பெருவிழாத்தான் வையத்தார்
ஊரிநெடுந் தேர்வேந்தன் முன். (332)

இவ்வண்ணமே அலங்கரித்துத் தெய்வமாதர்கள் பல்லாணடிசைப்ப மணி நெடுந தேர்மேல் கொணடு பவளச சாமரை அருகிரட்ட வெளளி வெண்குடை மேலநிழறற, ஒறறைச சஙகு முனனூத, வைஷ்ணவரெல்லாம தன்மபுததிரனை எதிர்கொண்டு செனறூர். அபபொழுது நாராயணசாமியும், தனமபுததிரன வரவு பார்தது ஸ்ரீ கருடவாகனனமேல்

* தன்புறவில் நாடா எனறிருககலாம. 295 வது எடு இல்லை.

கொண்டு பிரமத்தினுலே பார்த்துநின்ற நாராயணசாமியைத் தன்மபுத்திரன் யாங்ஙனம் கண்டானே எனில்,

நீலத்தடவரை மேல் நீண்டிருந்த கொற்றவரும்
கோலச்செந் தாமரைப்பூங் கொள்கையெலாம்—[ஞாலக்
*கங்கையகல காண்மார்பங் கருதுந் திருநாபிச்
*செவ்வாயு மாங்கே நிகழ்ந்து. (333)

என்பது. செந்தாமரைப் பூவே போன்ற மார்புகளும் ஆலிலையே போலப் புலம்பிடாநின்றன, புருஷோத்தமனை அனுகச் செல்லா நின்ற பொழுது புருஷோத்தமனைத் தேவர்கள் கண்டு யாது சொன்னுரோ எனில்,

ஈசனுக்கும் எங்களுக்கும் எல்லோர்க்கும் ஏற்றி[நின்ற
வாசவனுங் காணுத மாயவனை—நேசத்தால்
நல்லதரு மன்பொருட்டா லேநற் றவத்தா
லெல்லோருங் காண்பதுவே இன்று. (334)

என்பது, ஈசுரன் முதலாகிய இந்திராதி தேவர்களாலும் காணபதற்கரிய ஸ்ரீபாதங்களைத் தன்மபுத்திரன் பொருட்டாக அடியோங்கள் திருவடி தொழுதோம். **இவன் மகாவிந்தம் போந்தது** நம்முடைய புண்ணியமாயிற்றே என்று தேவர்கள் எல்லாம் பெருககச் சந்தோஷித்து விடை என்று நமஸ்கரித்துப் போயினர் என்றவாறு.

இப்பால் ஸ்ரீ பாதத்தின்கீழே அஞ்சலிசெய்து நின்ற தன்மபுத்திரனை நோக்கி எல்லாப் பிரியங்களும் அருளிச்செய்து வரவணைத்துத் தடவி இரண்டு ஸ்ரீ பாதங்களையும் இவன் தலைமேல் சூட்டித் தன்னடியார் எல்லாரையும் (வரவழைத்துக் கூட்)டி மற்றிவனைப் பூசிக்கப்பண்ணி நினை

* இவ்வடிகளிரண்டும் பிரதியிலிருந்தபடியே.

எனறேடும இருந்து போமென்று நினைநதருளத தனமபுத்திரனை நோகநி யாதருளிச செய்தார நாராயணசாமி,

எனக்கினியா ரெல்லாரு மிகையந்ததற்குத் [தக்க]
மனக்கினிய வான்சுவர்க்கந் தன்னை—வனத்தினிய
தேனிருந் தங்குண்ணும் செழுவண் டாற்றற்குத்
தானிசைந்து காட்டினான் றான். (335)

எனபது. இவாகள் கண்டாய நமக்கானதான பத்தர்கள் இவாகள் பலலாணடிசைப்ப முதது, மாணிகக, வயிடூரியங களால அழுத்தபபெற்ற... .....

......மாட கூடப பிரசாதங்களால குறைவற இருநத தனவடியாரைத் தனமபுதநிரனுக்குக் காட்டி வாரா நிறபச நிலா யாங கனமிருந்தாரோ எனில,

வெண்சாமரை இரட்ட மெல்லமளி மேலிருந்து
பண்சார் மொழியார் பலவிருப்பக் கண்டார்கள்
போற்றிசைப்ப வாழ்வளித்த புண்ணியமால் தன்ம [னுக்கு
நாற்றிசையுங் காட்டினா னங்கு. (336)

இவ்வகை, ஸ்ரீ வைகுண்டததை நாலு வாசலுங காட்டி நின்றபொழுது யாது கண்டாரோ எனில், பெரிய கோபுர வாசலாய ஆகாசததை அளவிடா நினறது மாணிககமே தூணாக நினறது. முத்தாலும வயிடூரியததாலும், கோமேத கததாலும மேவப்பெறற கோயிலகளையுடையது நூறாயிரம் தெய்வ ஸதிரீகள் அடிவருடத் தும்புரு நாரதா வீணை சேவிப பத தெய்வ கன்னியர் கவரி பணி மாறவும் அனேகங் கோடி நவமணிகளால அழுத்தப்பட்ட சிஙகாதனத்தின் மேல, இந்த மகாபெலியைக் காட்டியவன்* கோயில் வாசல குறுகிடும அளவில் மகாபெலியைக் கண்டு யாது செய்வான்.

* தக்க என்பது சேர்க்கை. 299, 300 இவ்விரண்டு ஏடுகளில்லை.

மண்ணிரந்து மாயவற்கு மண்முழுதுந் தானீந்த
அண்ணலிருந்தங் கதி பதிக்கே—மண்ணளந்து
கொண்டல்மால் செல்லக் குலேந்தெழுந்து மப்
[பொழுது
கண்டு பணிந்திட்டான் கலந்து. (337)

எ-து. மகாபலியை புருஷோத்தமன தனமபுத்திரனுாக
ருக் காட்டுவது பொருட்டாகப் புருஷோத்தமன ஸ்ரீ நாரா
யணசுவாமி எழுந்தருளுமளவில் மகாபலி அஞ்சலியததலுய
எதிர்வந்து யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான்.

பூவைப்பூ வண்ணன் புருஷோத் தமன்பாதம்
சேவித்து மாபலிதான் செப்புவான்—கோவெந்
[கோவர்த்]
தனமெடுத்துக் கோநிரையைக் காத்தாய் இங்கே
[ஞே
மனமெடுத்து வந்தருளு மாறு. (338)

எனபது, தம்பிரானே அடியேன கொட்டில வாசலிலே
ஸ்ரீ நாராயணசாமி எது காரியம் இனனதென்றறியாதே
அடியேனுககுச சாலப் பயமாய் இரா நினறது அருளிச் செய்
வாய் ஆகெனறு அடிபணிந்து, மகாபலி (போற)றி செய்து
நிறபத தனமபுததிரனைக காட்டி நாராயணசாமி யாதருளிச
செய்தாரோ எனில,

இவன்கண்டாய் கங்கை வளநாடான் தருமன்
இவன்கண்டாய் பஞ்சவரில் மூத்தா—னிவன் கண்
[டாய்
பொய்யுரையா நாவெனக்குப் பூபதியாய்
மெய்யுரையால் மேவியதோர் வேந்து. (339)

முற்றும்.

வெற்றிவேல் பவர் பிரஸ், தஞ்சாவூர்.

பெருந்தேவனார் பாரதம்.

அரும்பதக் குறிப்புகள்.

பாட்டு எண்.	முதற்குறிப்பு.	பாட்டு எண்.	முதற்குறிப்பு.
207	அக்கம்	126	ஆநாங்கள்
207	அக்கரம்	276	ஆண்டகையான்
85	அகம்நோவ	12	ஆயாப்புகழ்
20	அங்கி	130	ஆயிரம்
225	அங்கிமாரை	185	ஆரணனே
33	அங்குட்ட	121	ஆரமுதம்
15	அடற்குருகு	8	ஆலித்து
125	அடிப்பவளம்	46	ஆழிநீர் வண்ணனையு
38	அணிநெடுந்தேர்	180	இடிந்துடிக்கும்
203	அணிவக்கொடி	49	இடும்பனை
165	அத்தியூர்	74	இமைப்பொழுது
107	அபிஷேகபாலன்	305	இயக்கர்
194	அம்போருதார்	76	இருதலைக்கொள்ளி
87	அரவணை	304	இருவிசும்பு
144	அரவம்	219	இலங்கை
70	அரவுயர்த்தோன்	74	இறையும்
27	அராவிடுங்கோள்	18	ஈரொன்பதின்மர்
106	அராவிந்தத் தடவரை	14	உகிர்முத்தி
196	அரிசினம்	78	உம்பியார்
96	அருஞ்சுரம்	178	உருக்கரந்து
13	அருளிப்பாடு	112	உருமதிர
163	அலனும் பகல்	245	எட்டெழுத்து
108	அற்றம்	78	எண்டிசை
134	அன்னங்கள்	108	எண்ணுறைக்கு

‘பெருந்தேவனார் பாரதம்’
பொழிப்புரையுடன்
பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	பாட்டு எண்.	பிழை.	திருத்தம்.
6	9	வார்	—
7	9	சின்னமுரி	சினனமும்
8	14	அதிரட்டு	—
9	17	உனன	உன
33	84	சொன	சொல்
34	87	அரவண்	அரவம்
34	87	நின்துருகி	—
34	90	வளநாட்	வளநாட
36	92	நீரவளன	—
45	117	வெனறடாங்கி	றெனறடாதக
46	118	கூறிகளை	—
48	123	நிதம	—
48	124	துரோபதையை	துரோபதையைக்
52	134	அனபதிறையிரா	ஐமபதிறையிரர்
53	139	வாத்து	—
56	145	வநதினமலர்ப் பொய்கை	வந்திம்மலர்ப்பொய்கை
81	209	இனியுஙகளை	இனி உஙகளை
82	212	துள்ளி	துள்ளிக்
99	வரி 21	—	கண்டு
102	பா. எ 258	பறறக்	த்தோற்றக்
105	267	பொருத	பொருதத்
105	268	தேவறகாய்	தேவர்க்காய்
107	207	கண்படவார்	கணமடவார்

முதற்குறிப்பு அகராதி.

பாட்டு எண்.	பக்கம்.	பிழை.	திருத்தம்.
230	95	உனக்கினைய	உனக்கிளைய
45	19	ஐயாரு	ஐயாறு
180	70	தெயவற்குர	தெய்வாக்குர
147	57	நீறவரை	நீள்வரை
19	9	பயிந்று	பயின்று
142	55	மறறினமலாப்	மறறிமமலைப்
11	7	மாணிய	மாணியா
47	45	விண்ணைவற்காயத்	விணணைவாக்காய்த்

அரும்பதக் குறிப்புகள்.

பாட்டு எண்.	பிழை.		திருத்தம்.
203	அணிவக்கொடி		அனுமக்கொடி
194	அமபோருதம		அம்போருகம
180	இடிந்துடிக்கும	182	இடந்துடிக்கும
143	புறத்தாய்னொ		புறத்தாயினொ
136	மட்டவுழும		மட்டவிழுங்
302	தெனறனத்தார்		தென்றறறேர்
115	காம்பனைதோள்		காமபணைததோள்
107	காலபாவம		காலபாலதம
316	கொமபி		கும்பி
60	சழக்கொடி		சழக்கோடி
157	சிருநதி		செருநதி
22	திருவோலகம		திருவோலக்கம
16	நினததனை		நினைததனை
228	துனநிமிததம		துனனிமிததம
316	பாரினஙகள்	315	பாறறினஙகள
319	பொயசிததம		பொயச்சிததம

[ ] இருதலைப் பகரக் குறியீட்டில் உள்ளவை சில ஏட்டில் உள்ளதையும், சில சேர்க்கப்பெறறதையும் குறிப்பதாகும்.